

ДЖОНАТАН СТРАУД

· Агенція ·

Локвуд & Ко

СХОДИ, ЩО КРИЧАТЬ

А-БА-БА-ГА-ЛА-МА-ГА

ДЖОНАТАН СТРАУД

· Агенція ·
Локвуд & Ко

СУОАН ШО КРИЧАТЬ

• Агенція •
Локвуд & Ко

Джонатан Страуд
Агенція «Локвуд і К°»
Сходи, що кричать

ДЖОНАТАН СТРАУД

· Агенція ·
Локвуд & Ко

СХОДИ, ЩО КРИЧАТЬ

З англійської переклав
Володимир Панченко

Л·БА·БА·ГА·ЛА·МА·ГА

Татові й мамі — з любов'ю

Частина перша

Привид

*Частина
перша*

ПРИВИД

Про свої перші кілька полювань з «Локвудом і К°» я скажу зовсім трохи — почасти, щоб не розкривати особи жертв, почасти — через моторошність самих цих випадків, та головним чином через те, що ми вдавалися до найрізноманітніших методів боротьби з привидами, і добилися успіху, лише перепробувавши усі ці методи. Мушу визнати, що жодна з цих ранніх справ не закінчилася так чудово, як нам хотілося. Так, ми вигнали Страхіття Мортлейку — але тільки до Ричмондського парку, де воно й зараз блукає ночами серед мовчазних дерев. Так, Сірій Спектр з Олдгейту і дух, відомий як Костогрім, були знищені — та не раніше, ніж сталося кілька смертей (як я нині вважаю, конче потрібних). А щодо Повзучої Тіні, яка переслідувала молоду панну Ендрюс, загрожуючи її здоровому глуздові й спідниці, то вона й далі дошкуляє цій бідолашній жінці, тиняючись за нею по всіх усяодах. Отож наша репутація була аж ніяк не бездоганна, коли одного туманного осіннього ранку бадьоро задзвонив телефон і ми — Локвуд і я — подалися за викликом на Шин-Роуд, будинок №62.

Ми стояли на порозі; за нашими спинами глухо гули автомобілі. Локвудова рука в рукавичці смикнула шнурок дзвінка; його відлуння вщухло в глибині будинку. Я розглядала двері — лак на них укрився під сонцем дрібними бульбашками — й потерту поштову скриньку. У дверях було вікно з чотирьох скляних ромбів: крізь його матове скло можна було побачити хіба що темряву. Веранда була в жалюгідному стані, її давно не провітрювали, й гниле букове листя, що купчилось по кутках, аж ніяк не додавало свіжості. Таким самим листям було устелено травник і стежку, що вела до будинку.

— Отже, — нагадала я, — пам'ятай наші нові правила. Нікому не прохоплюйся про те, що тут побачиш. Не міркуй уголос — хто вбив, де й коли. А найголовніше — не виказуй себе потерпілим. Будь ласка. Це ніколи не приносило добра.

— Щось тут забагато всяких «не можна», Люсі, — зауважив Локвуд.

— Ти правильно зрозумів.

— Ти ж знаєш, що в мене чудовий слух. Я ненавмисне копіюю людей.

— Гаразд, тоді копіюй їх тихо й не при них. Не перед ними — особливо, коли це докер-ірландець, футів із шість заввишки, що ледве розуміє людську мову, а ми — за добрих півмилі від цивілізації.

— Еге ж! Він і справді був надто спритний для такого зросту, — погодився Локвуд. — Та врешті гонитва нас тільки підбадьорила б. Ти щось відчуваєш?

— Ще ні, хоч навряд чи це мені вдасться... А ти?

Він облишив смикати дзвінок і трохи поправив комір пальта.

— Як на мене, все це досить-таки дивно. *Тут* сталася смерть — у садку, впродовж останніх кількох годин. Під отим лавровим кущем біля стежки.

— Ти, мабуть, хочеш сказати мені, що це лише невеличке сяйво?

Я схилила голову набік, наполовину примруживши очі, й прислухалася до тиші в будинку.

— Так, невеличке, завбільшки десь із мишу, — підтвердив Локвуд. — Можливо, польова миша. Потрапила на обід котові.

— Тоді... ця миша, напевно, не стосується нашої справи?

— Напевно, ні.

За матовим склом, усередині будинку, щось заворушилось — ніби пересувалось у чорній глибині вестибюлю.

— Гаразд, годі, — мовила я. — Вона йде сюди. Пам'ятай, що я тобі казала.

Локвуд зігнув коліно й підняв торбину, що лежала біля його ніг. Ми обоє — з шанобливими, приємними усмішками — трохи позадкували.

Проте чекали ми марно. Нічого не сталося. Двері не відчинились.

У будинку нікого не було.

Аж тут, тільки-но Локвуд зібрався заговорити, ми почули кроки позаду на стежці.

— Пробачте. — З туману повільно з'явилася жінка. Та варто було нам озирнутись, як вона прискорила ходу. — Пробачте. Мене затримали. До того ж я не думала, що ви прийдете так швидко.

Жінка піднялася сходами. Середнього віку, низенька, повненька, товстощока. Її пряме світле волосся було акуратно зібране на потилиці простенькою заколкою. На ній були довга чорна спідниця,

накрохмалена біла сорочка й широкий вовняний кардиган із розтягнутими кишнями по боках. В одній руці вона тримала тоненьку теку.

— Пані Гоуп? — перепитала я. — Добрий вечір, мадам. Мене звать Люсі Карлайл, а це Ентоні Локвуд. Ми з агенції «Локвуд і К°». Прийшли за вашим викликом.

Жінка зупинилась на горішній сходинці і уважно оглянула нас широко розплющеними сірими очима, в яких відбивалися звичайні для такої okazji відчуття. Недовіра, невдоволення, непевність і страх — там було все, типове для нашого фаху, тож на власний рахунок ми нічого цього не брали.

Її погляд метушився між нами, зупиняючись на ошатному вбранні, на акуратних зачісках, на полірованих рапірах, що блищали на наших поясах, на важких торбинах, які ми принесли з собою. Найдовше він затримався на наших обличчях. Вона не намагалась пройти повз нас до дверей будинку. Її вільна рука поринула в кишню кардигана, тягнучи матерію вниз.

— Вас тільки двоє? — нарешті запитала вона.

— Так, тільки ми, — відповіла я.

— Ви такі молоді!

Локвуд усміхнувся так лагідно, що його усмішка аж засяяла в сутінках:

— У тім-то й річ, пані Гоуп. Так і повинно бути.

— До речі, я *не* пані Гоуп. — Не встоявши перед Локвудовою лагідністю, вона й сама мимоволі всміхнулась, проте ця усмішка тут-таки змінилася тривогою. — Я її дочка, Сьюзі Мартін. Боюся, що мама не прийде.

— Але ж ми домовились зустрітись, — наполягала я. — Вона збиралася показати нам будинок.

— Так, я знаю. — Жінка подивилася вниз, на свої чистенькі чорні черевики. — Боюся, що вона не готова прийти сюди. Обставини батькової смерті були досить моторошні, а останніми ночами, так би мовити... *прояви* почастішали. Минулої ночі було найгірше, тож мама вирішила, що з неї досить. Зараз вона живе зі мною. Ми хочемо продати будинок, але не можемо гарантувати, що він безпечний... — Її очі трохи звузились. — Ось чому ми викликали вас... Пробачте, але ж у

вас повинен бути керівник? Я вважаю, що за такі розсліди повинні братися дорослі люди. До речі, скільки *вам* років?

— Достатньо старі й достатньо молоді, — усміхнувся Локвуд. — Найкращий вік.

— Точніше кажучи, мадам, — додала я, — в законі йдеться, що дорослий потрібен лише тоді, коли оперативники проходять стажування. Більші агенції *зазвичай* мають керівників, але це їхнє особисте право. Ми достатньо кваліфіковані й самостійні, тому не вважаємо це за необхідне.

— Повірте нашому досвіду, — ласкаво обізвався Локвуд, — дорослі тут тільки зашкодять. Але ми, якщо ви бажаєте, готові в будь-який момент показати вам свою ліцензію.

Жінка пригладила своє гладеньке, світле, ідеально зачесане волосся:

— Ні, ні... не треба. Мама так хотіла, щоб цим займалися ви... отже, так буде краще. — Її голос пролунав байдуже й непевно.

На мить запала мовчанка.

— Дякую, мадам. — Я озирнулася на двері, що завмерли в чеканні. — Залишилося з'ясувати ще одну річ. Чи є в будинку хтось іще? Коли ми подзвонили, нам здалося...

Її очі обурено вирячились, зустрівшись із моїми:

— Ні. Це ніяк неможливо. Ключі є тільки в мене.

— Зрозуміло. Я, мабуть, помилилася.

— Що ж, я вас не затримуватиму, — сказала пані Мартін. — Мама заповнила папери, які ви надіслали їй. — Вона подала нам теку. — Сподіваюсь, це стане вам у пригоді.

— Авжеж. — Локвуд заховав теку під пальто. — Дуже дякую вам. А нам пора до роботи. Перекажіть вашій матусі, що ми зателефонуємо їй уранці.

Жінка віддала йому ключі. Десь віддалік просигналив автомобіль, ніби кажучи: «пора». До комендантської години залишалось ще багато часу, однак вечір невблаганно насувався, й люди поспішали. Їм хотілося швидше потрапити додому. Невдовзі на лондонських вулицях не залишилось нікого й нічого, крім слідів туману та блискіток місячного сяйва, — а може, не було і їх. Нічого такого, що було б *видно* будь-якій дорослій людині.

Сьюзі Мартін це теж розуміла. Вона випросталась, міцно натягла свій кардиган.

— Мені, мабуть, пора. Не завадить побажати вам щастя... — Вона озирнулась. — Які ж ви молоді! Який це жах, що світ дійшов до такого...

— На добраніч, пані Мартін, — мовив Локвуд.

Жінка без жодної відповіді збігла східцями вниз. За кілька секунд вона зникла серед туману й лаврових кущів, у напрямку дороги.

— Яка вона нещасна, — зауважила я. — Гадаєш, уранці ми зможемо відзвітувати про виконану роботу?

— Краще вирішити все цієї ночі, — відповів Локвуд. — Ти готова?

Я поплескала руків'я рапіри:

— Готова.

Він усміхнувся мені, ступив до дверей і з усмішкою фокусника крутнув ключем у замку.

* * *

Тільки-но ми увійшли, як зрозуміли: в будинку Гість, тож діяти треба швидко. Це — одне з перших наших правил. Ніколи не вагатись, не затримуватись на порозі. Чому? Бо через кілька секунд уже може бути запізно. Ви стоїте на дверях: за спиною — вільний простір, а попереду — п'ятьма, й ви будете останнім бовдуром, якщо не захочете обернутись і дременути навігача. Від того, як швидко ви це зрозумієте, сила волі почне залишати вас, серце зі страху тьохне, й тоді *бенц* — ви вже злякалися, навіть не розпочавши роботи. Ми з Локвудом добре знали це, тому не стали ходити манівцями. Хутенько майнули всередину, поставили торбини на підлогу й тихо зачинили за собою двері. А тоді припинили, дивлячись і слухаючи, що діється довкола.

Вестибюль будинку подружжя Гоуп був довгий і досить-таки вузький, хоч завдяки високій стелі здавався просторішим. Підлогу було вистелено чорно-білими мармуровими плитами, а стіни обклеєно блідими шпалерами. Усередині вестибюлю круті сходи вели на другий поверх і щезали в темряві. В порожніх проходах, що зяяли обабіч, причаїлася п'ятьма.

Усе це, звичайно, можна було легко виправити, увімкнувши світло. Та й вимикач був поряд, тут-таки на стіні. Та ми не пробували ним

користуватись. Друге наше правило — світло заважає нам. Воно приглушує відчуття, робить нас слабкими й нерозумними. Краще дивитись і слухати в п'їтьмі. Так легше відчувати страх.

Саме цей страх ми й відчували, мовчки стоячи в темряві. Я слухала.. Локвуд дивився. В будинку було холодно. Задушливе повітря ховало в собі кислуватий запах, який буває лише у вкрай незатишних місцях.

Нахилившись ближче до Локвуда, я прошепотїла:

— Опалення немає.

— Гм-м...

— Щось їще є, як ти гадаєш?

— Гм-м...

Мої очі врештї звикли до темряви й почали розбирати бїльше деталей. Під завітком перил був маленький полїрований столик, на якому стояла порцелянова чаша для пахощїв. На стїнах висїли якїсь малюнки: придивившись, я розїбрала, що це вицвїлї плакати давнїх музичних ансамблїв, фотографїї крутих пагорбїв і лагїдних морїв. Усе напрочуд безневинне. Місце аж нїяк не огидне — навпаки, в денному сонячному свїтлї тут мусить бути цїлком затишно. Та зараз усе було по-їншому: тїнь вїконної рами в дверях, прибравши форму якоїсь перекошеної труни, тяглася перед нами пїдлогою. Нашї тїні опинилися в її рамцї. До того ж ми пам'ятали, як помер пан Гоуп, і це справляло на нас їще тяжче враження.

Я глибоко дихала, щоб заспокоїтись, і відганяла моторошнї думки. Тодї знову заплющила очї, нїби дражнячи темряву, — й слухала. Слухала...

Вестибюль, кїмнати й сходи завжди є судинами й дихальними шляхами будь-якого дому. Кожну будївлю пронизують канали. Можна почути вїдлуння речей, прислухавшись до кїмнат. Часом ти можеш розрїзнити серед нього *їншї* шуми — голоси, яких тут не повинно бути. Вїдлуння минулого, вїдлуння прихованого...

Це був саме такий випадок.

Я розплющила очї, взяла свою торбину й поволї рушила до сходїв. Локвуд уже стояв бїля полїрованого столика пїд завітком перил. Його обличчя тїмяно сяяло в свїтлї, що проникало через матове скло в дверях.

— Ти щось чуєш? — запитав вїн.

— Умгу.

— Що?

— Тихий стукіт. З'являється й зникає. Дуже-дуже слабкий. Не можу сказати, звідки він лунає. Але він ще посилиться — згодом, коли стане темніше. А що в тебе?

Він показав на нижні сходи:

— Ти, звичайно, пам'ятаєш, як помер пан Гоуп?

— Упав зі сходів і зламав карк.

— Саме так. Ось тут — потужне залишкове сяйво смерті. Зберігається три місяці після його загибелі. Таке яскраве — хоч сонячні окуляри надягай. Пані Гоуп розповіла про це Джорджеві по телефону. Її чоловік спіткнувся і впав, тяжко вдарившись об підлогу. — Локвуд поглянув на темні сходи. — Довге падіння... Поганий спосіб спускатися.

Я нахилилась над підлогою, силкуючись щось розгледіти в сутінках.

— Так, тут видно, як потріскалися плити. Він мав упасти з величезної ви...

Зі сходів долинули два гучні удари. Повз моє обличчя люто війнуло вітром. Перш ніж я зреагувала, щось велике, м'яке й страшенно важке впало точнісінько там, де я стояла. Від цього мені аж звело зуби.

Я відскочила, захопила рапіру з пояса. Я стояла навпроти стіни, шалено озиралась на всі боки, піднявши свою зброю. Серце калатало в моїх грудях.

Нічого. На сходах — нікого. Ніякого понівеченого тіла, що немічно розляглося на підлозі.

Локвуд недбало притулився до перил. Було надто темно, щоб сказати напевно, але я ладна була заприсягтися, що він і бровою не повів. Він не чув падіння.

— З тобою все гаразд, Люсі?

Я важко відсапувала.

— Ні. Я щойно чула відлуння смертельного падіння пана Гоупа. Дуже гучно й чітко, ніби він упав мені просто на голову. Не смійся. Тут немає нічого кумедного.

— Пробач. Отже, щось уже з'явилося — такої ранньої пори. Далі, напевно, буде ще цікавіше. Котра, до речі, година?

Мати з собою годинника з люмінесцентним циферблатом — третє моє правило. Було б ще краще, якби він витримував різкі перепади температури або потужні удари ектоплазмою.

— Ще немає п'ятої, — відповіла я.

— Чудово. — Локвудові зуби не світились так, як мій годинник, але коли він усміхнувся, то цілком міг би замінити ліхтарик. — Саме встигнемо випити по чашечці чаю. А потім шукатимемо привида.

Коли ви полюєте на підступних духів, прості речі можуть стати більш значущими. Рапіра в темряві виблискує сріблом, залізні стружки розсипані на підлозі, запечатані каністри з найкращим Грецьким Вогнем наготові — усе як слід... Але чайні пакуночки, свіжі та ароматні, зроблені (як ми любляємо) в «Братів Піткін» на Бонд-стрит, — це, можливо, найпростіша і найкраща з усіх наших невеличких утіх.

Можливо, ці втіхи не можуть урятувати вам життя, як вістря меча або залізне коло, і не мають захисної сили від раптового удару вогнем. Проте вони *насправді* життєдайні — бо допомагають вам зберігати здоровий глузд.

Час, проведений у будинку з привидами, які чатують на тебе в темряві, ніколи не буває приємним. Ніч тисне на вас зусібіч, а мовчанка аж б'є по вухах; у такі моменти, якщо забудешся, ти починаєш бачити й чути те, що існує лише в твоїй уяві. Одне слово, тобі треба трохи розважитись, і кожен з агенції «Локвуд і К°» має для цього власний спосіб. Я, скажімо, маюю олівцем, Джордж переглядає комікси, а Локвуд читає дешеві журнали. Але *всім* нам не обійтися без чаю з печивом — і ця ніч у будинку Гоупів не стала тут винятком.

Ми знайшли кухню в дальшому кінці вестибюлю, відразу за сходами. То була досить простора, ошатна кімнатка, чиста й сучасна — в ній було помітно тепліше, ніж у вестибюлі. Я не помітила там жодних надприродних слідів або чогось подібного. Все було спокійно. Тихий стукіт, який я чула, сюди не долинав — так само, як і не повторювався отой огидний удар на сходах.

Я поставила чайник на вогонь, а Локвуд тим часом запалив олійну лампу й помістив її на столі. В її світлі ми змогли зняти рапіри та робочі пояси й покласти їх перед собою. До кожного пояса було пристебнуто сім торбинок; незважаючи на тишу, ми заходилися ретельно перевіряти їхній вміст, аж поки чайник засвистів і запихкотів. Звичайно, ми перевірили все знаряддя ще в конторі, проте охоче

зробили це ще раз. Ми добре пам'ятали, як минулого тижня дівчина з агенції «Ротвел» загинула через те, що забула поповнити запас магнію для Грецького Вогню.

За вікном давно смеркло. Легенькі хмарини пливли темно-синім небом, щільний туман поглинув увесь садок. За темними огорожами світилися вікна сусідніх будинків. Вони були такі близькі й водночас такі далекі, ніби кораблі в океані.

Ми надягли пояси й перевірили Клейку Стрічку на наших рапірах. Я налила нам чаю й поставила чашки на стіл. Локвуд витяг печиво. Ми сіли поряд. У мерехтінні олійної лампи тіні танцювали по кутках кухні.

Локвуд нарешті опустил високий комір пальта, що ховав його шию.

— Погляньмо, що пані Гоуп розповіла про себе, — сказав він і простяг худу довгу руку до теки, яка лежала на столі. Світло лампи загадково виблискувало крізь копицю його волосся.

Поки Локвуд читав, я перевірила термометр, причеплений до мого пояса. П'ятнадцять градусів. Не дуже тепло, проте чого ще сподіватися такої пори від будинку, який не опалюється. З іншої торбинки на поясі я дістала записник і накреслила план кімнати, записавши також почуте у вестибюлі.

Локвуд поклав теку вбік:

— Гаразд. Це стане нам у пригоді.

— Справді?

— Ні, я жартую. Чи, може, кепкую? Ніяк не запам'ятаю різниці.

— Жартують звичайно розумні люди. Тому ти радше кепкуєш... І що ж вона розповіла?

— Нічогісінько, що могло б зарадити нам. Те, що вона написала це все латинкою, — єдине, з чого можна радіти. Ось тобі найголовніше. Гоупи мешкали тут два роки — приїхали звідкілясь із графства Кент. Далі — купа дурниць про те, які вони були там щасливі. Ніякої тобі комендантської години, ніяких примарних вогнів. Як це було чудово — ходити гуляти пізно ввечері й зустрічати тільки сусідів. Це неможливо. Я не вірю жодному її слову. Джордж казав, що саме в Кенті стільки привидів, скільки немає ніде за межами Лондона.

Я відсorbнула чаю:

— То всі її проблеми *почалися* тут?

— Так вона й каже. Вони переїхали сюди. Спочатку все було гаразд — жодного клопоту з цим будинком. Жодного будь-якого *прояву*. Чоловік змінив роботу — почав працювати вдома. Десь із півроку тому. Нічого цікавого не траплялося, аж поки він упав зі сходів і помер.

— Зачекай-но, — перервала я. — Як він упав?

— Мабуть, спіткнувся.

— Я маю на увазі, він був сам?

— Якщо вірити пані Гоуп, то так. Вона була в ліжку. Це сталося вночі. Вона пише, що її чоловік був трохи неуважний — кілька тижнів перед смертю. Погано спав. Вона вважає, що він пішов напиться води.

— Та-а-ак... — підозріливо промовила я.

Локвуд позирнув на мене:

— Гадаєш, вона зіштовхнула його?

— Не обов'язково. Але нам треба припустити, навіщо його дух повернувся, авжеж? Чоловіки зазвичай не переслідують дружин без причини. Шкода, що вона не виявила бажання поговорити з нами. Мені хотілося б дізнатись про неї більше.

— Не можна робити висновки тільки з побаченого, — заперечив Локвуд, стенивши своїми вузькими плечима. — Я розповідав тобі про ті часи, коли познайомився з відомим Гаррі Криспом? Симпатичний такий чолов'яга, приємний голос, щирі очі... Одне слово, чудовий і чесний товариш. Часто просив мене позичити йому десятку. А потім виявилось, що він — серійний убивця, який нічого так не любив, як...

Я підняла руку:

— Ти вже розповідав це. Мільйон разів.

— Ну, гаразд... Пан Гоуп, скажімо, міг повернутись як господар будинку. Або через помсту. А може, в нього залишилися незакінчені справи — не розповів про щось дружині чи заховав від неї гроші під ліжком...

— Може, й так. А всі ці *прояви* почалися невдовзі після його смерті?

— Через тиждень або два. Здебільшого до цього вона не бувала вдома. Коли ж вона повернулась, то почала відчувати присутність чогось чужого... — Локвуд поплескав по теці. — Будь-що вона цього не описала. Натомість зазначила, що зробила докладний звіт нашому «адміністраторові» по телефону.

Я посміхнулась:

— «Адміністраторові»? Джорджеві це не сподобається. До речі, я взяла його нотатки з собою, якщо хочеш послухати.

— Давай. — Локвуд уместився зручніше. — Що вона ще бачила?

Джорджеві нотатки лежали в кишені моєї куртки. Я витягла папірці, розгорнула їх і розгладила на коліні. Хутенько пробігла очима й кахикнула.

— Ти готовий?

— Так.

— «Рухома фігура». — Я церемонно згорнула папірець і знову поклала його в кишеню.

Локвуд обурено заморгав:

— «Рухома фігура»? І все? Жодних подробиць? Ну-бо: велика, маленька, темна чи світла — яка вона?

— Будь ласка, цитую: «Рухома фігура з'явилася в кабінеті й гналася за мною сходами». Саме так, як вона сказала Джорджеві.

Локвуд занурив коржик у чай:

— Найдокладніший опис, який мені траплявся в житті. Може, спробуєш намалювати фоторобот?

— Ні. Вона ж доросла — чого ти від неї сподіваєшся? Це ніколи не призводило ні до чого хорошого. *Відчуття* для неї важливіші. Вона сказала, що відчувала, як хтось стежить за нею, знає, що вона тут, але не може знайти її. І думка, що *це* шукає її, була нестерпна.

— Гарзд, — зауважив Локвуд, — це вже *трішки* краще. Вона була *ціллю*. Це наводить на думку про Другий Тип — незакінчену справу чи щось подібне. Хай там що задумав небіжчик пан Гоуп, він не сам працює в цьому будинку цієї ночі. *Тут* — принаймні — ще й ми. Ну, що скажеш? Огляньмо місце?

Я одним ковтком спорожнила чашку й тихенько поставила її на стіл.

— Як на мене, це чудова ідея.

* * *

Майже годину ми мандрували першим поверхом, у кожній кімнаті вмикаючи на короткий час ліхтарики, бо пересуватись у п'ятні було нівроку важко. Олійну лампу ми залишили на кухні — разом зі свічками, сірниками й запасним ліхтарем. Чудове правило — зберігати добре освітлене місце на випадок відступу, якщо він знадобиться.

Особливо корисно мати кілька різних джерел світла, бо Гість може мати змогу знищити їх.

Усе було чисто і в коморі, і в їдальні в задній частині будинку. Похмура, якась заціпеніла атмосфера, ніби життя зупинилося тут. Акуратні стоси газет лежали довкола на обідньому столі; в коморі на лотку проросли зморщені цибулини. Локвуд не знайшов жодних видимих слідів привида, а я не почула жодного шуму. Тихий стукіт, який лунав, коли ми тільки-но увійшли, ніби зовсім ущух.

Та варто нам було повернутись до вестибюлю, як Локвуд трохи затремтів, а мені поза шкірою пробіг мороз. Повітря помітно охолело. Я поглянула на термометр: лише дев'ять градусів.

У передній частині будинку були дві квадратні кімнати — обабіч вестибюлю. В одній стояли телевізор, канапа, два м'які крісла; тут було тепліше, так само, як на кухні. Ми дивились і слухали всюди — й нічого не знаходили. У протилежній кімнаті, перед великим щільно завішеним вікном, стояли звичайнісінькі стільці й шафки, а також три здоровенні папороті в теракотових горщиках.

Тут знову стало прохолодніше: мій термометр показав дванадцять градусів. Нижче, ніж у кухні. Це могло нічого не означати, а могло — навпаки — означати дуже багато. Я заплющила очі, зосередилася й приготувалася слухати.

— Люсі, поглянь! — прошепотів Локвуд. — Там пан Гоуп!

У мене тьохнуло серце. Я обернулась, витягаючи рапіру... і побачила, що Локвуд нахилився над краєчком стола — розглядав якусь фотографію. Він тримав над нею свій ліхтарик: зображення висіло в маленькому колі золотистого світла.

— З пані Гоуп тут усе гаразд, — промовив він.

— Бовдуре! — просичала я крізь зуби. — Я ж могла проштрикнути тебе!

— Не будь такою сварливою, — реготнув він. — Краще поглянь. Що ти скажеш?

На фотографії сиве подружжя стояло в садку. Жінка, пані Гоуп, була старшою, щасливішою версією своєї дочки, з якою ми познайомились надворі: повнощока, ошатно вбрана, усміхнена. Її голова була на рівні грудей чоловіка, що стояв поруч. Він був високий, лисуватий, із сутулими плечима й досить міцними м'язами. Він теж широко всміхався й тримав пані Гоуп за руку.

— Здаються досить веселими, авжеж? — зауважив Локвуд.

Я з сумнівом кивнула.

— Але ж мусить бути *причина* для Другого Типу. Джордж каже, що Другий Тип завжди означає: *хтось комусь щось зробив*.

— Так, але в Джорджа огидна, вкрай одноманітна уява. До речі, це нагадало мені, що нам треба знайти телефон і зв'язатися з ним. Я залишив на столі повідомлення, але ж він усе одно хвилюватиметься за нас, як і завжди.

Він не помітив жодних Смертних Вогнів у цій кімнаті, а я не змогла нічого почути. Це означало, що на першому поверсі нашу роботу скінчено, і натякало на те, що ми вже підозрювали. На те, що нам слід шукати *нагорі*.

* * *

Більш ніж упевнена в цьому, я ступила на нижню сходинку — і стукіт долинув знову. Спочатку він був тихий — такий, як раніше: ледве чутне «тук-тук-тук», ніби хтось стукає нігтем по тиньку чи забиває цвяшок у дерево. Та з кожною сходинкою відлуння дужчало, настирливо віддаючись у моєму внутрішньому вусі. Я сказала про це Локвудові, який ступав за мною, наче розпливчаста тінь.

— Холоднішає, — зауважив він.

То була правда. З кожним нашим кроком температура падала — від дев'яти градусів до семи, тоді до шести — на середині сходів. Я застєбнула неслухняними пальцями куртку, сама тим часом дивлячись угору, в п'ятьму. Сходи були вузькі, тож вище від мене тут узагалі не було світла. Горішні кімнати будинку цілком поринули в морок. Мені шалено кортіло увімкнути ліхтарик, проте я затамувала це бажання — адже світло мене лише засліпить. Тримаючи руку на рапірі, я поволі піднімалася далі. Стукіт дедалі гучнішав, холодне повітря щипало шкіру.

Я піднімалася. Стукіт гучнішав. Зараз він скидався на несамовите дряпання. Температура впевнено падала: від шести градусів — до п'яти й нарешті до чотирьох.

Довкола розпливалася п'ятьма. Ліворуч білі перила вигинались на висоті моєї голови, нагадуючи ряд велетенських зубів.

Я підійшла до останньої сходинки, ступила на неї...

І стукіт відразу вщух.

Я знову поглянула на термометр: чотири градуси. На одинадцять градусів нижче, ніж у кухні. Моє дихання розходилося у повітрі легкою парою.

Ми були дуже близько.

Локвуд пройшов повз мене й на мить увімкнув ліхтарик, щоб озирнутись. Обклеєні шпалерами стіни, зачинені двері, мертва тиша. Вишивка у важких рямцях: вицвілі криві дитячі літери — «*Дім, мій милий дім*». Виконана багато років тому, коли будинки справді були милі й безпечні, й ніхто не вішав над ліжками дітей залізяки. До того, як з'явилася Проблема.

Коридор мав форму літери «Г» — з маленьким квадратним майданчиком, на якому ми стояли, й довгим відгалуженням, що вело вдалину, паралельно до сходів. Підлогу на другому поверсі було застелено полірованим паркетом. П'ятеро дверей розміщувались так: перші — праворуч від нас, другі — перед нами й ще троє — через проміжки вздовж відгалуження. Усі двері були замкнені. Ми з Локвудом стояли мовчки, довіряючи тільки власним очам і вухам.

— Нічого, — нарешті сказала я. — Тільки-но ми прийшли сюди, як стукіт ущух.

Локвуд відповів не одразу.

— Смертних Вогнів немає, — промовив він.

З його втомленого голосу я зрозуміла, що він теж відчуває *тягар* — той самий, дивний, від якого м'язи наливаються чавуном. Це трапляється, коли Гість поблизу.

— Що ж, леді — попереду, Люсі. Вибирай двері, — тихенько зітхнув Локвуд.

— Ні. Я вже вибирала двері тоді, в дитячому притулку. Ти пам'ятаєш, до чого це призвело.

— Але ж усе вдалося, хіба не так?

— Лише тому, що я вчасно відвернулась. Ну, гаразд, починаймо з отих. Тільки *ти* підеш перший.

Я вибрала найближчі двері — ті, що праворуч. Вони вели до нещодавно відремонтованої ванної кімнати. Сучасна плитка мерехтіла, жадібно ловлячи світло ліхтарика. *Тут* були велика біла ванна, умивальник і унітаз. У повітрі навіть пахтіло жасминовим милом. Ніхто з нас не знайшов тут нічого прикметного. Температура була така сама, як і в коридорі.

Локвуд відчинив наступні двері. За ними ховався просторий кабінет — у ньому панувало такий безлад, якого не знайти, мабуть, у цілому Лондоні. Світло ліхтарика натрапило на важкий дерев'яний письмовий стіл перед завішеним вікном. Стіл був майже похований під стосами паперів — вони, до речі, недоладно громадились по всій кімнаті. Ряд темних полиць, що займав три чверті дальньої стіни, зберігав хаотичні купи книжок. Решту простору займали шафи, а біля стола стояло старе, оббите шкірою крісло. Чути було слабенький запах, притаманний чоловікам: суміш лосьйону після гоління, віскі й тютюнового диму.

Ми страшенно змерзли. Термометр на моєму поясі показував два градуси.

Я тихенько прокралася повз паперові стоси й розсунула штори, піднявши в повітря щільну хмару порошу, що змусив мене закашляти. Кволе біле світло від сусідніх будинків перетинало садок — і тепер наповнювало кімнату.

Локвуд зацікавлено розглядав старий вичовганий килим на підлозі, штовхаючи його туди-сюди носакон черевика.

— Геть продавлений, — зауважив він. — Мабуть, слугував тут ліжком, аж поки пан Гоуп узяв на себе... — Не закінчивши думки, він стенив плечима й оглянув кабінет. — Може, він повернувся, щоб перебрати свої папери.

— Ось, — сказала я. — Тут Джерело. Відчуваєш, як холодно? А *тягар*? Ти ледве воружиш язиком.

Локвуд кивнув:

— До того ж це місце, де пані Гоуп бачила ту саму «рухому фігуру».

Десь на першому поверсі гучно ляснули двері. Ми аж підстрибнули.

— Гадаю, ти маєш рацію, — сказав Локвуд. — Джерело саме *тут* Треба зробити тут коло.

— Стружками чи ланцюгами?

— Е-е, стружками. Стружками краще.

— Ти певен? Ще й на дев'яту не повернуло, а привид уже виявляє таку силу.

— Не *таку*... До того ж, хай там чого хоче пан Гоуп, я не можу повірити, що він повернувся з лихими намірами. Стружок більше ніж

вистачить. А ще... — він завагався.

Я поглянула на нього:

— Що?

— Я забув ланцюги. Ні, не дивися так на мене! Що ти виробляєш своїми очима?

— *Та забув ланцюги?! Локвуде!..*

— Джордж узяв їх, щоб змастити, а я не перевірів, чи поклав він їх назад. Звичайно, це все Джордж винен... Та годі вже — дурниця. Вони ж нам не потрібні для такої роботи, авжеж? Краще порозкладай стружки, поки я огляну інші кімнати. Зустрінемося тут.

Я сказала б дещо більше, та мені бракувало часу. Я глибоко вдихнула повітря, щоб заспокоїтись.

— Нічого, бувало й гірше, — нарешті сказала я. — Минулого разу ти теж отак тинявся — й замкнувся в туалеті.

— Це привид замкнув мене — я ж казав тобі!

— Еге ж, казав, хоч у тебе немає й крихти доказу...

Та він уже пішов.

Своє завдання я виконала швидко. Порозсувала кілька стосів запорошеного жовтого паперу по кутках, вивільнивши місце в центрі підлоги. Потім відтягла килим убік і розсипала залізні стружки колом — невеличким, щоб вистачило стружок. Це був найголовніший наш прихисток, куди ми могли б відступити в разі потреби, проте нам могли знадобитися ще декілька кіл — залежно від того, що ми тут знайдемо.

Я вийшла в коридор:

— Піду вниз, принесу ще заліза.

Локвудів голос озвався відлунням з найближчої спальні:

— Гарзд. І постав на вогонь чайник.

Я вирушила до сходів, поглянувши на відчинені двері до ванної. Коли я торкнулася перил, шкіру обдало холодом. Я завагалася, стоячи нагорі й старанно прислухаючись, а потім подалася вниз, освітлюючи ліхтариком вестибюль. Через кілька сходинок я почула за спиною гарячкові кроки, проте, обернувшись, нікого не побачила. Вхопившись за руків'я рапіри, я рушила далі, пройшла через вестибюль до теплої кухні; крізь тріщину між підлогою й дверима просочувалося світло. Увійшовши туди, я негайно заплющила очі: навіть таке слабке сяйво здалося мені сліпучим. Хутенько з'ївши коржик, я сполоснула чашки й

знову поставила чайник на вогонь. З двома торбинами в руках відчинити двері було важко — довелося штовхнути їх ногою. Після світлої кухні вестибюль видавався ще темнішим. Не чути було жодного звуку. Локвуда я теж не чула — він, радше за все, перевіряв дальні кімнати. Завдяки важким торбинам я піднімалася сходами повільно й незграбно: спочатку було прохолодно, тоді холодно, ще холодніше...

Діставшись до коридору, я поставила торбини на підлогу й зітхнула з полегшенням. І вже підняла була голову, щоб покликати Локвуда, — аж тут побачила, що попереду стоїть дівчина.

Я залякла. Серце затьохкало; я не могла ворухнути жодним м'язом. Почасти, звичайно, це був просто шок, хоч насправді все було помітно гірше. Холод придавив мені груди, мов кам'яний надгробок; руки й ноги ніби загрузли в болоті. Мозок неначе взявся кригою: і розум, і тіло не слухались мене — я відчувала, що мені бракує сил. Мене опанувало почуття, близьке до відчаю, і я ніяк не могла подолати його. Довкола не змінилося нічого, крім мене самої. Мовчання, спокій, нерухомість — це все, чого я зараз прагнула, на що я заслуговувала...

Інакше кажучи, це були *кайдани привида*, що цілком відповідає Другому Типу — коли привид намагається спрямувати свою силу на тебе.

Звичайна людина може так і стояти, не в змозі противитись волі Гостя. Але ж я — агент. Я стикалася з цим раніше. Я зібрала всю свою лють, із болем вдихнула крижане повітря — і крутнула головою, щоб очистити розум. Я змусила себе жити. І мої руки поволі потяглися до зброї на поясі.

Дівчина стояла посередині кабінету, якраз навпроти мене. Я бачила її крізь відчинені двері. Вона здавалася досить худорлявою. Придивившись, я помітила, що вона стоїть боса на скрученому килимі — чи радше *в килимі* бо її кісточки ховалися всередині матерії, — так, ніби вона зайшла у воду. Її одяг був старомодний: літня сукня до колін, розписана великими жовтогарячими квітами. Сукня, руки, ноги, довге біляве волосся випромінювали бліде потойбічне світло — так, ніби воно линуло здалека. Що ж до її обличчя...

Замість обличчя в неї була щільна темна пляма, якої не сягав жоден промінь світла.

Важко пояснити, як саме, проте я зрозуміла, що їй близько вісімнадцяти років. Старша за мене, проте не набагато. Я здивовано стояла, тихенько намагаючись руками пояс і зупинивши погляд на безликій дівчині.

Аж тут мені спало на думку, що в цьому будинку я не сама.

— Локвуде! — покликкала я. — Агов, Локвуде!

Я намагалася, щоб голос лунав твердо. Найменших проявів страху слід уникати, адже Гості складаються саме з таких почуттів, як страх, гнів і таке інше. Вони просто ними живляться — сильні почуття роблять їх швидшими та жорстокішими.

Відповіді не було. Я кахикнула й спробувала ще раз.

— Агов, *Лок-ву-де!* — проспівала я, ніби кликала малу дитину чи улюблене звірятко. Я зробила це якнайкраще, та жодної відповіді все одно не було.

Я обернулася й покликкала трохи гучніше:

— Локвуде, *будь ласка*, ходи сюди...

Його приглушений голос долинув з глибини коридору:

— Зачекай, Люсі. Я тут дещо знайшов...

— Чудово! І я теж...

Коли я знову поглянула на дівчину, вона була вже ближче — майже біля дверей. Обличчя досі ховалося в темряві, та світлий серпанок, що огортав її, став помітно світліший. Я добре бачила її кощаві зап'ястки, її зігнуті, мов рибальські гачки, пальці. Голі ноги були тоненькі, мов лозинки.

— Чого ти хочеш? — запитала я.

Її слова м'яко, мов павучі лапки, торкнулися мого вуха:

— Я змерзла.

Уривок. Рідко щастить почути щось більше. Її кволий голос на такій відстані перетворювався на шепіт. Проте дівчина наближалася — дистанція між нами скоротилася ще більше, коли я нарешті почула Локвудову відповідь.

— Лок-ву-де! — провуркотіла я знову. — *Терміново!*

Тільки уявіть: у його голосі я почула роздратування.

— Зачекай, Люсі! *Тут* є дещо цікаве. Я знайшов мертвий вогонь — справжній, *справжній!* У цій спальні теж сталося щось мерзенне. Вогонь такий слабкий, що я мало не проминув його — отже, це трапилося давно... Мабуть, якась серйозна травма. Це означає — це лише моє припущення, я просто перебираю думки, — що в цьому будинку могли статися *дві* насильницькі смерті... Що ти на це скажеш?

Я понуро реготнула.

— Я чую твоє припущення. Навіть можу *допомогти* тобі з ним. Якщо ти нарешті підійдеш до мене, — виспівувала я далі.

— Річ у тім, — вів далі Локвуд, — що я не бачу, як ця перша смерть могла вплинути на долю Гоупів. Вони жили тут лише два роки, авжеж? Виходить, прояви, які ми відчуваємо, не можуть бути...

— ... викликані її чоловіком? — вигукнула я. — Звичайно, не можуть!

Запала коротка мовчанка. *Нарешті* він звернув на мене увагу.

— Що?

— *Я кажу тобі — це не чоловік, Локвуде! Ходи негайно сюди!*

Як ви помітили, я облишила свої спроби поводитись невимушено — через те, що дівчина-привид уже пропливала крізь двері. Нігті на її тонких блідих ногах були довгі й криві.

Обома руками я потяглася до пояса. Однією вхопилася за руків'я рапіри, другою — за каністру з Грецьким Вогнем. Насправді не варто користуватися спалахами магнію в домашніх умовах, та зараз вибору в мене не було. Мої холодні, але чомусь спітнілі пальці ковзнули по металу.

Зліва щось ворухнулось. Краєм ока я помітила, як біля сходів з'явився Локвуд. Він теж заляк. «О-о...» — тільки й промовив він.

Я похмуро кивнула:

— Отож. Наступного разу, коли я кликатиму тебе на допомогу, зроби ласку приплентатися сюди вдвічі швидше.

— Пробач. Як на мене, ти й сама тут добре даєш собі раду... Вона щось казала?

— Так.

— І що ж вона сказала?

— Сказала, що змерзла.

— Скажи у відповідь, що ми можемо допомогти їй. Тільки не хапайся за зброю — це все тільки зіпсує.

Дівчина підпливла ще ближче. Я, звичайно, почала витягати рапіру.

— Скажи, що ми можемо допомогти їй, — повторив Локвуд. — Можемо знайти все, що вона загубила.

Я так і зробила — якнайупевненішим голосом. Це ні до чого не призвело. Привид не зменшився, не випарувався, не зник — не зробив нічого, що передбачає «Посібник Фіттес» у разі, коли ти переконаєш привида в своїй допомозі.

— *Я змерзла*, — знову прошепотів голос. А потім додав гучніше: — *Загубилась і змерзла.*

— Що це було? — спитав Локвуд. Він добре бачив дівчину, але не міг її почути.

— Ті самі слова. До речі, Локвуде, її голос не схожий на дівочий. Він глухий і низький, лине наче з могили.

— Шкода, еге ж?

— Отож. Доведеться скористатися цим. — Я витягла рапіру. Локвуд зробив те саме. Ми мовчки стояли навпроти привида. Ніколи не слід нападати першим — краще зачекати, приховуючи свої наміри. Подивитись, куди привид вирушить і що він робитиме. Стандартна поведінка під час нашої роботи. Зараз дівчина підбралася так близько, що я могла виразно розгледіти її довге біляве волосся, яке огидало шию й спадало вниз; бачила родимки й бородавки на шкірі. Мене завжди дивувало, що риси мертвої людини можуть бути такі точні. Джордж називав це «волею до існування» — відмовою прощатися з колишнім земним життям. Зрозуміло, що не всі привиди обирають такий шлях. Це залежить від самої людини, від того, як саме вона зустріла свій кінець.

Ми чекали.

— Ти бачиш її обличчя? — спитала я. Локвудів погляд завжди був пильніший за мій.

— Ні. Воно під вуаллю. А от тіло... *дуже* яскраве. Думаю, що...

Він замовк. Я підняла руку. Від голосу, який пролунав цього разу, затремтіло повітря.

— *Я змерзла,* — прошепотіла дівчина. — *Змерзла й загубилася. Змерзла й загубилася... й померла!*

Світло, що оточувало дівчину, враз спалахнуло і розвіялось. З-під темної вуалі на мить виступило обличчя. Я скрикнула. Світло згасло. Чорна тінь посунула на мене, простягти кощаві руки. Крижане повітря вдарило мені в лице, штовхаючи до сходів. Я стулила уста й позадкувала до краю верхньої сходинки. Упустивши рапіру, я відчайдушно намацала рукою ріг стіни. Під шаленими поривами вітру я вже висіла над порожнечою; кінчики моїх пальців ковзали по гладеньких холодних шпалерах. Привид підійшов майже впритул. Ще трохи — і я впаду.

Аж тут між нами опинився Локвуд. Його рапіра накреслила в повітрі химерний візерунок. Привид позадкував, затуливши руками обличчя. Локвуд далі замахав рапірою, утворивши довкола себе

справжню стіну з блискучого заліза. Привид відсахнувся й поплив назад до кабінету. Локвуд помчав за ним.

Сходи спорожніли. Вітер ущух. Чіпляючись за стіну, я сіла на верхню сходинку й уткнулася головою в коліна. Волосся затуляло мені очі, одна нога звисилась зі сходів.

Поволі, похмуро я потяглася за рапірою. Тупий біль пронизав мені плече, тільки-но я ворухнула рукою.

Локвуд повернувся. Він нахилився до мене, його спокійні очі далі вивчали пільму коридору.

— Вона зачепила тебе?

— Ні. Куди вона втекла?

— Я покажу тобі. — Він допоміг мені встати. — Люсі, ти певна, що з тобою все гаразд?

— Цілком. — Я відгорнула назад волосся й хутко причепила рапіру назад до пояса. Плече ще трохи боліло, та все інше було *як слід*. — Що ж, погляньмо, що тут є, — провадила я, рушаючи до кабінету.

— Зачекай. — Локвуд зупинив мене, схопивши за руку. — Тобі треба перепочити.

— Я вже перепочила.

— Ти сердишся. Так не можна. Привид напав тільки на тебе. Мене це теж здивувало.

— *Ти* не впустив рапіру. — Я відштовхнула Локвудову руку. — Ми просто марнуємо час. Коли вона повернеться...

— Вона не звернула уваги на мене. Вона намагалася штовхнути тебе зі сходів. Тепер, здається, ми знаємо, хто допоміг упасти панові Гоупу. Тому насамперед заспокойся, Люсі. Твоя злість її живить, надає їй сили.

— Знаю, — не дуже ласкаво буркнула я. — Тоді заплющила очі, глибоко вдихнула, зосередилась — так, як радить «Посібник Фіттес», щоб опанувати себе й стримати свої емоції. За кілька секунд це мені вдалося. Я скинула свою лють із себе, як змія — стару шкіру.

Тоді я знову прислухалась. Із дому не линуло жодного звуку. Проте ця тиша була важка й гнітюча, мов снігопад. Я відчувала, що за мною спостерігають.

Коли я розплющила очі, Локвуд терпляче ждав мене серед темряви коридору, застромивши руки в кишені пальта. Його рапіра знову була на поясі.

— Ну, як? — запитав він.

— Мені вже краще.

— Злість минула?

— Без жодного сліду.

— Чудово. Та якщо ти не певна, ми підемо звідси просто зараз.

— Нам не можна звідси йти, — спокійно заперечила я. — І я скажу тобі, чому. Дочка пані Гоуп більше не пустить нас до цього будинку. Вона гадає, що ми надто молоді. Якщо ми не впораємось до ранку, вона відмовиться від наших послуг — і звернеться до «Фітес» чи «Ротвела». Нам потрібні гроші, Локвуде. Ми повинні все скінчити зараз.

Локвуд не поворухнувся.

— Найчастіше, — відповів він, — я погоджуюся з тобою. Та сьогодні ситуація змінилася. Це не просто бідолашний старий, що турбує свою вдову. Це небезпечний привид-убивця. І тобі відомо, які вони — ці привиди. Тому, якщо ти не опанувала себе, Люсі...

Хоч яка спокійна та впевнена я була, мене ці слова трохи роздратовали.

— Он як, — протягла я. — То, виходить, усі проблеми тут через мене?

— Про що це ти? — насупився Локвуд.

— Хоча б про залізні ланцюги.

Він вибалушив очі:

— Облиш! Навряд чи...

— Залізні ланцюги — стандартне знаряддя будь-якого агента, Локвуде. Вони — головний елемент захисту від потужного Другого Типу. А *ти* забув узяти їх із собою!

— Лише тому, що Джорджеві заманулося змастити їх! До речі, за *твоєю* пропозицією.

— То тепер це, виходить, *моя* провина?! — вигукнула я. — Справжній агент радше забуде власні штани, ніж ланцюги! А ти якось примудрився це зробити. Ось чому тобі так кортить швидше все закінчити. Взагалі, дивна річ, що ми взяли з собою хоч щось. Адже Джордж радив нам не ходити сюди. Він хотів спочатку більше дізнатися про будинок. Аж ні — *ти* завжди командуєш ним!

— Атож! Так я й роблю, бо я тут головний. Це моє завдання...

— ...приймати помилкові рішення? Так-так, твоя правда!

Ми стояли, згорнувши руки й спопеляючи одне одного очима крізь пільму — в коридорі другого поверху, в будинку з привидом. Аж тут немовби зійшло сонце: Локвуд лагідно всміхнувся.

— То що там з твоєю злістю, Люсі?

Я пирхнула:

— Так, я сердита. Тільки цього разу — через *тебе*. Це інша річ!

— Як на мене — навряд, але щодо грошей ти маєш рацію. — Він ляснув у долоні: звук вийшов глухий, бо його руки були в рукавичках. — Ти виграла. Джордж цього не схвалив би, але ми все-таки спробуємо. Поки що я відігнав її, а це надасть нам змогу перепочити. Якщо не гаятимемось, то владнаємо все за півгодини.

Я нахилилась і підняла торбини:

— Краще покажи мені, куди вона сховалась.

* * *

Це місце виявилось біля дальшої стіни кабінету — порожнина між двома полицями, захаращеними книжками. Завдяки рівному світлу наших ліхтариків ми помітили, що шпалери там не просто старі, а радше стародавні — вони вицвіли, посіріли з часом і трохи відходили від поверхні стіни. Пишні розпливчасті троянди тяглися від підлоги до стелі косими лініями.

Посередині порожнини висіла кольорова геологічна мапа Британських островів. Майже до колін височіли стоси геологічних часописів, на яких лежали ще й кілька геологічних молотків. Моя професійна спостережливість підказала мені, що пан Гоуп, напевно, був за фахом геолог.

Перевіривши зусібіч книжкові полиці, я помітила, що стіна в цьому місці трохи виступає.

— Старий димар, — зауважила я. — То вона сховалася тут?

— Вона поволі розвіювалась, аж поки дісталася до стіни... Гадаю, що так. Джерело в стіні — це вже цікаво!

Я кивнула. Так, справді цікаво. Природна порожнина, достатня для того, щоб будь-кому сховатися в ній.

Ми заходилися розгрібати часописи — їх доводилося брати обережками й переносити в інший бік кабінету. Нам був потрібен простір. Локвуд хотів зберегти коло, яке я зробила, щоб мати змогу без перешкод дістатися до нього від стіни, де ми працювали. Тому ми

звалили більшість часописів просто біля дверей, а деякі навіть у коридорі. Тягаючи папери, я раз по раз зупинялась і дослуховувалась, проте в будинку було тихо, як у вусі.

Коли ми вивільнили достатньо місця, я дістала з торбини ще один пластмасовий горщик — і висипала з нього стружки вздовж дуги. Вийшло нерівне півколо, що витягалось від небезпечної частини стіни. Обидва кінці півкола я з'єднала прямою лінією — вздовж плінтусу, десь за ярд від нього: якщо посиплеться тиньк, залізна дуга вціліє. Коли я закінчила, всередині лінії залишалось багато місця й для нас обох, і для наших торбин. *Тут* було цілком безпечно — та ще безпечніше було б із залізними ланцюгами.

Я також перевірила своє давніше коло посередині кімнати. Кілька стружок прилипли до нашого взуття, поки ми ходили туди-сюди; довелося змахнути їх і повернути назад.

Локвуд зняв зі стіни малу й поклав її на стіл. Потім пішов на кухню й повернувся з двома ліхтарями. Час спостережень у темряві минув: настала пора діяти, а це потребувало світла. Він поставив ліхтарі на підлогу, всередині нашого півкола, увімкнув — на малу потужність — і спрямував промені на порожню стіну. Світло осяяло її, мов невеличку сцену.

Усе це забрало десь із чверть години. Нарешті ми встали пліч-о-пліч у залізному півколі: кишенькові ножики й ломики наготові, очі прикуті до стіни.

— Хочеш, я розповім тобі своє припущення? — запитав Локвуд.

— Що ж, полякай мене.

— Її вбили в цьому будинку кількадесят років тому. Вона повернулася й довгий час поводитися спокійно. Аж ось пан Гоуп влаштував у цій кімнаті свій кабінет, і це потурбувало її. Можливо, тут є щось дороге для неї — те, чим вона опікується, що її утримує. Скажімо, одяг чи річ. Чи подарунок, який вона комусь обіцяла. Чи...

— Чи щось іще, — обірвала я його.

— Атож.

Отак ми стояли й дивилися на стіну.

Відтоді, як Маріса Фітес і Том Ротвел проводили свої славетні розсліди — тобто з перших років виникнення Проблеми, — пошук Джерела духа, що повернувся, став основою роботи будь-якого агента. Звичайно ж, усе інше ми теж робили як слід: допомагали створити захист для мешканців будинку й надавали поради господарям. Ми ставили соляні пастки в садках, стелили залізні смуги на порогах, підвішували залізо над колисками, роздавали всім лавандові палички, ліхтарі та інші повсякденні захисні засоби. Проте суть нашої ролі, нашої діяльності завжди була однаковою: виявити особливе місце чи річ, пов'язані з певним неспокійним духом.

Ніхто не знає, які вони — ці Джерела. Дехто стверджує, що Гості містяться в них, інші — що це лише сліди на межі світів, де відбулося насильство чи вибух почуттів. Агенти не мають часу на такі міркування. Ми надто заклопотані спробами уникнути дотику привидів, щоб сушити собі голови філософією.

За словами Локвуда, Джерелом могло бути що завгодно. Скажімо, точне місце злочину або річ, яка безпосередньо стосується раптової смерті: цілком можливо, що це щось дороге для Гостя — за його життя. Проте найчастіше (73 відсотки випадків, згідно з дослідженнями Інституту Ротвела й за «Посібником Фітес») це «особисті органічні рештки». Розумієте, що це значить? Не зрозумієте, поки не побачите самі.

Саме цим ми, власне, тепер і займалися.

Хвилин з п'ять ми дивилися на порожню середину стіни. Шпалерам було кількадесят років, про що свідчили сліди засохлого клею. Ми легко зрізали їх своїми ножами. Деякі клапти шпалер розлізалися просто в наших руках, інші падали до ніг, як велетенські бганки шкіри. Тиньк, що відкрився нам, був блідо-рожевий, укритий плямами й помаранчево-бурими залишками шпаклівки. Це трохи скидалося на шинку, підсмажену в сухариках.

Локвуд узяв один ліхтар і підніс його до нерівної поверхні. Він крутив ліхтарем туди й сюди, стежачи, як на стіні ворухаться тіні.

— Отут був отвір, — сказав він. — Досить великий. Хтось замурував його. Бачиш, Люсі, тут тиньк іншого кольору?

— Бачу. Гадаєш, ми зможемо знову відкрити його?

— Навряд чи це важко. — Він зважив у повітрі ломик. — Усе гаразд?

Я озирнулася. Крім малого кола навколо ліхтаря, вся кімната потопала в п'ятмі. Ми були єдиним острівцем світла в морі темряви. Я нічого не чула, однак тиша аж давила на мої вуха: я відчувала, як вона поволі росте.

— Зараз усе тихо, — відповіла я. — Проте це ненадовго.

— Тоді — швидше.

Тиньк затріщав під його ломиком. Потік крихт водоспадом полинув на підлогу.

Через двадцять хвилин увесь наш одяг був у білих плямах від тиньку, носачи черевиків аж грузли в купі уламків під стіною. Проламаний нами отвір був завбільшки з половину мого зросту й завширшки з дорослого чоловіка. За ним видніло грубе, темне дерево, всіяне старими цвяхами.

— Ніби дошка, — з напускною безжурністю зауважив Локвуд. На його чолі виблискував піт. — Передня частина коробки, шафи чи ще чогось подібного. Здається, Люсі, що нею затулили всю порожнину всередині стіни.

— Так, — погодилась я. — Тільки не забудь про стружки.

Локвуд ступив надто далеко й збив з місця кілька залізних стружок. Про *таке* ніколи не можна забувати. Додержуйся правил — і будеш у безпеці. З ланцюгами було б простіше, а стружки — річ зрадлива, їхню лінію легко пошкодити. Я присіла навпочіпки й дрібними, методичними порухами щітки все виправила. Локвуд тим часом глибоко вдихнув — і заходився молотити ломиком по дошці.

Відновивши лінію, я зішкребла й кинула геть кілька жмень тиньку, що міг потрапити на наш бар'єр. Зробивши це, я залишилася сидіти навпочіпки, міцно впершись пальцями в дерев'яну підлогу. Так я просиділа з хвилину — чи навіть більше.

Коли я нарешті підвелася, Локвуд уже надломив одну з дощок, однак пробити її не зміг. Я ляснула його по плечу.

— Ну, що? — він знов ударив по стіні.

— Вона повернулась, — відповіла я.

Звук був ледве чутний — він зливався з шумом, який ми влаштували тут. Проте я відчула легеньку вібрацію біля підлоги — тому й просиділа стільки навпочіпки. Та варто мені було заговорити, як звук посилювався: три хуткі поштовхи, моторошний глухий *удар* — і знову тиша, аж доки все почалося знову. То був нескінченний цикл, що повторювався раз по раз. Відгомін пам'яті про падіння пана Гоупа зі сходів.

Я розповіла Локвудові про почуте.

Він рвучко кивнув:

— Гаразд. Це, врешті, нічого не змінює. Будь уважна. Головне — не розгубитися. Саме цього вона від тебе й хоче. Вона вже знає твою слабку сторону.

Я вражено заморгала:

— Слабку сторону? Про що це ти?

— Люсі, зараз нема часу на розмови. Я мав на увазі твою вразливість.

— Вразливість? Ну, це вже трохи краще...

Локвуд відсапнув:

— Усе, про що я сказав, це... такий прояв твого Таланту — бути *вразливішою* за мене. Іронія полягає в тому, що надмірна вразливість робить тебе легшою мішенню для надприродних сил, а це певним чином може створити проблеми. Зрозуміла?

Я вирячилась на нього:

— Щось мені на хвилину здалося, ніби ти набрався цього в Джорджа...

— Люсі, Джордж тут ні до чого.

Ми відвернулись одне від одного: Локвуд — до стіни, я — до середини кімнати.

Я взялася за рапіру й заходилася чекати. Кабінет був темний і тихий. *Тук тук тук...* — віддавалося відлуння в моїх вухах.

Стіна затріщала — це свідчило, що Локвудів ломик уклинився між дошками. Він штовхав його щосили. Деревина рипіла, цвяхи зсувалися з місць.

Один наш ліхтар поволі згасав. Його світло мерехтіло, коливалося, ставало блідішим і слабшим, аж поки зовсім зникло. Аж тут відразу

спалахнув другий ліхтар. Світлова рівновага в кімнаті змінилась: наші тіні химерно танцювали на підлозі.

В кабінет увірвався порив холодного вітру. Я почула, як на столі зашелестіли папери.

— Ти не думаєш, ніби вона хоче, щоб ми це зробили? — засапано промовив Локвуд. — Може, вона хоче, щоб її знайшли...

Десь у коридорі грюкнули двері.

— Навряд, — відповіла я.

Двері загрюкали в усьому будинку. Одні за одними — сім разів поспіль.

— Набридло! — буркнув Локвуд. — Ти це вже робила. Спробуй щось новеньке!

Зненацька запала мовчанка.

— Скільки разів тобі казати, — пробурмотіла я, — щоб ти з них не кепкував? Це ніколи не закінчувалося добром.

— Що ж робити, як вона сама себе повторює... Все, майже готово!

Я нахилилась і пошукала в торбині. У нас було чимало засобів для нейтралізації знайденого Джерела. І всі — з металів, яких Гості навіть не могли торкнутися: з заліза й срібла. До того ж — найрізноманітніші, всілях форм і розмірів: коробки, рури, цвяхи, сітки, підвіски, смуги, ланцюги. «Ротвел» і «Фітес» мали власне патентоване обладнання. Що ж до Локвуда, то він зазвичай користувався найпростішим і найскромнішим знаряддям. Головне тут — правильно визначити силу й масштаб Гостя, що дозволить обрати необхідні інструменти хоча б для обмеження його пересувань.

Я дістала сітку з ланцюжків — тоненьку, але міцну, сплетену з щільних срібних ланочок. Сітку було акуратно згорнуто: якби її розгорнути, то можна було б накрити досить великий об'єкт, однак зараз вона вільно вмішувалась на моїй долоні. Я випросталась і подивилась, як просуваються справи зі стіною.

Локвудові пощастило вирвати одну дошку. За нею була тоненька смужка темряви. Він зібрався на силі, захопився за іншу дошку — й позадував, кривлячись від напруги. Його черевик був небезпечно близько від наших залізних стружок.

— Вона йде, — прошепотів він.

— Гарзд. — Я знову поглянула в глибину кімнати.

Мертва дівчина вже стояла переді мною. Між нами була лише смуга стружок.

Дівчину було видно так ясно, що вона могла б видатися живою людиною, яка дихає й тішиться сонячним днем. От тільки її обличчя випромінювало кволе, холодне світло. Я бачила її такою, якою вона була, напевно, багато років тому — до того, як померла. Правду кажучи, ця дівчина була гарніша за мене — повнощоче личко, маленький носик, пишні вуста й великі жалібні очі. Вона, здавалось, належала до тих дівчат, які ніколи мені не подобались: лагідна й дурненька, слабка, коли треба захистити себе, й певна, що її чари завжди допоможуть досягти бажаного. Ми стояли одна проти одної — її довге біляве волосся проти мого темного, запорошеного тиньком; її голі ніжки й легенька літня сукенка проти мого червоного носа, спідниці, легінсів та осінньої куртки. Якби між нами не було лінії зі стружок, ми могли б зіткнутись лобами. Хтозна — може, саме цього вона й хотіла. Можливо, саме цей бар'єр гнівив її найбільше. Обличчя її було порожнє, байдуже, та сила її люті розбивалась об мене, наче хвиля.

Я поволі розгорнула срібну сітку — ніби в насмішкуватому привітанні. У відповідь із темряви полинув струмінь гіркового повітря — просто мені в обличчя, лясаючи моїм волоссям по моїх власних щоках. Це завдало шкоди стружкам — значна їхня частина розвіялась.

— Закінчуй мерщій, — мовила я Локвудові.

Той важко пихкотів, ламаючи деревину вздовж тріщини в дошках.

Аж тут увесь кабінет сповнився шурхотом: часописи розкривались і перегортались, книжки пересувались, запорошені папері злітали зі своїх стосів, наче зграї птахів. Моя куртка аж прилипла до мене. Вітер вив по кутках кімнати. Але примарне волосся й сукня дівчини залишались нерухомими.

Вона стояла й дивилась на мене — так, ніби це я, а не вона сама виникла з пам'яті й повітря.

Залізні стружки біля моїх черевиків почали пересуватись і перекочуватись.

— Мерщій! — вигукнула я.

— Готово! Іди сюди!

Я обернулась так швидко, як тільки насмілилась: зараз головне було, не перетинаючи лінії зі стружок, віддати йому сітку. Тільки-но я

зробила це, як Локвуд востаннє вдарив ломиком — і дошка піддалася. Вона тріснула по всій своїй ширині, біля низу нашого отвору, розірвавшись у двох місцях: цвяхи й дерев'яні шпори відскочили. Ломик ковзнув по заглибині — і несподівано провалився всередину. Локвуд утратив рівновагу, почав валитись набік — і міг опинитися поза нашим колом, якби я не кинулася до нього.

Якусь мить ми стояли, зчепившись і балансуючи на краю стружок.

— Дякую, Люсі, — мовив з усмішкою Локвуд. — Це вже був би кінець.

Я з полегшенням кивнула.

Зламані дошки провалилися всередину, відкривши те, що було в стіні.

Ми знали, що там буде. Знали достеменно, та все одно розгубилися. Це змусило нас обох відсахнутись — не найкращий варіант, коли ти стоїш на самому краєчку, мало не втративши рівновагу. Те, що я менше за все хотіла б побачити, я все-таки побачила — за мить до того, як ми вдвох упали на підлогу: руки стиснуті, ноги переплутались, Локвуд виявився вгорі, а я під ним — і, звичайно ж, за межами залізного півкола.

Проте я побачила все. Все — для того, щоб це видиво закарбувалось у моєму мозку.

У неї було те саме біляве волосся — тільки так укрите кіптем і порохом, так щільно переплутане з павутинням, що важко було розгледіти, де що починається й закінчується. В цілому ж упізнати її було важче: кістки, вишкірені зуби, висохла шкіра — темна й зморщена, як обгоріле дерево. Вона тихенько спочивала в своєму цегляному ліжку — років, мабуть, із п'ятдесят. Клапті гарної літньої сукні вільно висіли на випнутих кістках. Жовтогарячі квіти виблискували з-під серпанку павутиння.

Я впала, вдарившись потилицею об підлогу так, що в очах замерехтіли іскри. Відразу ж на мене звалився всією своєю вагою Локвуд. Усе повітря, що було в моїх легенях, вирвалося в мене з рота.

Аж ось іскри згасли. Думки очистились. Очі розплющились. Я лежала на спині, досі міцно стискаючи в руці срібну сітку. Це добре.

А от рапіру я знову впустила.

Локвуд нарешті скотився з мене. Я теж перевернулася, стала навколішки й поволі випросталась, шукаючи свою зброю.

Що ж я побачила? Звичайно, безладну купу залізних стружок: своїм падінням ми зруйнували лінію. Локвуд теж стояв навколішки, розстібаючи пальто, й марно намагався витягти свою рапіру на повну довжину. А над ним у повітрі мовчки висіла дівчина-привид.

— Локвуде!

Він труснув головою. Застібка його пальта сягала колін, що заважало дістати зброю. Йому бракувало часу.

Привид, оточений потойбічним світлом, знизився. Довгі бліді руки потяглися до обличчя Локвуда.

Я зірвала з ременя каністру й безтямно жбурнула нею в привида. Каністра пролетіла крізь примарну постать і врізалася в стіну. Скляна кришечка розбилась, язички магнієвого полум'я вмить оточили дівчину, що перетворилась на стовп туману. Локвуд відскочив убік; залізні стружки заплутались у його волоссі.

Грецький Вогонь, безперечно, — штука хороша. Суміш заліза, магнію й солі — відразу три способи подолати вашого Гостя. Розпечене залізо й сіль розітнуть сутність привида, доки запалений магній завдаватиме йому дикого болю. Однак (тут і є хитрість) Грецький Вогонь розгоряється надто швидко — й підпалює не лише Гостя, а й *усе* довкола. Тому «Посібник Фітгес» радить не користуватися ним у приміщеннях — залежно від контролю над ситуацією.

Наша ж ситуація являла собою кабінет, захаращений паперами, й дуже мстивого духа. Ви могли б назвати таку ситуацією хоч трохи «контрольованою»?

Аж ніяк.

Почулося болісне й люте виття. Вітер у кімнаті, який уже вщух, несподівано повіяв з новою силою. Підпалені папери знялися в повітря й полетіли просто мені в обличчя. Я відбивалась від них, стежачи за їхнім вихором, керованим чиеюсь невидимою волею. Папери ширяли кімнатою, сідаючи на книжки й полиці, на стіл і штори, на клапті шпалер, на висохлі теки й листи, на заפורошені сидіння стільців...

Наче зорі в сутінках, спалахували сотні вогників — один за одним, які вмить більшали й заповнювали все довкола.

Локвуд підхопився; його одяг і волосся пахли димом. Відкинувши нарешті пальто, він ухопив рапіру — блиснуло срібло. Його очі

втупились у темний куток кімнати. Там, серед вихору паперів, привид повертав собі давнішу подобу.

— Люсі! — Локвуд намагався перекричати виття вітру. — План «Е»! Тримаймося плану «Е»!

План «Е»? Який ще, в біса, план «Е»? У Локвуда було безліч цих планів. Який саме він має на увазі, здогадатися було важко — щомиті спалахували нові стоси часописів, вогонь дедалі дужчав, а вихід у коридор перегородила щільна димова завіса.

— Локвуде! — скрикнула я. — Двері!..

— Нема часу! Я відверну її увагу. А ти берися до Джерела!

То ось який він, план «Е»! Заманити Гостя якнайдалі від місця, де відбуваються вирішальні події! Локвуд уже зухвало і впевнено пробирався крізь димову завісу до примари, що завмерла в чеканні. Іскри кружляли в нього над головою, та він не помічав їх, ідучи вперед з рапірою наготові. Він здавався беззахисним — і дівчина зненацька кинулась на нього. Локвуд відсахнувся, встигши в останню мить відбити рапірою простягнуту до нього примарну руку. Довге бліде волосся дівчини перемішалося з димом, що обступав їх зусібіч. Локвуд відвертався, нападав, розтинав туманний серпанок. Його зброя від швидких порухів перетворилась на розпливчасту пляму. Під її захистом він перебував у безпеці і відводив привида якнайдалі від димаря й зруйнованої стіни.

Інакше кажучи, в мене з'явився шанс. Я рушила вперед, змагаючись із шаленим вітром. У повітрі було чути майже людський крик. Іскри летіли мені в обличчя, розгоряючись яскравіше, коли я проходила мимо. Гнів вітру дужчав. Та я поволі, хоч і з зупинками, просувалася своєю дорогою.

Книжкові полиці біля димаря охопило полум'я. Вогненні струмені бігли підлогою, наче ртуть. Поверхнею тиньку пливли червоногарячі блискітки. Проте отвір у стіні досі повнився темрявою: я ледве могла розгледіти те, що було всередині. За вуаллю з павутиння я бачила моторошну усмішку без вуст.

Таке видовище ніколи не буває приємним. Воно відвертає увагу від роботи. Я труснула срібною сіткою, яку досі тримала в руці.

Ближче, ближче... крок, ще крок... Тепер уже *зовсім* близько. Я могла б подивитись їй просто в очі, якби схотіла, та чомусь старанно відводила погляд. Я помітила навіть маленьких павучків, що сиділи в

павутинні — як це було, вочевидь, завжди. Несподівано на кощавій шії блиснуло щось яскраве.

Тоненький золотий ланцюжок.

Я підійшла до отвору, тримаючи наготові сітку, й зупинилася серед ревища вітру й вогню. Якусь мить я повагалася, розгледівши в темряві золоте колье. На ньому була якась підвіска — я змогла помітити її лише за блискіткою в страшній западині між сукнею та кістками грудної клітки. Колись давно руки живої дівчини застебнули на шії це колье — їй здавалося, що з ним вона матиме привабливіший вигляд. Минули десятиліття, а колье досі було при ній — і по-давньому виблискувало, хоч мертва плоть під ним почорніла й висохла.

Жаль стиснув мені серце.

— Хто зробив це з тобою? — запитала я.

— Люсі! — Локвудів крик заглушив виття вітру.

Я обернулася — саме для того, щоб побачити як дівчина-привид кидається на мене крізь вогняну стіну. Скам'яніле обличчя, порожні очі, руки — витягнуті саме так, щоб лагідно пригорнути мене...

Насправді, звичайно, все було не так. Я сліпо занурила руки в зарості павутиння, порозганявши павуків. Спроба просунути сітку нижче зіткнулася з перешкодою у вигляді решток дощок в отворі. Дівчина була майже поряд. Я шалено подалася вперед, натиснувши всією вагою на уламок дошки, який відразу тріснув і зламався. Схлипнувши, я накрила сіткою сухе, м'яке, запилжене волосся. Срібні ланки впали на голову й тіло, утворивши надійну клітку.

Тієї ж миті дівчина зупинилась. Вона завмерла в повітрі. Зітхнула, застогнала, затремтіла. Розпатлане волосся заховало її обличчя. Примарне світло, що оточувало її, тьмяніло й тьмяніло — аж поки згасло. Дівчина зникла, наче ніколи й не з'являлася тут.

Разом з нею пропали й сили, що наповнювали будинок. Повітря перестало давити мені на вуха. Вітер ущух. Підпалені папірці поволі спадали на підлогу.

Таке завжди буває, коли вдало нейтралізовано Джерело.

Я глибоко вдихнула, прислухалась...

Так. У будинку — тиша. Привид зник.

Звичайно, говорячи про тишу, я мала на увазі *психологічний* рівень. У кабінеті досі лютував вогонь. По підлозі танцювали полум'яні блискітки, щільний дим здіймався до стелі. Стоси паперів, які ми

винесли до коридору, палали — як, власне, й сам коридор. Виходу в цьому напрямку не було.

З іншого боку кімнати Локвуд нетерпляче махав мені рукою, показуючи на вікно.

Я кивнула. Зволікати не можна. Будинок горить. Та спершу — сама не знаючи навіщо, — я повернулася до отвору, засунула руку під сітку (намагаючись не думати, що іще я можу намацати) й схопила золоте кільце — єдиний уцілілий доказ того, що ця дівчина колись існувала. Коли я потягла за нього, ланцюжок вивільнився так легко, ніби він не був застебнутий. Я поклала все — ланцюжок і підвіску, павутиння й порох — у кишеню своєї куртки. Тоді обернулася — і, пробираючись між язиками полум'я, обійшла стіл біля вікна.

Локвуд уже стояв на підвіконні, змахнувши на підлогу рештки паперу й вогню. Він намагався відчинити вікно — не виходило: заклинило чи зламалося — розбиратись не було часу. Тоді він копнув раму, відламавши заціпку. Я підбігла до нього. Нарешті — за кілька останніх годин — ми дихали свіжим, вогким, туманним повітрям.

Ми стали на підвіконні навколішки. Круг нас шаленіло полум'я, знищуючи штори. Із садка наші чорні силуети було видно в квадраті яскравого світла.

— З тобою все гаразд? — запитав Локвуд. — Щось трапилося там, біля отвору?

— Ні. Нічого. Усе гаразд. — Я похмуро всміхнулася. — Будь-що свою роботу ми виконали.

— Еге ж. Як ти гадаєш, пані Гоуп буде задоволена? Щоправда, її будинок геть згорить, але ж він тепер без привидів... — Він поглянув на мене. — Отже...

— Отже... — Я позирнула з підвіконня вниз, марно шукаючи землю. Було надто далеко й темно, щоб її побачити.

— Усе буде гаразд, — заспокоїв мене Локвуд. — Я майже певен: там унизу розлогі кущі.

— Гаразд.

— Кущі й дворик, залитий бетоном. — Він поплескав мене по руці. — Вперед, Люсі. Стрибай. Вибору в нас немає.

Тут він, звичайно, мав рацію. Коли я озирнулася, вогонь уже охопив підлогу й димар. Отвір у стіні — і його таємницю — поглинули жадібні язики полум'я. Я зітхнула.

— Гарзд. Як скажеш.

Закіптюжене Локвудове обличчя вишкірилось в усмішці:

— Хіба я колись підводив тебе за останні півроку?

Я вже розтулила рота, щоб нагадати про все... і саме зараз стелі закортіло завалитись. Гарячі шматки деревини й тиньку посипались униз. Щось стукнуло мене по спині. Я не втрималась — і почала падати всередину. Я відчула, що Локвуд підхопив мене, проте сам утратив рівновагу: наші руки зметнулися в повітрі. Якусь мить ми балансували, тримаючись між вогнем і холодом, між життям і смертю. А потім обоє зірвалися вниз, у ніч, де не було нічого, крім цілковитої темряви.

Частина друга

Донині

*Частина
друга*

ДОНИНІ

Дехто каже, що Проблема існувала завжди. У привидах, мовляв, немає нічого *нового*, й вони зроду-віку поводяться однаково. Ще римський письменник Пліній розповідав про *них* майже дві тисячі років тому. То була історія про одного мудреця, що купив собі будинок в Атенах. Коштував той будинок підозріло дешево, тож мудрець вирішив оглянути його — чи немає там привидів. Уже найближчої ночі його відвідав дух худорлявого дідугана в кайданах. Привид поманив мудреця: той не втік, а подався за ним у двір, де дідуган запався в землю. Вранці мудрець наказав своїм слугам розкопати землю в тім місці. І справді, вони знайшли там закутий у кайдани кістяк. Кістяк перепоховали належним чином, і привид більше не з'являвся. От історії й кінець. На думку фахівців, то був характерний привид Другого Типу, що мав одне просте бажання — бути похованим як слід. Те саме, що буває й нині. За тисячі літ нічого не змінилося.

Пробачте, звичайно, але я в таке не вірю. Я згодна, це чудовий приклад прояву прихованого Джерела — таке трапляється повсюди. Проте звернімо увагу на дві подробиці. Перша: мудрець в історії Плінія зовсім не боїться, що привид торкнеться його, а від цього — як відомо — людина набрякає, синіє й болісно помирає. Може, він просто бовдур (хоч це — аж ніяк не запорука щасливого випадку). А може, Гості за давніх часів були не такі небезпечні, як тепер.

І друга подробиця — сам будинок із привидом. Невже він був один такий на всі Атени — через те й коштував так дешево? В сучасному Лондоні таких будинків *десятки*, і їхня кількість дедалі зростає — попри всі зусилля агенцій зупинити це. Виходить, що за давніх часів привиди були неабиякою рідкістю. А тепер — справжнісінька епідемія. Як на мене, з цього виходить, що сучасна Проблема відрізняється від давньої. Дивні й нові речі почали коїтися десь із п'ятдесят-шістдесят років тому — і ніхто не має ані найменшої гадки, чому.

Якщо ви погортаєте старі газети — як це частенько робить Джордж, — то знайдете згадки про незліченні примарні вогні, що повсюди з'являлися в Кенті й Сассексі десь у середині минулого століття. А потім низка кривавих пригод — не зразок Гайгетського Жаху чи Мадлейнського Фантома — привернула серйозну увагу влади. Кожен такий несподіваний прояв потойбічних сил тяг за собою кілька моторошних смертей. Поліційні розсліди не призвели ні до чого — ба більше, кількох полісменів теж знайшли мертвими. Аж нарешті двоє молодих учених спробували простежити кожен прояв аж до його Джерела (у Гайгетського Жаху таким Джерелом був пошкоджений череп, у Мадлейнського Фантома — тіло, поховане на перехресті). Їхні успішні розшуки дістали великий розголос, і тоді існування Гостей уперше міцно вкарбувалось у суспільну свідомість.

У наступні роки численні привиди почали з'являтися у Лондоні й на південь від нього, а далі — потроху по всій країні. Почалася шалена паніка. Відбувалися заворушення й демонстрації. Церкви й мечеті гріли руки на людях, що поспішали врятувати свої душі. Тоді Фітес і Ротвел відкрили власні психологічні агенції, що мали більший попит, ніж численні їхні конкуренти. Врешті уряд узявся за цю справу сам — запровадив нічну комендантську годину і встановив у великих містах особливі ліхтарі, що лякають привидів.

Проте нічого з цих заходів, зрозуміло, не *вирішило* Проблему. Найкраще, що вдалося зробити, — це виграти час. Люди навчилися жити в умовах нової реальності. Дорослі громадяни поховали голови в пісок, певні, що їхні будинки достатньо напхані залізом, і віддали справу боротьби з привидами до рук агенцій. Агенції, в свою чергу, заходилися шукати найкращих співробітників. А оскільки найвищий рівень психологічних здібностей частіше трапляється серед молоді, то цілі покоління підлітків — таких, як я, — потрапляли на лінію фронту цієї боротьби.

* * *

Я — Люсі Джоан Карлайл — народилась, коли Проблемі офіційно минуло сорок років. Вона вже поширилась по всіх наших островах, і в кожному — навіть найменшому — містечку були свої захисні ліхтарі, а в кожному селі — свої тривожні дзвони. Мій батько працював носієм на залізничній станції маленького містечка на півночі Англії, де

будинки з черепичними дахами й мурованими стінами стояли серед зелених пагорбів. Батько був низенький, червонолиций, жилавий чоловічок; він помітно горбився, а своїм зарослим обличчям скидався на мавпу. Від нього завжди тхнуло міцним чорним пивом, і він суворо карав будь-кого зі своїх дітей, хто наважувався порушити його звичний байдужий спокій. Я ніколи не озивалась, коли він кликав мене на ім'я; ми всі неймовірно боялись його. Коли мені було п'ять років, він потрапив під потяг; усе, що я відчувала тоді, — це страх, що він може повернутися до нас. Про цю подію повідомили Службу Регулювання Наглих Смертей. Звідти приїхали священики, розсипали залізні стружки на тім місці, де він загинув, покладали на очі трупа срібні монети, повісили на шию залізний амулет — зробили все, щоб розірвати зв'язок тіла з душею. Усіх потрібних заходів було вжито. Він ніколи не повернувся. Мати казала: якби батько й став приви́дом, *нам* це не завдало б жодного клопоту, бо він напевно оселився б у найближчій пивниці.

Щодня я ходила до школи — невеличкої бетонної будівлі над річкою, в передмісті. Після уроків бавилася на сусідній луці чи в парку і завжди пильно слухала, коли увімкнуть сирену, що віщує комендантську годину, й поверталася додому до того, як зайде сонце. Зазвичай я допомагала встановлювати вдома захист. Моєю роботою було розставляти лавандові свічки на підвіконнях і перевіряти порозвішувані амулети. Старші сестри запалювали лампи й наливали свіжу воду до рівчака під ганком. Отож, коли западали сутінки, все вже було готово.

Моя мати — висока, рум'яна й метушлива — була пралею в двох невеличких міських готелях. Її материнську турботу сточували тяжка праця і втома, залишаючи мало сил на виховання цілого виводку дочок, із яких я була найменша — сьома. Вдень її звичайно не було вдома, а ввечері вона сиділа в хмарах лавандового диму і мовчки дивилася телевізор. Мати нечасто приділяла мені увагу, тож здебільшого мною опікувалися старші сестри. Мене завжди цікавило, як я за таких умов зуміла обрати власний життєвий шлях.

Усі знали, що в нашої родини є Талант. Мати з дівочих літ бачила привидів. Двоє з моїх сестер мали достатній Зір, щоб працювати в нічній варті у Ньюкаслі, за тридцять миль звідси. Ніхто з них, проте, так і не став справжнім *агентом* З самого початку було зрозуміло, що я

— інша. Я мала надзвичайну чутливість до всього, що стосувалося Проблеми.

Колись, іще в шість років, я бавилася на луці разом зі своєю улюбленою сестрою Мері — найближчою до мене за віком. Ми загубили її м'яч у кущах й довго шукали його. І нарешті знайшли — він застряг між корінням, у бруді. Сонце майже зайшло, тому ми мерщій вирушили додому. Коли ми прямували берегом річки, залунала сирена.

Ми з Мері презирнулися. Змалку нас лякали тим, що може статись, якщо ми залишимося надворі поночі. Мері заплакала.

— Не бійся, — сказала я. — Ще рано. Вони ще кволі, як немовлята. Та й навряд чи вони є тут довкола.

— Я не через те, — хлипала сестра. — Мама! Вона відлупцює мене!

— І мене теж.

— Я ж старша! Мене вона *страшенно* відлупцює! А тобі, Люсі, нічого не зробить!

Правду кажучи, тут я сумнівалась. Мати прала білизну дев'ять годин на день — і до того ж руками, які від цієї роботи скидалися на два свинячі окости. Один її ляпанець означав, що наші сідниці після того болітимуть цілий тиждень. Ми поспішали додому в понурій мовчанці.

— Це мама кличе нас? — зненацька запитала я.

— Що?

— Це мамин голос?

Мері прислухалася:

— Нічого не чути. До нашого дому ще кілька миль!

То була правда. До того ж примарний, тонкий голос, який я почула, лунав не з міста.

Я оглянула луки та річку, що трохи далі пропадала між пагорбами. Мені здалося, що я бачу далеко, в заростях очерету, чиюсь постать — темну, криву, мов городне опудало. Я помітила, що постать зрушила з місця — не дуже швидко, хоча й не надто повільно, саме з таким розрахунком, щоб опинитись на дорозі перед нами.

Мені аж ніяк не хотілося зустрічатись із цією особою — хто б то не був. Я грайливо штовхнула ліктем сестру:

— Ану, біжімо наввипередки! А то я вже змерзла...

І ми побігли. Через кожні кілька ярдів я підстрибувала, щоб озирнутись — чи не намагається цей «невідомо хто» спіймати нас. А може, він уже мчить сюди, ламаючи очерет? Та врешті ми виявились моторніші — і нарешті безпечно дісталися сходів, що вели до міста. Коли я ще раз озирнулася, то побачила лише одноманітний сірий простір лугов — біля вигину річки не було нікого, й нічий голос не кликав нас з очерету.

Пізніше, коли мої сідниці перестали боліти, я сказала матері про примарну постать — і у відповідь почула історію про тутешню жінку, яка через нещасне кохання наклала на себе руки й повернулася, коли мати була ще дівчатком. Її звали Пенні Нолан. Вона продерлася крізь очерет, кинулася в річку й потонула. Характерний зразок Другого Типу, як ви бачите. Найгірше, одначе, було те, що селяни пізньої години верталися повз те місце додому з поля. Наступного року агент Джейкобс марно привіз туди купу заліза, шукаючи Джерело, проте так і не знайшов його. Отож Пенні Нолан, радше за все, досі никає там. Люди врешті стали ходити іншою дорогою, а поле більше не обробляли. Зараз це чудова лука, де росте безліч польових квітів.

* * *

Цей випадок запевнив, що в мене є справжній Талант. Мати з нетерпінням чекала, коли мені буде вісім років, а тоді відвела мене до агента — до його контори на міському майдані. Я потрапила туди саме вчасно — три дні тому один з оперативників загинув під час виконання завдання. Для мене все складалося якнайкраще: мати дістала мою першу тижневу платню, я — свою першу роботу, а агент Джейкобс — нового стажера.

Мій начальник був високий, сухорлявий добродій, що працював в окрузі вже понад двадцять років. Городяни ставилися до нього з повагою, що межувала з шанобливістю, а він намагався уникати їх — із професійних міркувань, і заради підтримки своєї містичної аури. Він мав сірувату шкіру, гачкуватий ніс і чорну бороду, носив старомодний чорний, як у трунаря, костюм. Майже увесь час палив сигарети, завжди мав у кишені піджака залізні стружки й ніколи не міняв свого вбрання. Його рапіра була пожовкла від слідів ектоплазми.

Тільки-но спадали сутінки, він відряджав п'ятьох чи шістьох своїх юних оперативників патрулювати округу; їхнім обов'язком було

вмикати сигнал тривоги, а якщо все спокійно, перевіряти публічні місця. Старші агенти, які вже склали свої тести Третього Ступеня, носили рапіри та робочі пояси; молодші, як я, — лише торбини. Мені це видавалося справді дивовижним — стати частиною такої добірної, поважної компанії на чолі зі славетним паном Джейкобсом, і гордовито походжати в форменій гірчично-жовтій куртці.

Наступні місяці я вчилася змішувати сіль і магній у правильних пропорціях, користуватися залізними стружками відповідно до сили привида. Допомагала оперативникам пакувати їхні торбини, перевіряла ліхтарі, лампи й ланцюги. А ще — полірувала рапіри, готувала на всіх чай і каву. А коли вантажівки привозили замовлення з лондонської компанії «Світанок», я перебирала соляні бомби й каністри і розставляла все по полицях.

Джейкобс невдовзі сказав, що я не лише добре бачу Гостей, а й краще за будь-кого чую їх. Мені ще не було дев'яти, коли я розчула шепіт у «Червоній Клуні» — уривки фраз, які долинали з могили розбійника. Під час моторошної пригоди в готелі «Лебідь» я почула м'які, обережні кроки за нашими спинами — й таким чином порятувала нас усіх від доторку привида. Я швидко дістала підвищення, вдвічі швидше, ніж треба, склала тести Першого та Другого Ступенів — і до свого одинадцятого дня народження одержала Третій Ступінь. Того чудового дня я повернулася додому з власною рапірою, ламінованим офіційним сертифікатом і особистим примірником «Посібника Фітнес для мисливців за привидами», а також (це було найголовніше для моєї матері) з помітно підвищеною платнею за місяць. Тепер я стала найголовнішим годувальником у родині, дістаючи за чотири ночі роботи на тиждень більше, ніж мати за повні шість днів. Мати відзначила це купівлею нової посудомийної машини й великого телевізора.

Правду кажучи, я тоді майже не бувала вдома. Усі мої сестри пороз'їжджались — крім Мері, що працювала в сусідньому супермаркеті. З матір'ю я також бачилася нечасто. Отож свої робочі години (головним чином нічні) я проводила разом з іншими юними агентами Джейкобсової компанії. Вони були близькі мені. Ми разом працювали, разом розважались, рятували одне одному життя. Якщо вам цікаво, їх звали Пол, Норі, Джулі, Стеф та Елфі-Джо. Згодом вони всі загинули.

За кілька років я стала довготелесою дівчиною з виразними рисами обличчя, що не дуже мені подобалися: надто великі очі, надто густі брови, надто довгий ніс, надто пухкі уста... Так, красуні з мене не вийшло, та врода, за словами моєї матері, — не головне для моєї професії. Я хутко бігала — коли не вдавалося впоратись за допомогою рапіри, — і вперто намагалася виконати завдання якнайкраще. Я старанно дотримувалась правил і злагоджено працювала в команді. Сподівалась незабаром скласти тест Четвертого Ступеня й стати старшою у відділенні, а потім створити власну групу і приймати рішення самостійно. Моє життя було небезпечне, але насичене — й цілком мене задовольняло.

Коли агент Джейкобс був ще хлопчиною, він працював в агенції «Фітнес» у Лондоні. Тоді він, звичайно, був завзятим оперативником. Але не тепер. Як і в кожного дорослого, його відчуття притупились, і він уже не міг легко розпізнавати привидів, — отож поклав на нас обов'язки бути його очима й вухами. Це було цілком справедливо. Так робили всі керівники. Їхня робота полягала в застосуванні накопиченого досвіду й швидкому мисленні — коли треба керувати агентами під час появи Гостя, узгоджувати план атаки або, якщо потрібно, забезпечувати терміновий відступ. Під час моєї служби в агенції Джейкобсові це вдавалося непогано. Та вряди-годи, під час нескінченних очікувань, слухань і спостережень у темряві, йому починав уриватись терпець. Він довго не наважувався підійти до місця появи привида, та й потім робив це вкрай неохоче. В нього трусилися руки, він палив сигарету за сигаретою, вигукував накази здалеку, сахався від кожної тіні. Якось уночі, коли я підійшла до нього, щоб доповісти про виконане завдання, він прийняв мене за Гостя — вихопив у паніці рапіру й відтяв мені клапоть каптура. Мене врятувало лише те, що його рука схбила.

Ми, агенти, знали, на що перетворився Джейкобс, і не дуже цим переймалися. До того ж він платив нам гроші і взагалі був шанованою в нашому містечку особою, отож ми мусили миритись із його дивацтвами й довіряти йому. Врешті-решт, нічого страшного в нас не відбувалося — аж до тієї ночі на Вайсбернському млині.

* * *

То був водяний млин на півдорозі до долини Вайс, що мав недобру славу. Через одну чи дві колишні смертельні пригоди млин стояв закритий уже багато років. Місцева фірма з лісозаготівель вирішила влаштувати тут свою контору, та їм хотілося бути певними в безпеці цього місця. Отож керівництво фірми звернулося до Джейкобса з проханнями перевірити все й переконатися, що там немає нічого надприродного.

Ми вирушили в долину надвечір і дісталися туди вже в сутінках. Був спекотний літній вечір, на деревах співали пташки. В небі з'явилися перші зорі. Млин виявився великою темною спорудою, що височіла посередині долини, між скелями та ялиновим бором. Річка тихенько пливла повз дорогу, посипану рінню.

На головних дверях млина висів важкий замок. Шибку в панелі дверей було розбито, і отвір забили дошкою. Зібравшись біля входу, ми перевірили наше знаряддя. Джейкобс за звичкою знайшов собі сидіння — найближчий пень. Він запалив сигарету. Ми використовували свої Таланти й доповідали про те, що відчували. Тільки мені було чомусь тривожно.

— Ніби хтось схлипує, — сказала я. — Дуже тихо, але зовсім поруч.

— Як саме схлипує? — перепитав Джейкобс, спостерігаючи за кажанами, що пролітали в нього над головою.

— По-дитячому.

Джейкобс розгублено кивнув, навіть не поглянувши на мене.

— Убезпечте першу кімнату, — наказав він. — І перевірте все ще раз.

Замок за багато років заіржавів, а двері перекошилися. Ми штовхнули їх — і освітили нашими ліхтариками простору покинуту кімнату з низькою стелею й шаром сміття на потрісканому *лінолеумі*. Там стояли столи й табуретки, по стінах видніли написи, смерділо гнилою деревиною. Десь унизу було чути шум води.

Ми увійшли, тягнучи за собою шлейф тютюнового диму. Джейкобс із нами не пішов. Він залишився сидіти на пеньку, втупившись у власні коліна.

Тримаючись укупі, ми зосередились на своїх Талантах. Я знову почула схлипування — тепер уже гучніше. Ми вимкнули свої

ліхтарики, щоб швидше виманити привида: минуло багато часу, перш ніж ми побачили невеличку світлу постать, що кралася віддалік, у кінці проходу, який вів углиб млина. Коли ми знов увімкнули ліхтарики, в проході вже нікого не було.

Я повернулася, щоб доповісти про нашу знахідку.

— Пол і Джуді кажуть, що привид схожий на малу дитину. Більше нічого додати не можу. Він ледве помітний і майже не ворухиться.

Агент Джейкобс змахнув попіл на траву:

— Він не звертався до вас? Не пробував наблизитись?

— Ні, сер. Дехто з нас вважає, що це слабка форма Першого Типу. Можливо, відлуння якоїсь дитини, що колись працювала тут...

— Що ж, гаразд. Спробуйте відігнати його залізом. Тоді ви зможете знайти Джерело.

— Так, сер. Тільки...

— Що таке, Люсі?

— Щось тут... не так. Мені це не подобається.

Кінчик сигарети спалахнув у темряві червоним, коли Джейкобс поволі затягся тютюном. Як і завжди, його руки трусились, а в голосі було чути роздратування:

— Не подобається? Звичайно. Це ж дитячий плач. А щось іще ти чула?

— Ні, сер.

— Може, ще чийсь голос? Якогось іншого, дужчого Гостя?

— Ні...

То була правда. Більше я не почула нічого небезпечного. Усе, що стосувалось привида, було кволе й тихе. Ледве помітне — і звук, і постать... Звичайнісінька мізерна Тінь. Ми змогли відчути це тричі поспіль. Та мені все одно було тривожно. Мені не подобалось, як цей привид меншає — ніби згортається...

— А що кажуть інші? — питає далі Джейкобс.

— Вони думають, що це легка справа, сер. Їм кортить мерщій упоратися з Гостем. Та, як на мене, тут щось не те...

Я почула, як він совається на пеньку. В гіллі зашурхотів вітер.

— Я можу наказати їм повернутись, Люсі. Але твоїх непевних відчуттів тут замало — потрібна вагома причина.

— Ні, сер... Усе гаразд. — Я зітхнула й нерішуче спитала: — Може, ви підете зі мною? Мені цікава ваша власна думка...

Запала важка мовчанка.

— Просто виконуй свою роботу, — обізвався нарешті Джейкобс.

Усі інші палали нетерпінням. Коли я подала їм знак, вони вже зайшли далеко в прохід — з піднятими рапірами й соляними бомбами наготові. Проте далека світла пляма відчула наближення заліза. Вона здригнулась і зменшилась, замерехтіла — мов зображення в старому телевізорі — й вирушила туди, де прохід повертав убік.

— Тікає! — загукали мої товариші.

— Зараз зникне!

— Не зводьте з нього очей! Ми не можемо загубити його!

Якщо не вдасться помітити точку зникнення Гостя, це серйозно утруднить пошук Джерела. Тому вони так і рвалися вперед. Діставши рапіру, я кинулася за ними. Тінь так зменшилася, що мала от-от щезнути. Усі мої тривоги тепер видавалися безглуздими.

Маленький, як дитина, привид підскочив і пропав за рогом. Мої товариші помчали за ним навздогін; я поспішала за ними. Та не встигла я підійти до повороту, як яскравий спалах плазми вдарив у стіну переді мною. А потім закрипіло залізо й вибухнув самотній магнієвий вогонь. У його світлі я помітила, як моторошна тінь росте. Стало темно.

І тоді всі закричали.

Я озирнулася назад, у прохід, на відчинені двері. Навіть на такій далекій відстані я помітила червону цятку запаленої сигарети.

— Сер! Пане Джейкобсе!

Мовчанка.

— Сер! Допоможіть нам! *Сер!*

Цятка спалахнула, ніби Джейкобс зітхнув. Та жодної відповіді не було. Він не поворухнувся. Вітер ревноу і промчав проходом з такою силою, що мало не збив мене з ніг. Стіни млина заходили ходором, двері зачинились.

Я спересердя вилаялась у темряві. Тоді взяла з пояса каністру, підняла рапіру й побігла до повороту — туди, де лунали крики.

* * *

Після того, як оголосили результати розслідування, родичів загиблих агентів так обурила поведінка Джейкобса, що вони подали на нього в суд. Та це ні до чого не призвело. Він переконував, що діяв

відповідно до повідомленої мною інформації про силу привида. Так само він стверджував, що не чув моїх волян про допомогу, — як і інших звуків зсередини млина, аж поки я врешті вибила шибку на горішньому поверсі й безпечно впала з даху. Він присягався, що не чув нічиїх криків.

Я посвідчила, що намагалась пояснити свою тривогу, але все-таки мусила визнати, що не відчувала нічого конкретного. Слідчий у підсумку зауважив, що це — суттєва хиба моєї доповіді, яка мала містити точніший опис сили Гостя. Поліція зійшлася на версії «нещасний випадок» — типовій для таких обставин. Родичі загиблих одержали виплати з «Фонду Фіттес» і маленькі таблички з іменами на міському майдані — на пам'ять про їхніх дітей. Млин було зруйновано, а місце, де він стояв, засипано сіллю.

Незабаром Джейкобс повернувся до роботи. Усі сподівалися, що я, перепочивши після тієї пригоди, знов охоче прилучуся до нього. Проте я вважала інакше. Три дні мені знадобилось на те, щоб відновити сили. Четвертого ранку — на світанні, коли мати й сестра ще спали, я спакувала свої речі до невеличкого рюкзака, почепила до пояса рапіру й покинула рідний дім, навіть не озирнувшись на прощання. Через годину я вже сиділа в потязі, що мчав до Лондона.

«ЛОКВУД і К°»

Відомій агенції психологічних розслідувань «Локвуд і К°» потрібен новий молодший оперативник. Обов'язки: робота в місцях, захоплених привидами, аналіз здобутої інформації, дії з нейтралізації загрози. Вимоги до кандидата: здатність **ВІДЧУВАТИ** надприродні явища, ошатний зовнішній вигляд, бажано — дівчина, не старша за п'ятнадцять років. Не розглядаються: нероби, шахраї, особи з судимістю. Звернення в письмовій формі надсилати за адресою: Лондон, W1, Портленд-Роу, 35.

«ЛОКВУД і К°»

Відомій агенції психологічних розслідувань «Локвуд і К°» потрібен новий молодший оперативник. Обов'язки: робота в місцях, захоплених привидами, аналіз здобутої інформації, дії з нейтралізації загрози. Вимоги до кандидата: здатність **ВІДЧУВАТИ** надприродні явища, ошатний зовнішній вигляд, бажано — дівчина, не старша за п'ятнадцять років. Не розглядаються: нероби, шахраї, особи з судимістю. Звернення в письмовій формі надсилати за адресою: Лондон, W1, Портленд-Роу, 35.

* * *

Я стояла на тротуарі й дивилась, як від'їжджає таксі. Коли шум мотора вщух, стало зовсім спокійно. Бліде сонячне проміння виблискувало на асфальті й на чередах автомобілів, припаркованих обабіч дороги. Поряд, в острівці світла, маленький хлопчик грався з

пластмасовими фігурками агентів та привидів. Агенти тримали в руках малесенькі рапіри, а привиди скидались на невеличкі вітрила. Крім цього хлопчини, довкола не було нікого.

Ця частина Лондона була, вочевидь, житловим районом. По оздоблених колонами ганках кошавих вікторіанських будинків висіли кошики з лавандою; сходи вели до квартир на перших поверхах просто з вулиці. Від кожного будинку ніби віяло старомодною шляхетністю — так, наче дивишся в минулі, кращі дні. На розі містилася бакалійна крамничка, захаращена всім, чим завгодно; від помаранчів до вакси, від молока до магнієвої стрічки. Біля крамниці, на стовпі футів з вісім заввишки, красувався ліхтар для відлякування привидів. Лампочки в ліхтарі давно потьмяніли, лінз видно не було, а залізна оправа взялась іржею, наче лишайником.

Одначе розповім про все до ладу. Я подивилась, мов у дзеркало, в бічне скло найближчого автомобіля, скинула кашкет і зачесала пальцями волосся. Цікаво, чи схожа я на досвідченого оперативника? Чи схожа хоч на кого-небудь із поважною репутацією й кваліфікацією? Чи схожа на скуйовджене дівчисько, якому відмовили в шістьох агенціях за тиждень? Сказати було важко.

Я рушила вулицею вгору.

Будинок 35 на Портленд-Роу виявився білою чотириповерховою спорудою, яку прикрашали зелені жалюзі й рожеві квіти на вікнах. Зовні він здавався більш ветхим, ніж сусідні будинки. З першого погляду було помітно, що його треба перефарбувати — чи хоча б просто вичистити. На стіні, біля сходів, виднілася маленька дерев'яна табличка:

Я зупинилася, замислено пригадуючи акуратний сучасний особняк «Тенді й синів», величезні контори «Аткінса й Армстронга», блискучі скляні корпуси «Ротвела» на Риджент-стрит... Проте ніхто з них не взяв мене на роботу. Тож вибору в мене тепер не було — я мусила йти до кінця.

Штовхнувши хитку металеву хвіртку у воротах, я ступила на стежку, вимощену потрощеною плиткою. Праворуч сходи круто вели вниз — до внутрішнього двору, наполовину зтягнутого плющем і заставленого горщиками з розложистими деревцями. Вузька доріжка, викладена залізом, перетинала стежку перед дверима, пофарбованими начорно, біля яких висів великий дзвін з дерев'яним сердечком.

Не чіпаючи дзвона, я переступила залізну доріжку й гучно постукала в двері. За кілька секунд звідти визирнув гладкий юнак із засмальцьованим волоссям, у великих круглих окулярах.

— О! Ще одна! — промовив він. — А я вже думав, що ми з цим закінчили. Чи, може, ви нова дівчина Арифа?

Я вирячилась на нього:

— Якого Арифа?

— Того, що працює в крамничці на розі. Зазвичай цієї години нам приносять від нього пончики. У тебе, здається, їх немає, — засмучено додав він.

— Ні. Зате в мене є рапіра.

Юнак зітхнув:

— Тоді, виходить, ви ще одна кандидатка. Як вас звать?

— Люсі Карлайл. А ви — пан Локвуд?

— Я? Ні.

— То можна мені увійти?

— Умгу. Остання дівчина щойно пішла від нас. Відразу було видно, що вона тут надовго не залишиться.

Тільки-но він договорив, як із будинку долинув моторошний вереск, відбившись від порослих плющем стін двору. По всій вулиці з дерев злетіли пташки. Я мимоволі вхопилася за руків'я рапіри. Вереск, поволі слабшаючи, перетворився на схлипування й нарешті вщух. Виряченими очима я втупилася у юнака, який навіть не поворухнувся.

— Ну, що я вам казав? — промовив він. — Ви наступна. Ходімо зі мною.

Ні цей хлопець, ні вереск не викликали в мене довіри, тож я ладна була забратися звідси геть. Проте після двох тижнів у Лондоні я залишилась майже без грошей: якщо нічого не вийде тут, доведеться найматися до нічної варти разом з іншими невдахами. До того ж у поведінці цього юнака мене насторожила така собі витончена зухвалість; він був наполовину певен, що я зараз утечу. Цього я не могла допустити — і рушила за ним до просторого, прохолодного передпокою.

Підлогу тут було викладено дерев'яними панелями, стіни завішено книжковими полицями з темно-червоного дерева. Крім книжок, на тих полицях було чимало всякої всячини — маски, горщики, ікони, яскраво розмальовані мушлі й гарбузи. Відразу біля дверей стояв вузький столик із ліхтарем на підставці, схожий на кришталевий череп. За ним стояв великий потрісканий горщик для квітів, з якого стирчали парасольки, цівки та рапіри.

Я зупинилася біля вішака з пальтами.

— Зачекайте, — мовив юнак, залишаючись по той бік відчинених дверей.

Він був трохи старший і нижчий за мене, та помітно кремезніший. Досить-таки негарний — гладка постать, непримітні риси обличчя й випнута кутаста щелепа. Очі за окулярами були ясно-блакитні. Світло-русяве волосся, що ховало чоло, скидалось на кінську гриву. На ньому були білі кросівки, вицвілі джинси й завелика футболка, яка, щоправда, помітно обтягала стан і черево.

— Ще одну хвилинку, — додав він.

Бурмотіння, що линуло з глибини дому, несподівано стало гучнішим. Двері навпроти враз відчинились і з них вискочила добре вбрана дівчина — очі аж палають, обличчя біле, як крейда, в руці затиснуте зібгане пальто. Вона гнівно й презирливо поглянула на мене, кинула прокльон на адресу гладкого юнака, копнула ногою вхідні двері й вибігла надвір.

— Гм-м... Ще одна співбесіда завершилася, — зауважив юнак, зачинивши за нею двері й почухавши свого товстого носа. — От і гаразд. Ходімо, будь ласка, зі мною...

Він провів мене до гарненької сонячної вітальні, світлі стіни якої було увішано різноманітними артефактами й тотемами. Два прості стільці й кушетка стояли довкола низенького чайного столика. А

поряд, широко всміхаючись, стояв високий стрункий хлопець у темному костюмі.

— Я виграв, Джордж, — сказав він. — Я знав, що прийде ще одна.

Підходячи до нього, щоб привітатись, я відразу — як і завжди — напружила всі свої відчуття. І зовнішні, і внутрішні. Просто задля того, аби нічого не проминути.

Найпомітнішою річчю в кімнаті був круглий, громіздкий предмет, що лежав на столику під білим, у зелену цятку, носовичком. Чи не ця загадкова річ так збентежила оту попередню дівчину? Здавалося, що саме вона. Від неї линув тихий-тихий шум — я *майже чула* його, та намагалась про це не думати. Адже варто сконцентруватись — і цей шум пригнітить мене, а це означатиме, що я стовбичитиму з виряченими очима і роззявленим ротом: не надто вдалий початок співбесіди. Отож я просто потиснула хлопцеві руку.

— Привіт, — сказав він. — Я — Ентоні Локвуд.

— Люсі Карлайл.

У нього були темні блискучі очі й симпатична, хоч і трохи крива, усмішка.

— Дуже радий знайомству. Хочете чаю? Чи, може, Джордж уже щось запропонував вам?

Гладкий юнак зневажливо махнув рукою:

— Навіщо? Зачекаймо краще, поки вона пройде перший тест. Побачимо, чи залишиться вона тут. Ми й так уже зранку перевели стільки чаю нінащо!

— Може, нехай вона краще розбереться сама, — заперечив Ентоні Локвуд, — а ти поки підеш і поставиш на вогонь чайник?

Юнака, одначе, це не переконало.

— Гарзд. Тільки я вважаю, що вона все одно дремене.

Він поволі обернувся на п'ятах і подався до передпокою.

Ентоні Локвуд запросив мене сісти.

— Не гнівайтесь на Джорджа. Ми проводимо співбесіди з восьмої години, тож він зголоднів. А ще він *так* сподівався, що попередня дівчина буде на сьогодні останньою...

— Пробачте, — відповіла я. — На жаль, я не принесла з собою пончиків.

Хлопець гостро позирнув на мене:

— Чому ви так кажете?

— Джордж розповів мені про ваші щоденні замовлення.

— Он як. А я вже подумав був, що ви екстрасенс.

— Так, я екстрасенс.

— Я мав на увазі інше... Ну, гаразд.

Він сів на кушетку навпроти й погортав папери на столику. Обличчя його було худе, з довгим носом і копицею темного неслухняного волосся. Мене вразило, що він був навряд чи старший за мене. Його впевнена поведінка не дозволяла точніше визначити його вік. Та найдивовижніше, що жодної дорослої людини в кімнаті так і не було.

— Як я помітив з вашого листа, — провадив хлопець, — ви з півночі Англії. З Чевіот-Гілс. До речі, чи не там відбувся отой нещодавній спалах?..

— Жах Мертонської шахти, — підтвердила я. — Мені тоді було п'ять років.

— Агенти «Фітес» прибули туди з Лондона, щоб упоратися з Гостями, — пригадав Локвуд. — Про це писав *«Британський Привидознавець»*.

Я кивнула:

— Якщо спостерігати за ними, вони можуть забрати в нас душі. Всі наші сусіди позабивали вікна на долішніх поверхах, проте мені вдалося підглядіти. Я бачила, як вони кружляють у місячному світлі посеред дороги. Малесенькі спалахи, схожі на дівчаток...

Він насмішкувато поглянув на мене:

— На дівчаток?! Я думав, що це духи шахтарів, які загинули під землею...

— Спочатку — так. Але ж то були Перевертні. Вони змінили не одну подобизну, перш ніж їм настав кінець.

Ентоні Локвуд кивнув:

— Зрозуміло. Це багато що значить... Отже, для вас уже давно не таємниця, що ви маєте Талант. Ваш Зір, звичайно, потужніший, ніж в інших підлітків, і ви сміливо користувались ним. Але в листі не згадуються ваші справжні вміння. Ваш Слух. І сила вашого Дотику.

— Так, Слух — це справді моє особливе вміння, — погодилась я. — Коли я була ще малятком, то вже чула надворі шепіт голосів — після комендантської години, коли всі люди розходилися по домівках. І Дотик у мене теж непоганий — хоч часом він зливається з моїм

Слухом. Їх важко розділити. Найчастіше для мене Дотик — це відлуння того, що сталося.

— Джордж до цього теж трохи здібний, — мовив хлопчина. — А от я — ні. Я глухий до всього, що стосується Гостей. Моя сила — Зір. Смертні Вогні, сліди, будь-які примарні рештки смерті... — Він посміхнувся. — Весело, еге ж? Гарзд, повернімося до вашого листа. Тут сказано, що ви почали працювати з місцевим оперативником на ім'я... — Він поглянув у папір. — Джейкобс. Правильно?

Мені від напруження аж звело живіт, та я все-таки чемно всміхнулась:

— Правильно.

— Ви працювали в нього кілька років?

— Так.

— Він навчав вас, еге ж? Ви одержали в нього свій Четвертий Ступінь кваліфікації?

Я трохи засовалась на стільці:

— Так. Із Першого по Четвертий.

— Он як... — Локвуд пильно подивився на мене. — Проте у вас досі немає підсумкового сертифікату. Так само, як і жодного листа чи рекомендації від пана Джейкобса. Цікаво, правда? Зазвичай у такій ситуації надаються офіційні документи...

Я глибоко зітхнула:

— Він нічого не надав мені. Наше співробітництво закінчилося... раптово.

Локвуд не відповідав. Я зрозуміла, що він чекає подробиць.

— Якщо хочете, я можу розповісти вам усе, — неохоче промовила я. — Просто... просто я не дуже люблю це згадувати.

Серце в мене тьохкало. Я чекала. То був *той самий* момент, на якому звичайно уривались усі мої попередні співбесіди.

— Краще іншим разом, — відповів Ентоні Локвуд. І всміхнувся до мене — кімнату ніби залило теплим світлом. — Не знаю, чого там воловодиться Джордж. Навіть учений павіан уже встиг би приготувати чай... Переходьмо поки до тестів.

— Пробачте, хіба тести відбуватимуться *тут*? — прожебоніла я.

— Не зовсім... За допомогою тестів ми обираємо кандидатів. Правду кажучи, панно Карлайл, я не дуже вірю листам чи рекомендаціям. Я волю побачити Талант на власні очі... — Він

поглянув на годинник. — Я дам Джорджеві ще хвилину. А тим часом розповім вам дещо про нас. Нас уповноважує ДЕПРІК, але — правду кажучи — вони не платять нам, як «Ротвелові», «Фіттес» та іншій цій компанії. Ми незалежні — й це нам до вподоби. Працюємо, з ким хочемо, й відпочиваємо, коли хочемо. Усі наші клієнти — приватні особи, яким треба швидко й тихо вирішити проблему з Гостями. І ми вирішуємо їхні проблеми. А вони щедро винагороджують нас. Питання лише в розмірі винагороди. Що вас іще цікавить?

Пам'ятаючи про свої минулі пригоди, я відразу схотіла втекти звідси геть. Та все ж таки вирішила зачекати. Я випростала спину й згорнула руки на колінах:

— А хто ваш керівник? Чи можна з ним познайомитись?

Локвудовим чолом пробігли легенькі зморшки:

— У нас немає керівників. Жодної дорослої людини. Це моя компанія. Я сам керую нею. А Джордж Кабінс — мій заступник. — Він поглянув на мене. — Більшість наших кандидатів надто повільно застосовували свої Таланти — отож і марнували забагато часу. А ви?

— Ні, — запевнила я. — З цим у мене немає труднощів.

Ми трохи помовчали.

— То... ви працюєте тут лише вдвох? Ви й Джордж?

— Ні, в нас звичайно ще є асистент. Двох цілком вистачає, щоб упоратись із звичайним Гостем, але в серйозніших випадках може знадобитись третій. Адже ви знаєте: три — магічне число!

Я повільно кивнула:

— Зрозуміло. А що сталося з вашим попереднім асистентом?

— З бідолахою Робіном? Він... е-е... перейшов...

— На іншу роботу?

— Ну, краще буде сказати «перебрався»... Чи навіть «переселився»... А ось і чай!

Двері до передпокою відчинились — і з'явилася спочатку спина гладкого юнака, а потім і всі інші частини його тіла. Він велично обернувся — в руках у нього була таця з трьома чашками гарячого чаю й тарілкою печива. Хтозна, що він там робив на кухні, та зовні видавався ще нечупарнішим: футболка вилізла з штанів, волосся затуляло очі. Він поставив тацю на столик, поряд із таємничим круглим предметом, і з сумнівом поглянув на мене.

— Вона ще тут? — пробурмотів він. — Оце несподіванка!

— Вона ще не пройшла тест, Джордже, — невимушено відповів Локвуд. — Ти прийшов саме вчасно.

— Гарзд. — Він узяв найбільшу чашку і вмовився на кушетці.

Розпочався такий собі ввічливий антракт, під час якого ми розбирали між собою чашки, пропонували цукор і відмовлялись від нього.

— Візьміть печива, — наполягав Локвуд, підштовхуючи до мене тарілку. — Інакше Джордж усе з'їсть сам.

— Дякую.

Я взяла один коржик. Локвуд тим часом куснув свого коржика — й дочиста витер руки.

— Гарзд, сказав він. — Лише кілька тестів, панно Карлайл. Не хвилюйтеся, будь ласка. Ви готові?

— Цілком.

Я відчула, як Джорджеві очиці втупились у мене і як навіть офіційний тон Локвуда не міг замаскувати його нетерплячки.

Проте вони мали справу з єдиною людиною, що вижила на Вайсбернському млині. Отож я нітрохи не тривожилася.

Локвуд кивнув:

— Тоді розпочинаймо просто зараз.

Він недбало простяг руку до носовичка, що накривав невідому річ, і після церемонної паузи відгорнув його.

На столику стояв низенький циліндр із товстого чистого скла, запечатаний угорі червоним пластиковим корком. Ближче до верхівки на ньому були маленькі рукоятки; все це нагадало мені великі скляні бутлі, в яких батько звичайно приносив додому пиво. Крім бурої рідини, в циліндрі клубочилась хмарка якогось масного жовтавого диму, що увесь час потихеньку переміщувався. Всередині цієї хмарки ховалося щось велике й темне.

— Що це таке, по-вашому? — запитав Локвуд.

Я схилилася нижче, роздивляючись прилад. Я помітила, що корок має кілька захисних країв і подвійне ущільнення. Збоку на склі було крихітне клеймо: два променисті сонечка.

— Сріблясте скло, — відповіла я. — Виготовлене корпорацією «Світанок».

Локвуд лагідно всміхнувся. Я нахилилася ще ближче й постукала нігтем середнього пальця по скляній поверхні. Дим ніби прокинувся,

розпливаючись по краях посудини й дедалі густішаючи. Коли він трохи розвіявся, я помітила, що за річ лежить у склянці: потемнілий людський череп, затиснутий на самісінькому дні.

Дим тим часом курився, крутився, аж поки його частинки утворили моторошне обличчя з божевільними очима й роззявленим ротом. На якусь мить ці риси стали напрочуд виразними, затуливши череп під собою. Я відсахнулась. Обличчя втягло в себе рештки диму, що досі кружляли всередині циліндра, й заціпеніло.

Я кахикнула:

— Це склянка з приви́дом. Череп — Джерело, а цей привид з'єднаний з ним. На жаль, не можу точно визначити різновид — Примара чи Спектр.

Сказавши це, я зручніше вмости́лась на стільці — так безжурно, ніби бачила привидів у склянках по кілька разів на тиждень. Насправді ж я зроду не бачила нічого подібного, і все це видовище неабияк мене приголомшило. Проте я не забувала про вереск попередньої дівчини — тож і сподівалася *чогось* подібного. До того ж раніше мені вже розповідали про такі склянки.

Локвудова усмішка вмить згасла — так, ніби він не знав, чи йому дивуватись, чи тішитись, чи сердитись. Нарешті задоволення перемогло.

— Так, усе правильно, — сказав він. — Чудово!

Знову накривши склянку носовичком, він з деяким зусиллям заховав її під стіл, геть з очей.

Гладкий юнак тим часом гучно сьорбав чай.

— Вона ж перелякана, — обіззався він. — Хіба ти не бачиш?

Я пропустила його зауваження повз вуха.

— Звідки у вас ця склянка? — поцікавилась я. — Мені відомо, що такі є лише в «Ротвела» та «Фітес»!

— Усі запитання — потім, — відповів Локвуд, відкрив шухляду в чайному столику й дістав звідти маленьку червону скриньку. Зараз, коли ваша ласка, я перевірю ваш Талант. У мене тут є деякі речі. — Відкривши скриньку, він вийняв щось із неї й поклав на столик. — Скажіть-но мені, чи відчуваєте ви зараз щось надприродне?

То був простенький кухлик із старої білої порцеляни з рифленою основою й гострою щербиною на вухку. По вінцях кухлика

розпливлася химерна біля пляма, що нижче, біля денця, перетворювалася на затверділий шар.

Я взяла кухлик, піднесла до очей, покрутила, легенько помацала пальцями поверхню.

Я слухала, чекала відлуння... І не почула нічого.

Це мені не сподобалось. Я стиснула кулаки, очистила свої думки від будь-яких перешкод, відсторонилася від далекого шуму автомобілів на вулиці, від сьорбання Джорджа, що сидів на кушетці... Спробувала ще раз...

Знову нічого.

Після кількох хвилин я не витримала.

— Пробачте. Я не можу тут нічого відчути.

— Так я й сподівався, — кивнув Локвуд. — Це кухлик від Джорджевої зубної щітки. Чудово. Ходімо далі.

Він узяв кухлик і жбурнув гладкому юнакові, який з веселим хихотінням підхопив його.

Мене аж обдало холодом, хоч я знала, що мої щоки палають. Пальці стиснули рюкзак — і я рвучко підхопилася.

— Я не для жартів сюди прийшла, — сказала я. — Вихід сама знайду.

— Ого! — обізвався Джордж. — Яка злюка!

Я поглянула на нього. Копиця волосся, розпливчасте обличчя, дурнуваті окуляри — *все* в ньому аж бісило мене.

— Авжеж, — процідила я. — Забирайся геть, бо зараз покажу тобі, яка я злюка.

— Цим я й займаюся, — моргнув у відповідь хлопець.

— Щось не видно.

— Це все через кушетку. Ніяк не можу з неї встати.

— Припиніть. Обоє, — мовив Ентоні Локвуд. — Це співбесіда, а не боксерський поєдинок. Замовкни, Джордже. Пробачте, панно Карлайл, що я засмутив вас: це був серйозний тест, який ви блискуче подолали. Уявіть лише, скільки кандидатів, з якими цього ранку ми проводили співбесіду, намололи небилиць про отруту, самогубство чи вбивство! Якби ці побрехеньки були правдиві, в цьому кухлику мали б мешкати чи не всі лондонські привиди. Сідайте, будь ласка... А що ви скажете про це?

Він дістав з шухляди три нові речі й поставив їх рядком навпроти мене: чоловічий годинник із золотим обідком і старим шкіряним ремінцем, клаптик червоної стрічки з мереживом і тоненький кишеньковий ніжик із довгим лезом і руків'ям, оздобленим слоновою кісткою.

Моє обурення минуло. Це вже було справжнім випробуванням. Суворо позирнувши на Джорджа, я сіла й швидко оглянула всі три речі, щоб відчуті їхню приховану сутність. Тоді — якомога старанніше — очистила свій розум і взяла ці предмети, один за одним, у руки.

Час минав. Нарешті я перевірила їх усі.

Скінчивши роботу й відвівши очі від речей, я побачила, що Джордж захоплено переглядає невідомо де роздобутий комікс, а Локвуд, як і перед тим, сидить, згорнувши руки, й дивиться на мене.

Я ковтнула прохололого чаю.

— Хтось із попередніх кандидатів подолав це завдання? — тихо спитала я.

— А ви як гадаєте? — всміхнувся Локвуд.

— У цих речей дуже непросте відлуння, — пояснила я. — Тому, напевно, ви й дістали їх разом. Вони однаково потужні, але багато чим відрізняються. З чого краще почати?

— Скажімо, з ножика.

— Гарзд. У цього ножика кілька суперечливих голосів: чоловічий сміх, пістолетні постріли... і ще, можливо, пташиний спів. Якщо з ним пов'язана смерть — а як на мене, вона мусила тут бути, — то не жорстока й не сумна. Цей ніжик випромінює ласку, майже щастя... — Я поглянула на хлопця.

Локвудове обличчя не поворухнулось:

— А як щодо стрічки?

— Слід на стрічці слабший, ніж на ножику, — зауважила я, — але дужчий емоційно. Тут ніби чути плач, хоч і надто невиразний... Зате одразу відчувається смуток. Коли я взяла цю стрічку, мені аж стиснуло серце.

— А годинник?

Локвудові очі зупинились на мені. Джордж тим часом ліниво гортав свій комікс — *«Дивовижні арабські ночі»*.

— Годинник... — Я глибоко зітхнула. — У нього відлуння не таке потужне, як у стрічки й ножика. Це наводить на думку, що їхній

власник не помер — чи принаймні довго не носив його. Проте він, безперечно, пов'язаний зі смертю. З багатьма смертями. І це... не дуже приємно. Я чую гучні голоси... і крик... — Я здригнулась, побачивши, як мило ця штучка виблискує на столику. Кожна подряпина на золотистому корпусі, кожна зморшка на потертому ремінці сповнювали мене жахом. — Це огидна річ. Я не можу довго тримати її в руках. Не знаю, що саме сталося з цим годинником... і де ви його взяли, але його нікому не слід торкатись. Ніколи. Тим паче — на якійсь дурній співбесіді.

Я нахилилась, узяла два останні коржики й знову сіла. Поки я хрумтіла печивом, мене огорнула хвиля великої байдужості — і я охоче поплавла за нею, дивлячись кудись у небо. Я втомилася до краю. Це була моя сьома співбесіда за останні кілька днів. Я зробила все, як уміла, і якщо цей Локвуд і цей бовдур Джордж не оцінять моїх зусиль по заслuzі, то не варто цим і перейматися.

Запала довга мовчанка. Локвуд сидів, затиснувши долоні колінами, як священник на унітазі: очі втуплені в порожнечу, на обличчі болісний, стражденний вираз. Джорджева голова досі ховалась між сторінками коміксу. З цього я зрозуміла, що більше мені тут нема чого робити.

— Гарзд, — нарешті сказала я. — Можете не проводити мене.

— Розкажи їй про «правило печива», — мовив Джордж.

Я обернулася до нього:

— Що?!

— Розкажи їй, Локвуде. Просто зараз, а то матимемо з нею халепу.

Локвуд кивнув:

— Правило полягає в тому, що кожен агент бере тільки по одному коржику — суворо по черзі. Це чесно й по порядку. По два коржики брати не можна — навіть у стресовій ситуації.

— Тільки по одному коржику?

— Так, ваша правда.

— Тобто ви хочете сказати, що берете мене на роботу?

— Звичайно, беремо, — відповів він.

Будинок № 35 на Портленд-Роу слугував водночас і домом, і штаб-квартирою для оперативників агенції «Локвуд і К°», і мав досить-таки химерний вигляд. Присадкуватий і майже квадратний зовні, він стояв на вершку невеличкого пагорба; його тилова частина височіла над нагромадженням цегляних мурів садка. Будинок мав чотири поверхи — якщо рахувати малесеньке горище й просторий підвал. Наші житлові кімнати містились на трьох горішніх поверхах, а в підвалі розташувалася контора — хоч насправді ця різниця була досить-таки непевною. У житлових кімнатах, скажімо, було безліч усіляких потаємних дверей, за якими ховались чи полиці зі зброєю, чи мішені, чи розкладні ліжка, чи величезні мапи Лондона, обтицяні різнобарвними шпильками. Тим часом підвал правив ще й за підсобне приміщення, де можна було повправлятися у фехтуванні рапірою; водночас над головою в тебе простягався мотузок із довгим рядом шкарпеток, збоку стояла коробка з сіллю для каністр, а в кутку завзято гула пральна машина.

Усе це мені дуже сподобалось — хоч не меншою мірою й спантеличило. Будинок — великий, повний по-дорослому дорогих речей, а самих дорослих ніде немає. Тільки Ентоні Локвуд, його помічник Джордж — а тепер ще й я.

Першого ж дня Локвуд показав мені дім. Розпочав з горища — з низенькою склепінчастою стелею. Там були дві кімнати — малесенька душова, де умивальник, душ і унітаз тулились один до одного, а ще гарненька спальня — досить простора для ліжка, шафи й комода. Навпроти ліжка напівкругле вікно виходило на Портленд-Роу: було видно навіть захисний ліхтар на розі вулиці.

— Тут я спав, коли був малий, — пояснив Локвуд. — Ця кімната порожнює кілька років... останній асистент, Господь йому суддя, не схотів тут жити. Можете поселитись тут, якщо хочете.

— Дякую, — відповіла я. — Залюбки.

— Душова невеличка, я знаю, зате вона буде тільки ваша. Нижче є ще одна, але там вам доведеться ділитися рушниками з Джорджем.

— Тоді... е-е... я краще залишуся тут.

Ми покинули горище, вирушивши вниз вузькими сходами. Коридор, куди ми потрапили, був темний і похмурий; посередині його лежав золотистий круглий килим. Полиці в кутку були забиті мішаниною книжок у м'яких палітурках — тут були й пожмакані «Щорічники Фітнес», і «Теорія парапсихології» Мотрама, й ціла купа дешевих романів — здебільшого «жахів» та детективів — поряд із серйозними працями з релігієзнавства та філософії. Як і у вестибюлі та вітальні, де я вже побувала, стіни тут були завішані різноманітними артефактами, між якими мені впало в око щось подібне до брязкальця, зробленого ніби з людських кісток.

Локвуд перехопив мій погляд.

— Це Полінезійський Привидогін, — пояснив він. — Дев'ятнадцяте століття. За припущеннями, проганяє привидів своїм торохтінням.

— І це спрацьовує?

— Не знаю. Не пробував. А спробувати, мабуть, варто. — Він показав на наступні двері. — Тут друга душова, якщо знадобиться. Тут — моя кімната, тут — Джорджева. Раджу вам бути тут обережнішою. Яюсь я увійшов до Джорджа, коли він голий займався йогою.

Мені ледве вдалося викинути з голови це видовище.

— То це був твій дім... у дитинстві?

— Так. Він належав моїм батькам. А тепер — мій. І твій, звичайно, поки ти тут працюєш.

— Дякую. А де зараз твої батьки?..

— Ходімо, покажу тобі кухню, — обірвав мене Локвуд. — Джордж, напевно, вже готує вечерю. — Він рушив сходами ще нижче.

— А що там? — несподівано запитала я, помітивши біля Локвудової кімнати ще одні двері, що нічим не відрізнялись від інших.

Він усміхнувся:

— Це, з вашої ласки, особисте... Нічого цікавого. Ходімо! Тут є ще багато чого подивитися.

Перший поверх, на якому містились вітальня, бібліотека й кухня, був справжнім серцем будинку. На кухні ми проводили більшу частину вільного часу: пили чай з бутербродами ввечері — перш ніж вирушити

на завдання, і вранці — після того, як поверталися додому. На кухні панувала мішанина роботи й дозвілля. З першого погляду це скидалося на звичайне хатній безлад: коробочки з печивом, миски з фруктами, пакуночки з чипсами, — та поряд були торбинки з сіллю та залізом, старанно напаковані й готові до виходу. Рапіри підпирали ящики на сміття, забруднені плазмою черевики мокли у відрі. Найдивовижнішим на кухні, однак, був стіл, покритий білосніжною скатертиною. Її вкривала ціла сітка з накреслених нотаток, діаграм і замальовок різних типів Гостей — Примар, Самітників і Тіней.

— Ми називаємо її «скатертиною мислення», — пояснив Локвуд. — Вона зберігає наші нотатки, версії, цікаві думки. Сьогодні о четвертій годині ранку, скажімо, я здогадався, де шукати кістки Упіря з Фенчерч-стрит, — після того, як за чаєм з грінками накреслив на скатертині план цієї вулиці... Одне слово, дуже корисна річ.

— А ще на ній добре обмінюватись лайкою, коли наші справи кепські й ми не розмовляємо один з одним, — додав Джордж, що стояв біля плити й готував печеню.

— І як часто... е-е... таке трапляється? — запитала я.

— Майже ніколи, — поспіхом запевнив Локвуд.

— Поживемо — побачимо, — заперечив Джордж, завзято перемішуючи страву.

— Гаразд. — Локвуд ляснув у долоні. — Я ще не показував вам нашу контору? Ви нізащо не здогадаєтесь, як туди пройти. Прошу!

* * *

Виявилось, що до контори агенції «Локвуд і К°» можна потрапити прямісінько з кухні. Ні, двері аж ніяк не були *потаємні* — клямка відразу впадала в око, — проте зовні це скидалось на звичайну кухонну шафку. Клямка такого самого розміру, кольору й форми, як і на всіх кухонних шафках. Проте, коли Локвуд відчинив дверцята, я побачила слабеньке світло, що падало на залізні кручені сходи, які вели вниз.

Унизу виявилась велика кімната з голими цегляними стінами, розділена на кілька частин арками, колонами й ділянками тиньку. Велике вікно виходило на передній двір; світло, що проникало крізь нього, осявало простір уздовж стіни. Серед усього цього величезного простору видніли три письмові столи, шафа, два непоказні зелені

крісла й книжкова полиця, яку Локвуд пристосував для зберігання своїх паперів. На середньому столі виблискувала чорними палітурками велика книга.

— Це наш журнал спостережень, — пояснив Локвуд. — Тут історія всіх наших розслідувань. Джордж веде його й записує всі відомості. — Хлопець тихо зітхнув. — Він любить порядок. А моя справа — приймати й виконувати замовлення.

Я поглянула на теки, що купчились на полиці. На корінці кожної з них був акуратний папірець із написом: «Тип Перший — Тіні», «Тип Перший — Причасні», «Тип Другий — Полтергейсти», «Тип Другий — Примари» й таке інше. В кінці полиці стояла тоненька тека з папірцем «Тип Третій». Я вирячилась на неї.

— Невже ви насправді стикалися з Третім Типом? — запитала я.

Локвуд стеновав плечима:

— Навряд. Я не певен, чи існує він узагалі.

Від головної контори арка відділяла бічну кімнату — геть порожню, якщо не брати до уваги стійки з рапірами, чаші з розтовченою крейдою й двох солом'яних манекенів у формі привидів, що висіли під стелею на залізних ланцюгах. В одного з манекенів на голові був чіпок, у другого — циліндр. Обидва були геть продірявлені рапірами.

— Будьте знайомі: Джо та Есмеральда, — сказав Локвуд. — Названі на честь Леді Есмеральди та Плавучого Джо, двох відомих привидів із «Спогадів» Маріси Фітгес. Як ви вже зрозуміли, це наша кімната для фехтування. Ми тренуємось тут щодня. Сподіваюсь, ви майстерно володієте рапірою, якщо пройшли тест Четвертого Ступеня... — Він поглянув на мене.

Я кивнула:

— Так, звичайно.

— Але ж форму завжди слід підтримувати, авжеж? Я хотів би колись подивитись, як ви фехтуєте... А тут, — він підвів мене до замкнених металевих дверей у стіні, — наша секретна комора. Зазирніть усередину.

То була ще одна частина підвалу — маленька комірчина без вікон, з безліччю полиць і скринь. Тут зберігалося найважливіше обладнання: срібло, залізні ланцюги й каністри, замовлені в корпорації «Світанок».

Стояла тут і знайома мені склянка з привидом та його Джерелом — потемнілим черепом, так само накрита носовичком у цятку.

— Джордж часом використовує цю склянку для експериментів, — пояснив Локвуд. — Він спостерігає, як привид реагує на різноманітні подразники. Як на мене, то я хотів би, щоб Джордж її знищив, та він, здається, надто вже заприязнився з цим привидом...

Я з недовірою поглянула на носовичок. Раніше, під час співбесіди, я *майже* чула зі склянки потойбічний шум — ледве помітний, на межі сприйняття...

— Звідки він її взяв? — запитала я.

— Украв. Сподіваюсь, він сам принагідно розкаже вам цю історію. Проте це не єдиний наш трофей. Погляньте-но сюди.

У стіні підвалу я побачила сучасні скляні двері, укріплені залізними ґратами, що вели в садок. Уздовж стіни до цегли було прикріплено чотири полиці: всі вони були заставлені сріблястими склянками. Деякі склянки здавалися старими, інші — навпаки — зовсім новими. В середині їх я помітила колоду гральних карт, пасмо довгого білявого волосся, жіночу рукавичку в кривавих плямах, три людські зуби, зібгану чоловічу краватку та інші численні речі. Найцікавішою серед них була муміфікована рука — чорна й зморщена, як гнилий банан, що лежала на червоній шовковій подушечці.

— Піратська, — пояснив Локвуд. — Мабуть, вісімнадцяте століття. Належала чолові'язі, якого повісили й висушили на шибениці — там, де тепер готель «Миша й Мушкет». Його привид належав до Причасних і завдавав чималого клопоту тамтешнім буфетницям, аж поки я дав йому раду. Ми з Джорджем часом поповнюємо всю цю колекцію. Це все — Джерела, і окремі з них дуже небезпечні: їх обов'язково слід замикати, особливо на ніч. А є й такі, з якими просто слід поводитись обережно — надто, якщо у вас чутлива натура. Як, скажімо, оті три речі, які я показував вам під час співбесіди.

Тут-таки на полиці я побачила їх усі — ніж, стрічку й годинник.

— Он як... — промовила я. — То чиї ж вони?

Локвуд кивнув:

— Пробачте. Я не думав, що вони справлять на вас таке враження, й не сподівався, що ви дослідите їх так ретельно. Гаразд. Це ніж мого дядька, який виїхав за кордон. Дядько брав цього ножа з собою на прогулянки й полювання. Ніж був з ним, коли він помер від серцевого

нападу під час стрільби. Мій дядько мав лагідну вдачу, тож ця річ, як ви казали самі, зберігає частинку його характеру.

— Справді, — погодилась я, пригадавши відчуття, яке виходило від ножа.

— Стрічка — з розкопаної могили на цвинтарі Кенсел-Грин. Її відкрили минулого року, коли ставили там нову залізну огорожу. В труні лежали жінка — з цією самою стрічкою у волоссі — й мала дитина.

Я пригадала свої відчуття, коли цей клаптик шовку опинився в моїх руках. Мої очі наповнилися слізьми. Я кахикнула і вдала, ніби мене зацікавили найближчі коробки: мені не хотілося показувати Локвудові свою слабкість. Адже саме слабкістю й живляться Гості. Хорошому агентові потрібне зовсім інше — міцна самовлада й сталеві нерви. Саме їх бракувало моєму колишньому начальникові Джейкобсу. І що ж із цього вийшло? Я мало не загинула.

— А годинник? — спокійним, діловим голосом запитала я.

Локвуд пильно оглянув мене:

— Так, годинник... Ви сказали правду — це лиховісна річ. Це, до речі, пам'ятка про мою першу вдалу справу. — Він значуще помовчав. — Ви, звичайно, чули про вбивцю Гаррі Криспа?

Я вирячила очі:

— Про вбивцю «Кинь Монетку»?

— Ні. То був Клайв Ділсон.

— Тоді, може, це той, що ховав відтяти голови в холодильнику?

— Ні, то Колін Б'юкенен-Прескот.

Я почухала підборіддя:

— Якщо так, то я ніколи про нього не чула.

— Дивна річ... — Локвуд видавався трохи засмученим. — Хіба ви там, на півночі, не читаете газет? Це ж завдяки мені Гаррі Крисп потрапив за ґрати. Я працював по сусідству, в Тутінгу — полював на Другий Тип, — і побачив у нього в садку чимало Смертних Вогнів. Їх не виявили, бо він спритно позасипав залізними стружками місця вбивств — аби не викликати натовп привидів. Як з'ясувалося згодом, саме цим годинником він звичайно заманював...

— Вечеря готова! — Через перила нагорі перехилився Джордж із ополоником у руці.

— Гаразд, розкажу краще іншим разом, — мовив Локвуд. — Джорджа страшенно бісить, коли їжа холоде.

* * *

Я відразу зрозуміла, що новий дім мені до вподоби, й так само швидко склала собі думку про своїх нових товаришів-агентів. Ставлення до кожного з них, правду кажучи, в мене було чудовим. Локвуд мені завжди подобався. Він був зовсім не такий, як зрадливий Джейкобс. І його особа, і вдача були для мене бездоганними. Я відчувала, що ладна вірити йому і йти за ним, куди він скаже.

Що ж до Джорджа Кабінса, то він дратував мене. Я доклала героїчних зусиль, щоб не зчепитись із ним уже першого дня, та це виявилось вищим за людські можливості.

Візьмімо хоча б його зовнішні риси. Було в ньому щось таке, що викликало неприязнь із самого початку. Його обличчя було таке, що по ньому так і кортіло вдарити. А тільки-но він обертався до мене спиною, як мені аж свербіли ноги, щоб копнути його ззаду. Він сутулився, горбився, розпливався, як кисіль чи драглі. Його футболка завжди вилізала з штанів, кросівки були завеликі, шнурки волочились. Мені доводилося бачити трупи, що видавалися гарнішими за Джорджа.

А ця копиця волосся! А дурнуваті окуляри! *Все* в ньому доводило мене до шаленства.

До того ж він мав особливу звичку, що дратувала мене найбільше: зирити на мене байдужими, порожніми очима, ніби спостерігаючи за всіма моїми помилками — й просто чекаючи, коли я зроблю наступну. Проте я, зі свого боку, дозволю собі зауважити, що за першою ж нашою вечерею поводитись якнайкраще, щосили тамуючи бажання зацідити Джорджеві по голові кухонною лопаткою.

Пізніше, вночі, я зійшла зі своєї спальні на другий поверх, щоб пошукати на полицях Полінезійський Привидогін... аж тут помітила, що стою біля дверей кімнати, яку Локвуд назвав «приватною». Двері були звичайнісінькі. На висоті свого зросту я помітила на їхній поверхні блідий прямокутник — такий залишається після відклеєного папірця. Загалом, однак, двері здавалися чистими. І до того ж їх не було замкнено.

Мені дуже кортіло зазирнути всередину, та я відчувала, що це буде непорядно. Поки я міркувала про це, зі своєї кімнати з'явився Джордж

Кабінс — із згорнутою газетою під пахвою.

Він подивився на мене:

— Я знаю, про що ти думаєш. Але вхід до цієї кімнати заборонено.

— Заборонено? — Я трохи позадкувала від дверей. — А чому?

Чому він тримає її замкненою?

— Не знаю.

— Ти ніколи не заглядав туди?

— Ні. — Джорджеві очі уважно розглядали мене з-за окулярів. —

Звичайно ж, ні. Він просив мене цього не робити.

— Еге ж, еге ж... Саме так. — Я всміхнулась так лагідно, як тільки могла. — А скільки ти живеш тут?

— Десь із рік.

— То ти, напевно, добре знаєш Ентоні?

Гладкий хлопчина зсунув окуляри на ніс:

— Що це таке? Допит? Тоді швидше, будь ласка. Мені треба до туалету.

— Пробач... Мені просто цікаво, як йому дістався цей будинок. Тобто... не лише будинок, а й усі ці речі... адже він мешкає сам-один...

— Ти маєш на увазі, — перервав мене Джордж, — де його батьки? Так?

— Так, — кивнула я.

— Якщо ти питала його про це, то мусиш знати — він не любить про них говорити. Я думаю, що вони займались екстрасенсорними дослідженнями — або чимось подібним: це помітно з усіх оцих штучок по стінах. А ще вони були багаті — це помітно з самого будинку. Будь-що їх тут давно немає. Напевно, Локвудом тривалий час опікувався хтось із родичів. Потім він учився на агента в «Трунарі», у Сайкса, й дістав цей будинок у спадщину. — Джордж зручніше підхопив газету і рушив через коридор. — Будь певна: твоїх надприродних здібностей вистачить, щоб довідатися більше.

— Ним опікувалися? — спохмурніла я. — Але ж це означає, що його батьки...

— Як на мене, це означає, що вони померли. Тим чи іншим чином. — Промовивши це, Джордж замкнувся в туалеті.

* * *

Неважко здогадатися, хто з нових колег більше припав мені до вподоби, коли я міркувала про них, лежачи вночі без сну під склепінчастою стелею горища. З одного боку: Ентоні Локвуд — привабливий, енергійний, ладний кинутися розкривати будь-яку нову таємницю; хлопець, для якого найбільше щастя — заходити в кімнату з привидом, тримаючи руку на рапірі. З іншого боку: Джордж Кабінс — гарний, наче щойно відкрита бляшанка маргарину, харизматичний, наче мокра кухонна ганчірка на підлозі, для якого найбільше щастя — сидіти між заповненими теками й тарілками з їжею. До того ж він без упину намагався з мене кепкувати, що мені вже добряче набридло. Отож я вирішила уникати його, наскільки це можна. І водночас мені тішили мрії про те, як ми вдвох із Локвудом сміливо пробиратимемось темрявою...

Локвуд любив приймати нових клієнтів перед полуднем. Це давало йому змогу відпочити як слід після нічної роботи. Із своїми замовниками від завжди розмовляв у тій самій вітальні, де тривала моя співбесіда — саме там, де зручні канапки сусідували зі східними пастками на привидів, створювалась найкраща атмосфера для бесід, де буденне перегукувалось із химерним.

Уже в мій перший робочий день на Портленд-Роу на одинадцятую годину ранку до нас з'явився відвідувач — добродій років шістдесяти, з повнощоким жалібним обличчям; нечисленні ріденькі пасма волосся облямовували його лисий череп. Локвуд сів з ним до столика. Джордж улаштувався за письмовим столом, нотуючи їхню розмову у великому журналі в чорних палітурках. Я не брала участі в бесіді — просто сиділа на стільці в глибині кімнати, слухаючи, про що йдеться.

Добродій мав проблему зі своїм гаражем. Його онучка відмовлялася заходити туди — твердила, ніби бачила там моторошне. Проте вона, — зазначав старий, — надто вже ляклива дівчинка, тож навряд чи їй можна вірити. Саме тому він і вирішив порадитися з нами (говорячи це, добродій роздув щоки, щоб показати свою недовіру до всієї цієї історії).

— Скільки років вашій онучці? — якнайчемніше запитав Локвуд.

— Шість. Вона просто мала дурненька бешкетниця.

— Що ж вона розповіла про побачене?

— Я не зміг добитись від неї жодного розумного слова. Каже, ніби в гаражі, в кутку біля ящиків з-під чаю, стояв юнак. Дуже худий.

— Зрозуміло. Він стояв на місці чи рухався?

— Каже, ніби просто стояв на місці. Спочатку вона пробувала заговорити з ним, та він мовчав — тільки дивився на неї. Не знаю вже, як вона таке вигадала. Може, чула щось про Гостей на дитячому майданчику.

— Можливо, пане Поттере, можливо... А самі ви не помічали в гаражі нічого химерного? Чи не ставало там, скажімо, страшенно

холодно?

Старий хитнув головою:

— Там завжди холодно... Але ж це гараж — чого від нього сподіватися? І, перш ніж ви запитаете, я сам скажу вам: там нічого не *траплялося*. Ніхто... ну, ви розумієте, — ніхто там не *помирав*. Цій будівлі лише п'ять років, і я завжди старанно замикаю її.

— Зрозуміло... — Локвуд стулив долоні. — А чи маєте ви вдома тварин, пане Поттере?

Старий здивовано заморгав і провів мізинцем по довгому пасму волосся, пересунувши його собі на чоло.

— Не розумію, яке це має значення.

— Мені просто цікаво: чи є у вас, наприклад, собаки або коти?

— У дружини є два сіамські коти. Молочно-білі. Пихаті худі тваринки.

— А вони часто заходять до гаражу?

Чоловік замислився:

— Ні. Їм там не подобається. Хоча там досить просторо. Я завжди думав, що їм просто не хочеться бруднити свої гарненькі кожушки, бо там усюди порох і павутиння.

Локвуд позирнув на старого:

— То у вашому гаражі багато павуків, пане Поттере?

— Еге ж, мабуть, ціла колонія. Вони плетуть павутиння швидше, ніж я його прибираю. Але ж цієї пори звичайно так і буває?..

— Не можу сказати. Що ж, я з охотою подивлюся на ваш гараж. Якщо вам зручно, то сьогодні ж, відразу після комендантської години. А тим часом я, на вашому місці, не підпускав би онучку до цього гаражу.

* * *

— Ну, що ви про це думаєте, панно Карлайл? — запитав мене Локвуд, коли ввечері ми їхали автобусом у східному напрямку.

То був останній рейс перед комендантським часом. Дорослих видно не було, зате в салоні юрмилися діти, що прямували на своє нічне чергування на фабриках. Одні дрімали, інші байдуже тупились у вікна. Їхнє спеціальне знаряддя — шестифутові палиці з залізними наконечниками — стояло й гримотіло при стояках біля дверей.

— Схоже ніби на слабкий Перший Тип, — відповіла я, — бо він стояв і не підходив до дівчинки. Але бути тут цілком певним не можна. — Я стиснула губи, відразу пригадавши крихітну світлу фігурку серед темряви Вайсбернського млина.

— Саме так, — відказав Локвуд. — Треба готуватися до найгіршого. До того ж старий сказав, що в гаражі повно павуків.

— Вам відомо про павуків, панно Карлайл? — запитав Джордж, що сидів попереду, і озирнувся на мене.

Це загальновідомий факт: якщо коти не терплять привидів, то павуки дуже люблять їх. Принаймні їх вабить емоційне випромінювання, що виходить від Гостей. Потужні Джерела — зокрема ті, що залишаються активними довгі роки, — часто бувають засновані багатьма шарами запорошеного павутиння, сплетеного різними поколіннями працюючих павуків. Це одна з найперших речей, на які агенти звертають увагу. Стежки з павутиння часто ведуть до привида. Це знає *кожен*. Цілком можливо, що це знала й шестирічна Поттерова онучка.

— Так, — відповіла я. — Про павуків мені відомо.

— От і гаразд, — мовив Джордж. — Я просто хотів переконатись.

Ми висіли в східному районі великого сірого міста, недалеко від північного берега річки. Вузькі вулички з терасами перед будинками були заповнені тінями від підйомних кранів у доках. У сутінках уже почали замикатись тутешні крамнички: заклади душевного зцілення, дешеві кіоски скупників заліза, контори самозваних продавців пасток на привидів з Кореї та Японії. Як і досі, в перші тижні мого перебування в Лондоні, мені від цієї пістряви паморочилось у голові. Люди зусібіч поспішали по домівках. На перехресті засвітився захисний ліхтар; на вікнах довкола опускалися жалюзі.

Локвуд попрямував у провулок. Клинок його рапіри блищав з-під довгого важкого пальта, поли якого підхоплював вітер. Ми з Джорджем тупотіли слідом за ним.

— Як і завжди, Локвуде, — зауважив Джордж, — ми надто поспішаємо. Ти ж не даси мені часу належним чином обстежити будинок і вулицю. Якби я мав хоч один зайвий день, то дізнався б чимало корисного.

— Так, тільки все це буде намарно, — відповів Локвуд. — Тут нема чого по-справжньому *досліджувати*. До того ж, я вважаю, панна

Карлайл буде рада попрацювати з нами. Вона напевно почує щось цікаве.

— Бути Слухачем — небезпечна справа, — зауважив Джордж. — Пам'ятаєш ту дівчину, що працювала в «Епштайна й Гоукса» минулого року? Чудові вуха, неймовірне чуття! Тож вона збожеволіла від усіх тих голосів, що чула, — й стрибнула врешті в Темзу.

Я злегка всміхнулась:

— Маріса Фітес мала такий самий Талант. Але *вона* нікуди не стрибала.

Ентоні Локвуд засміявся:

— Чудово сказано, панно Карлайл! А тепер замовкни, Джордж. Ми вже прийшли.

* * *

Будинок нашого клієнта виявився однією з чотирьох нічим не прикметних садиб, що розташувались посередині вулиці. То була типова сучасна споруда. До гаража — солідної цегляної будівлі — вели передні металеві двері й бічні дверцята, що з'єднували гараж із кухнею. Всередині стояли три старі мотоцикли на різних стадіях ремонту — головне захоплення пана Поттера. Ще там був довгий робочий стіл, полиці з інструментами вздовж стіни й величезна колона з ящиків з-під чаю, заповнених старими запасними частинами, колесами та розібраними двигунами.

Ми відразу помітили, що й стіл, і полиці з інструментами були досить-таки чисті, але простір довкола них аж потопав у легенькому серпанку свіжого павутиння. Його мерехтливі нитки обплутували ящики й звисали вниз, до підлоги. У світлі наших ліхтариків здоровенні павуки солідно поспішали в якихось власних, невідомих нам справах.

Кілька годин ми витратили на старанні виміри й спостереження. Джордж, зокрема, уважно нотував якнайменші зміни температури повітря, проте й без нього ми всі відчули, як у сутінках стає дедалі *холодніше*. Посилився й відчутний запах гнилизни. Десь ближче до півночі повіяло легким вітерцем: я відчула, як на моїй потилиці стало диба волосся. В дальньому кутку гаража, біля самісіньких ящиків, з'явилося легеньке видиво. Воно було нерухоме, схоже на примарну бліду чоловічу постать. Ми спокійно дивились на нього, тримаючи

руки на робочих поясах, однак це було даремно — жодної загрози від цього привида не виходило. Хвилини через десять постать зникла. Повітря очистилось.

— Юнак, — зауважив Локвуд. — Убраний ніби в шкіряну уніформу. Хто може щось додати?

Я хитнула головою:

— Я, на жаль, нічого. Мій Зір не такий пильний, як ваш. Але...

— Цілком зрозуміло, що це таке, Локвуде, — перервав мене Джордж. — Я теж бачив уніформу, а це підтверджує мою думку, що з'явилася ще до того, як ми сюди увійшли. Цей будинок — досить новий. Сусідні — давніші, ще довоєнні. Колись на тім самому місці, де ми стоїмо, теж був інший, давніший, будинок. А тепер його немає. Чому? Бо під час війни в нього влучила бомба. Знищила й будівлю, й хлопця, якого ми щойно бачили. Цей привид — Втілення. Можливо, це вояк, що повернувся у відпустку додому, а його рештки спочивають десь у землі, в нас під ногами.

Він рішуче заховав свою ручку в кишеню штанів, зняв окуляри й протер їх футболкою.

Локвуд насупився:

— Ти так гадаєш? Можливо... Але я не знайшов тут жодного Смертного Вогню. — Він замислено потер підборіддя. — Якщо так, то наш клієнт буде не дуже задоволений, бо нам доведеться ламати підлогу.

Джордж степнув плечима:

— Авжеж. Привид хоче, щоб відшукали його кістки. Чого ще він може хотіти?

— Пробачте, — обізвалась я. — Я з вами не згодна.

Обидва поглянули на мене.

— Що? — перепитав Джордж.

— Я, звичайно, не бачила Гостя так чітко, як ви, — почала я. — Але помітила те, що ви проминули. Я чула голос — якраз перед тим, коли привид зник. Ви чули його? Ні? Ну, гаразд. Слова були дуже тихі, але цілком розбірливі. «Нема часу. Не перевіряйте гальма». І все. Він повторив це двічі.

— І що ж *це* означає? — нетерпляче запитав Джордж.

— Це означає, — відповіла я, — що Джерело може бути не під будинком, а привид — ніяке не Втілення. Я думаю, що річ в одному з

цих ящиків. Що в них лежить?

— Непотріб, — відказав Джордж.

— Уламки двигунів, — додав Локвуд.

— Еге ж, частини старих мотоциклів, які наш клієнт понатягав сюди. Цікаво, звідки вони? Яка їхня історія? Чи не може одна з них походити з машини, що потрапила в аварію — можливо, з фатальним кінцем?

Джордж пирхнув:

— Дорожньо-транспортна пригода? Ти думаєш, що Джерело — розбитий *мотоцикл*?

— Чи не скидався одяг привида на вбрання мотоцикліста? — провадила я.

Запала мовчанка. Тоді Локвуд повільно кивнув.

— Знаєте, — промовив він, — може, й так... Це треба перевірити. Завтра попросимо нашого клієнта дати нам уважніше оглянути ящики. А тим часом — дякую, панно Карлайл, за ваше цікаве спостереження. Ваш Талант не розчарував мене!

* * *

До речі, я мала цілковиту рацію. В одному з ящиків знайшлися понівечені деталі від спортивного мотоцикла, які надали нам *дуже* цікаві відомості про себе. Ми витягли їх з гаража й відіслали до «Крематорію Фітес», щоб таким чином заспокоїти привида. Проте на цьому ніч не закінчилася. Коли ми нарешті повернулись на Портленд-Роу, в моїх вухах ще довго лунали Локвудові похвали. Я була в надто піднесеному настрої, щоб відразу йти спати. Замість того, щоб вирушити до себе на горище, я зробила собі на кухні бутерброд і подалася до бібліотеки, яку ще не встигла оглянути до ладу.

То була темна, обшита дубовими панелями кімната по інший бік вітальні. Важкі портьєри затуляли вікна; полиці з чорного дерева, заповнені томами в твердих палітурках, тяглися вздовж стін. Над каміном висіла картина — натюрморт із зображенням трьох стиглих груш. Настільні лампи стояли, повигинавши шиї, мов чаплі: у світлі однієї з них сидів Ентоні Локвуд, уместившись у м'якому кріслі. Він елегантно закинув свої довгі ноги на поруччя; темна гривка волосся не менш елегантно нависала над чолом. Він читав якийсь часопис.

Я зупинилася в дверях.

— О, панно Карлайл! — Він підскочив з гостинною усмішкою. — Заходьте, будь ласка. Сідайте, де вам до вподоби, крім отого бурого стільця в кутку. То — улюблене місце Джорджа, він частенько сидить там у самих трусах. Сподіваюсь, що ваш прихід позбавить його від цієї звички. Не хвилюйтеся — зараз він уже спить і не вшанує нас своїм візитом.

Я сіла в шкіряне крісельце навпроти Локвуда. Воно було м'яке, зручне, і єдине, що трохи завадило моєму комфорту, — засохлий яблучний недогризок на одному з поруччів. Локвуд увімкнув лампу над моєю головою, без жодного слова підхопив недогризок і пожбурих його до сміттевого кошика. Тоді повернувся до свого крісла й згорнув руки поверх часопису в себе на колінах.

Ми всміхнулись одне до одного. Я зненацька зрозуміла, що ми досі не знайомі як слід. Так, була співбесіда, екскурсія будинком, навіть спільне розслідування... але я досі не змогла знайти жодної теми для нашої розмови.

— Я бачила Джорджа, коли він сходив нагору, — нарешті промовила я. — Він, здається, трохи... вередував.

Локвуд безжурно хитнув головою:

— З ним усе гаразд. Часом у нього трапляється такий настрій.

Запала тиша. Її порушувало тільки рішуче цокання розцяцькованого годинника на каміні.

Ентоні Локвуд кахикнув:

— Отже, панно Карлайл...

— Просто «Люсі», — відповіла я. — Так буде й коротше, й легше, й приязніше. Адже ми тепер працюємо разом. І мешкаємо теж в одному будинку.

— Звичайно. Це правда... — Він поглянув на свій часопис, а тоді знову на мене. — Отже, Люсі, тобі тут подобається?

Ми обоє ніяково засміялись.

— О, дуже подобається. Моя кімната така гарненька!

— А духова... не замала для вас?

— Ні, чудова. Дуже затишна.

— Затишна? Я радий.

— А як із *твоїм* ім'ям? — несподівано запитала я. — Я помітила, що Джордж називає тебе «Локвуд».

— Так, часом я озиваюсь на це ім'я.

— А тебе хто-небудь звав «Ентоні»?

— Мати. І батько.

Я трохи помовчала.

— А як щодо «Тоні»? Так тебе називали?

— Тоні? Гаразд, панно Кар... пробач, *Люсі*. Можеш звати мене, як собі захочеш. Чи «Локвуд», чи «Ентоні». Тільки, будь ласка, не «Тоні» й не «Ент». А якщо ти зватимеш мене «Ей», то мені, на жаль, залишиться хіба що викинути тебе на вулицю.

Я знову помовчала.

— Тебе хтось називав «Ей»? — нарешті запитала я.

— Так, моя найперша асистентка. Вона недовго працювала в мене.

Локвуд усміхнувся мені. Я усміхнулась у відповідь, слухаючи цокання годинника. Надто гучне, воно збивало мене з думки. Я вже зібралася вирушити до своєї кімнати.

— А що це ти читаєш? — спитала я.

Він підняв часопис. На його обгортці була фотографія білявки — з зубами, яскравими, мов захисні ліхтарі, — яка виходила з чорного автомобіля з залізними ґратами на вікнах. Вона саме пирскала собі на сукню лавандовою сумішшю.

— «Світський Лондон», — пояснив він. — Нудна бридня. Зате дізнаєшся, що діється в місті.

— І що ж там діється?

— Здебільшого всілякі вечірки. — Він пожбурих часопис геть. Той упав і розкрився: там були незліченні фотографії вишукано вбраних чоловіків та жінок, що позували серед людних кімнат. — Ти думаєш, Проблема змусила людей замислитись про їхні безсмертні душі? Багатіїв — навпаки. Вони розважаються, купують дорогий одяг, проводять цілі ночі в добре захищених клубах і готелях — тремтячи зі страху, що за стінами нипають Гості... Минулого тижня таку вечірку влаштував ДЕПРІК — Департамент психологічних розслідувань і контролю. Там були керівники всіх провідних агенцій.

— Он як! — Я підняла часопис і переглянула фотографії. — Тебе теж запросили?

Він стенив плечима:

— Ні. Звичайно ж, ні.

Я погортала сторінки. Ті приємно зашелестіли.

— В оголошенні ти писав, що «Локвуд і К°» — *відома* агенція, — зауважила я. — Виходить, ти трішки прибрехав?

Сторінки шелестіли. Годинник цокав.

— Трішки *перебільшив*, — відповів Локвуд. — Як і численні інші люди. Скажімо, як *ти*, коли стверджувала, що маєш Четвертий Ступінь кваліфікації агента. Відразу після твоєї співбесіди я зателефонував до відділення ДЕПРІК на півночі Англії. Там мені повідомили, що ти склала тести лише з Першого по Третій Ступінь.

Він не сердився — просто дивився на мене своїми великими карими очима. Мені пересохло в роті, а серце тьохкало так, що от-от вискочить із грудей.

— П-пробач... — прожебоніла я. — Річ у тім... що мені *вистачило* б здібностей отримати цю кваліфікацію. Просто моє стажування в Джейкобса закінчилося дуже сумно, тож я так і не склала тест. А потім, коли я прийшла сюди... мені *справді* була потрібна робота. Ще раз пробач, Локвуде. Якщо хочеш, я розповім тобі про Джейкобса... про те, як це сталося.

Ентоні Локвуд підняв руку:

— Ні. Не треба. Хай там що, це все вже в минулому. Для нас важливе тільки майбутнє. А я вже побачив, що ти чудово працюєш. Зі свого боку можу тебе запевнити: настане день, коли наша агенція *буде* серед трійки найкращих агенцій Лондона. Повір мені — я це *знаю*. І ти, Люсі, можеш *бути* її учасницею. Як на мене, ти — справжній молодець, і я дуже радий, що ти з нами.

Лише уявіть, як почервоніло моє обличчя: то була гостра потрійна суміш — із збентеження від того, що мене викрили, задоволення від його похвали й завзяття від його намірів.

— Навряд чи Джордж погодиться з тобою, — зауважила я.

— Ні, він теж думає, що ти молодець. Його просто захопила твоя співбесіда.

Я пригадала, як гучно Джордж пирхав і позіхав цього вечора.

— Він завжди *отак* виявляє своє захоплення?

— Ти ще звикнеш до нього. Джордж не любить лицемірити — коли люди в обличчя говорять компліменти, а за спиною поливають брудом. Він охочіше робить навпаки. До того ж він чудовий агент. Колись він навіть працював у «Фіттес», — додав Локвуд. — Там шанують чемність, потаємність і обачність. Знаєш, скільки він там працював?

— Мабуть, хвилин із двадцять.

— Півроку. *Це* свідчить тільки на його користь.

— Якщо вони так довго терпіли його, то він справді чудовий агент.

Локвуд щиро всміхнувся:

— Я вважаю так: разом з тобою й Джорджем ми подолаємо всі перешкоди на своєму шляху.

Після цих слів у мене аж затріпотіло серце. До того ж, коли Локвуд усміхався, сперечатися з ним було марно.

— Дякую, — відповіла я. — Я теж на це сподіваюся.

Локвуд засміявся:

— Не треба «сподіватися». Що в нас може піти не так із нашими Талантами?

Частина третя

Кольє

Дивовижна річ, як швидко вогонь поширюється звичайним будинком у передмісті! Ще до того, як ми з Локвудом вивалились із вікна — радше за все, ще тоді, коли ми боролися з привидами дівчини, — хтось із сусідів здійняв тривогу. Аварійні служби теж не забарились — прибули за кілька хвилин. Та на той момент, коли нічні вартіві в своїх формених кольчугах, у супроводі загону Ротвелових агентів увійшли в садок, горішній поверх будинку пані Гоуп уже палав.

Яскраве полум'я вибухало з вікон долішнього поверху, неначе перекинуті водоспади. Черепиця на даху тріскотіла й виблискувала у вогні, її краї мерехтіли серед нічної темряви, мов ряди драконячої луски. Круг димаря обертались численні вогненні язички, розкидаючи іскри на сусідні дерева й будинки. Туман став помаранчевим; агенти, лікарі, пожежники бігли крізь серпанок світла й тіней.

Серед усього цього шарварку ми з Локвудом сиділи, згорбившись, під одним з кущів, що врятували нам життя. Ми відповідали на запитання лікарів, дозволяючи їм виконувати їхні обов'язки. Поруч із нами пожежники розкручували шланги. Керівники вигукували накази похмурим підліткам у куртках, які розсипали по травниках сіль. Усе це видавалося по-справжньому фантастичним — приглушеним і далеким. Навіть у те, Що ми вижили, було важко повірити.

На наше щастя, ніхто з подружжя Гоупів не був хорошим садівником. Вони дозволили кущам розростися, стати великими й розложистими, густими й високими. Саме це й затримало наше падіння, коли ми проломилися крізь горішне гілля, провалилися крізь долішне й дивним чином уникли болісного удару об землю. Наш одяг розірвався, шкіра геть подряпалась, та, на щастя, не сталося гіршого — ми не скрутили собі в'язи й не загинули.

Вогонь із димаря вже бив снопом, розкидаючи струмені полум'я на всі боки. Я сиділа, безтямно дивлячись уперед, доки хтось накладав пов'язку мені на руку. Я думала лише про оту дівчину в стіні. Тепер від неї залишилося ще менше...

Яке безладдя... і все через мене. Нам узагалі не слід було битися з цією дівчиною-привидом. Ми могли піти — ні, ми *мусили* піти відразу, як тільки дізнались, яка вона небезпечна. Локвуд так і зробив би, та я переконала його залишитись і закінчити роботу. І ось до *чого* призвело це рішення...

— Люсі! — я почула Локвудів голос. — Прокинься! Тебе хочуть відвезти до лікарні. Тобі потрібна допомога!

— А... а ти? — Один бік мого рота так розпух, що мені важко було говорити.

— Мені тут треба з деким переговорити. Потім я наздожену тебе.

Ліве моє око геть заплющилось, праве бачило дуже розпливчато. Серед лікарів ніби стояв якийсь чоловік у темному вбранні, та я не була в цьому впевнена. Мені допомогли встати й повели геть.

— Локвуде! Це все я винна...

— Дурниці. Це я за все відповідальний. Не хвилюйся. Побачимось пізніше.

— Локвуде!..

Та він уже зник серед туману й полум'я.

* * *

У лікарні мене швидко підлатали. До світанку мої рани промили й зашили. Права рука висіла на перев'язі. Мені було боляче й тужно, хоч я нічого й не зламала — хіба що трохи підвернула ногу. Одне слово, відбулася досить-таки щасливо. Мене хотіли залишити в палаті для обстеження, та з мене вже й так було занадто. Лікарі, звичайно, наполягали, але ж я була агентом — і це надало мені деяку перевагу. Вже вранці мене відпустили.

Я повернулась на Портленд-Роу, коли тільки-но вимкнули захисні ліхтарі — я ще чула від них електричне гудіння. У нас світло було увімкнено лише в конторі — в підвалі; горішні поверхи потопали в темряві й тиші. Я не мала ні сил, ні бажання шукати ключі, тож зморено притулилася до дверей і подзвонила.

На сходах залунали хуткі кроки. Двері рвучко відчинилися. За ними стояв Джордж — розчервонілий, з виряченими очима. Його волосся було розпатлане більше, ніж звичайно, а одяг — той самий, що й учора.

Побачивши моє подряпане й розпухле обличчя, він пропустив крізь зуби скрушне зітхання, але не сказав нічого. Лише мовчки впустив мене й спокійно замкнув за мною двері.

У вестибюлі було темно. Я проминула кришталевий череп, що лежав на столику для ключів, і увімкнула світло. Ліхтар оточив нас блідим ореолом світла — з вишкіреним черепом у центрі. Я байдуже дивилась на всячину, розкладену на книжковій полиці: горщики, маски, порожні гарбузи, які — якщо вірити Локвудові — тубільці носили замість штанів.

Локвуд...

— Де він? — спитала я.

Джордж досі стояв біля дверей. Скельця його окулярів відбивали світло ліхтаря, тож його очей ніяк не могла розгледіти. На шиї в нього пульсувала вена.

— Де він? — повторила я.

Джордж відповів так тихо, що я ледве розчула його:

— У Скотленд-Ярді.

— У поліції? Я думала, що він у лікарні.

— Він був там. Його викликав ДЕПРІК.

— Чому?

— Звідки я знаю? Мабуть, через те, Люсі, що ви спалили чийсь будинок. Хто знає напевно?

— Я мушу піти до нього.

— Нікуди ти не підеш. Я теж хотів. Він наказав чекати на нього тут.

Я позирнула на Джорджа, потім на двері, тоді перевела погляд на свої черевики, досі забруднені кіптем і тиньком.

— Ти говорив з ним?

— Він телефонував мені з лікарні. Інспектор Барнс уже чекав, щоб забрати його.

— То з ним усе гаразд?

— Не знаю. Гадаю, що так, але... — Він несподівано змінив тон. — А що з тобою? З твоєю рукою? Перелом?

— Ні. Невеличке розтягнення. За кілька днів усе буде гаразд... Ти щойно сказав «але». Що саме — «але»?

— Нічого серйозно, крім...

— Крім чого? — Щось у його голосі змусило моє серце шалено затріпотіти. Я притулилася спиною до стіни.

— Привид торкнувся його.

— Джордж!..

— Відійди, будь ласка, від стіни. Не брудни шпалери.

— До біса шпалери, Джордж! Привид не торкався його. Я бачила сама!

— Справді? — Він стояв на місці й говорив монотонним, спокійним голосом. — Він сказав, що це сталося, коли ти розбиралася з Джерелом. Він боровся з дівчиною-Гостем — та жбурнула в нього плазмою і влучила в руку. В машині швидкої допомоги йому вкололи адреналін і зупинили зараження. Він *каже*, що з ним усе гаразд.

Моє серце тьохнуло. *Як* це могло статись? У кабінеті все тривало так швидко, а про те, що було в садку, я ледве пам'ятаю.

— І наскільки це погано? — перепитала я.

— Звідки я знаю? — відповів Джордж. — Сама скажи мені — ти ж там була.

— А я звідки знаю? — огризнулася я. — Мене там не було!

Джордж ревнув так, що я аж підскочила:

— А *мусила* би бути! — Він так ударив у стіну, що декоративний гарбуз упав з полиці й покотився по підлозі. — Так само, як *мусила* б запобігти цьому клятому доторку! Так, мені здається, що це *дуже* погано! В нього вже набрякла рука. Він сказав, що його пальці — наче п'ять синіх сардельок, а з ним ще й так брутально поводитись у «швидкій»! Чому? Бо він хотів піти шукати *тебе*. Переконатися, що з тобою все гаразд! Він узагалі не хотів казати, що його торкнувся привид, — тоді він помер би за годину. На щастя, якийсь розумаха таки застромив йому голку в сідницю! Ви тільки погляньте — не хотів казати! Так само, як минулої ночі не хотів мене зачекати! Так само, як не хотів дати ретельно дослідити місце, куди ви захотіли припертися! Ні! Все як завжди — хутчіше, швидше, мерщій! Якби він тільки зачекав!.. — Джордж люто копнув гарбуз, зафутболивши його аж до плінтуса, — Тоді не сталося б нічого з цієї дурної мішанини!

Що ж, погляньмо. За останні дванадцять годин мене мало не вбив підступний привид. Я впала з вікна горішнього поверху на якийсь кущ. Розтягла руку. А лікарі цілу ніч витягали пінцетом тріски й шпичаки з моїх найчутливіших частин тіла. А ще я підпалила затишний будинок у передмісті. До того ж Локвуда торкнувся привид, а тепер йому,

напевно, ще й дають припіканки в поліції! І тепер мені вкрай потрібні ванна, їжа, відпочинок — а найголовніше, знову побачити Локвуда.

Натомість я по-дурному лаялася з Джорджем. Гарненький початок дня!

— Замовкни, Джордж, — втомлено сказала я. — Зараз це не до речі.

Він заходився бігати круг мене:

— Зараз? А коли ж буде до речі?! Може, тоді, коли ви загинете разом з Локвудом? Коли я вночі відчиню двері й побачу вас — у повітрі, за лінією з залізних стружок, у сяйві плазми, з хробаками, що повзають у ваших очах?! Чудово! Що ж, чекати залишилось недовго!

Я пирхнула у відповідь:

— І справді чудово. Тільки сподіваюсь, що мій дух виявиться гарнішим.

— Справді?! — люто зарепетував Джордж. — Звідки ти *знаєш* Люсі, який із тебе вийде Гість? Ти не знаєш про них нічого! Нічого не читаєш із того, що я даю тобі! Не нотуєш нічого з побаченого! У вас із Локвудом тільки й клопоту, що відшукати й мерщій знешкодити Джерело!

Я підступила до нього. Якби моя рука менше боліла, я б зацідила йому просто в пухкі, мов пиріг, груди.

— Бо саме так ми заробляємо *гроші* Джордж! Це дає нам більше, ніж твоє гортання старих газет!

Його очі аж спалахнули за дурними круглими скельцями окулярів:

— Та невже? Справді?

— Справді! Якби ти менше порпався в них, то побачив би, що за останні місяці ми виконали вдвічі більше замовлень! А вчора?! Ми чекали на тебе цілий день — ти мав піти з нами! Ба ні — ти був надто заклопотаний у бібліотеці. Ми залишили тобі чемну цидулку на «скатертині мислення». Ти хоча б розумієш, що це значить — «повернися до п'ятої»?!

— Ви *мали* дочекатись мене, — спокійно відповів він.

— А навіщо? Яка різниця?

— Яка різниця?! Ану, ходімо! Зараз я покажу тобі, яка різниця!

Відвернувшись від мене, Джордж попрямував через передпокій на кухню. Незважаючи на мої зойки з приводу стосів немитих тарілок, він штовхнув двері в підвал і затупотів залізними сходами.

— Ходімо! — ще раз гаркнув він. — Якщо не гребуєш!

Від моєї лайки у відповідь могло б прокиснути молоко — краще, ніж коли воно стояло б на кухні три дні поспіль. Зараз я *по-справжньому* розлютилась. І затупотіла сходами вслід за Джорджем. У конторі, в світлі лампи, на Джорджевому столі громадились пожмакані папірці, брудні чашки, яблучні недогризки, пакунки з-під чипсів і надкусані бутерброди — всі докази його нещодавньої безсонної ночі. Тут-таки стояла й відкрита склянка з привидом; крізь жовтавий дим було ледве видно череп, що з якоїсь причини плавав у склянці догори дном.

Джордж перегорнув кілька газет на столі. Я не збиралася чекати початку його промови, тож заговорила сама:

— Ти хоч знаєш *свою* найголовнішу ваду? Це заздрість!

Джордж вирячився на мене:

— Кому ж я заздрю?

— Мені!

Він дико зареготав. Череп у склянці підхопив його регіт, вишкірившись на кшталт театральної маски.

— Та невже?! — вигукнув Джордж. — Ну ти й дивачка! Ти щойно спалила будинок нашої клієнтки. Тебе треба відзначити як нашу найкращу асистентку!

— Твоя правда. Адже ваш останній асистент помер!

Він завагався:

— Це тут ні до чого.

— Тож-бо й воно, що «до чого»! Ану, нагадай мені, як загинув Робін!

— Натрапив на Сирі Кістки, злякався й зіскочив з даху.

— Отож! А я вижила, ще й не втекла з місця роботи — звідти, де *тій* Джордже, майже не з'являєшся! Оце й зачіпає тебе, еге ж? Тобі здається, ніби тебе покинули. По-твоєму, це жорстоко? Тоді не звинувачуй мене в тому, що я втекла або чогось не зробила! Це тобі не порпання в запорошених книжках! Тут потрібні ефективні дії!

— Гаразд. — Він зсунув окуляри на свій товстий ніс. — Гаразд. Може, це й правда. Я поміркую над твоїми словами. А поки я це робитиму, поглянь, будь ласка, на цей запорошений старий звіт, який я відшукав учора — саме тоді, коли ви так *ефективно* забули взяти з собою залізні ланцюги. Це уривок житлового реєстру, що стосується

будинку 62 на Шин-Роуд, де ви саме побували. Повний список його власників за останнє століття. Дивись: наприкінці списку — подружжя Гоуп; про них ти вже знаєш. А от про *цю* власницю ти не знаєш нічого: панна Аннабел Е. Ворд, що купила цей будинок п'ятдесят років тому. Запам'ятай це ім'я. А тепер — про причину, чому я вчора так довго порпався в Національному архіві, шукаючи імена всіх цих власників по газетах. Навіщо? Бо я не люблю сюрпризів. Але — от уже сміх! — один сюрприз мені все-таки трапився. Мене, бач, зацікавило: чи не привертав до себе хтось із цих власників широкої уваги — з будь-якої причини. І що ж? Один з них привернув-таки цю увагу!

Забрудненими в чорнилі пальцями він дістав ще один аркуш — нечітку ксерокопію маленької газетної статті. Стаття була з *«Ричмондського Оглядача»?*, випущеного сорок років тому.

ЗНИКЛА ДІВЧИНА! ПОЛІЦІЯ ПРОСИТЬ ДОПОМОГИ

Поліція, що розслідує зникнення відомої молодої світської особи, панни Аннабел Ворд, вчора звернулася до населення в пошуках свіжої інформації.

Панна Ворд, двадцяти років, мешкала на Шин-Роуд у Ричмонді. Востаннє її бачили проти ночі в суботу, 21 червня, коли вона вечеряла в товаристві друзів у нічному клубі «Галлоп», на Челсі-Бридж-Роуд. Відтоді, як вона близько півночі покинула клуб, і аж донині про неї нічого не відомо. Детективи опитали всіх

знайомих дівчини, та це нітрохи не прояснило справи. Якщо хтось має про неї будь-які відомості, прохання зателефонувати за номером, вміщеним нижче.

Тривають пошуки зниклої дівчини, актриси-початківця й відомої поstattі в світських колах. За останні кілька днів було оглянуто її будинок і прилеглі території. Поліційні водолази обшукали тутешні ставки й річки. Тим часом батько дівчини, пан Джуліан Ворд, запропонував солідну винагороду за будь-які спр

**ЗНИКЛА ДІВЧИНА!
ПОЛІЦІЯ ПРОСИТЬ ДОПОМОГИ**

Поліція, що розслідує зникнення відомої молодої світської особи, панни Аннабел Ворд, вчора звернулася до населення в пошуках свіжої інформації.

Панна Ворд, двадцяти років, мешкала на Шин-Роуд у Ричмонді. Востаннє її бачили проти ночі в суботу, 21 червня, коли вона вечеряла в товаристві друзів у нічному клубі «Галоп», на Челсі-Бридж-Роуд. Відтоді, як вона близько півночі покинула клуб, і аж донині про неї нічого не відомо. Детективи опитали всіх знайомих дівчини, та це нітрохи не прояснило справи. Якщо хтось має про неї будь-які відомості, прохання зателефонувати за номером, вміщеним нижче.

Тривають пошуки зниклої дівчини, актриси-початківця й відомої постаті в світських колах. За останні кілька днів було оглянуто її будинок і прилеглі території. Поліційні водолази обшукали тутешні ставки й річки. Тим часом батько дівчини, пан Джуліан Ворд, запропонував солідну винагороду за будь-які спо

— Що, важко читається? — обізвався Джордж. — Не нарікай на себе: адже тут цілих два абзаци! Дозволь, я коротко поясню тобі. Вони не зазначили її точної адреси, проте цілком очевидно, що ця Аннабел Ворд — та сама особа, що згадується в житловому реєстрі. Дати так само збігаються. Отож вона мешкала на Шин-Роуд, 62 — там ви з Локвудом учора розшукували привида. Простий збіг? Можливо, й так. Але ця знахідка змусила мене сісти й зробити кілька нотаток. Потім я помчав додому, щоб розповісти все вам, але й тут на мене чекав сюрприз — ви вже пішли. Я не хвилювався — адже ви озброєні як слід. І тільки згодом я помітив, що ви забули ланцюги.

Запала тиша. Привид у склянці перетворився на зернисту, променисту масу, що поволі оберталася, наче вода на дні свердловини.

— Ну то й що? — поцікавився Джордж. — Щось із цього стало б вам у пригоді минулої ночі?

Всередині мене ніби відкрився отвір, куди затягло всю лють. Я відчувала лише нескінченну втому.

— У тебе є її фотографія? — запитала я.

Звичайно ж, вона в нього була. Джордж витяг її із своїх паперів.

— Тільки оця.

Знімок був з іншого числа «Ричмондського Оглядача». Дівчину в довгому хутряному пальті зняли при світлі ліхтарів, коли вона

виходила надвір. Стрункі ноги, блискучі зуби, висока зачіска, що скидалася на вулик. Напевно, щойно вийшла з якогось світського клубу чи бару, про які так люблять писати газети. Якби вона досі була жива, то, напевно, й зараз — уже в окулярах — прикрашала сторінки тих часописів, які гортав Локвуд. А я б її ненавиділа.

Проте все було не так. У моїй пам'яті спливало інше обличчя — безоке, висохле й заткане павутинням, що визирало з-поміж цеглин. Мене огорнув смуток.

— Так, — промовила я. — Це вона.

— Чудово, — тільки й спромігся відповісти Джордж.

— *Тут* сказано, що її будинок оглядали, — пробурмотіла я. — Мабуть, не дуже старанно.

Ми стояли біля стола й дивились на фотографію та давно забуту, п'ятдесятилітньої давнини, газету.

— Хай там хто заховав її тіло, він зробив це якнайкраще, — сказав нарешті Джордж. — До речі, не забувай: це сталося ще до значного поширення Проблеми. Ось чому вони не викликали екстрасенсів.

— Але чому привид не з'явився відразу? Чому минуло стільки часу?

— Можливо, в будинку було забагато заліза. Самого вже залізного ліжка в кімнаті вистачило б. А Гоупи могли зробити ремонт, поміняти меблі — й таким чином знову вивільнити Джерело.

— Вони давно переробили цю кімнату, — зауважила я. — Перетворили її на кабінет.

— Будь-що це вже не має значення. — Джордж зняв окуляри й протер їх краєм своєї футболки.

— Пробач, Джордж. Ти казав правду. Нам слід було дочекатися тебе.

— Дурниці. Я просто мав вийти раніше, щоб приєднатися до вас. Але ввечері так важко спіймати таксі...

— Я просто божеволію від того, що він не телефонує. Страшенно хвилююсь. Сподіваюся, що з ним усе гаразд.

— З ним і справді все буде гаразд. А от я розлютився й копнув цей гарбуз... Як гадаєш, я його понищив?

— О, він нічого й не помітить. Просто поклади його назад на полицю.

— Умгу. — Він знову начепив окуляри й поглянув на мене. — Мені так жаль, що ти розтягла собі руку.

У нас із Джорджем не було звички жаліти одне одного. Проте зараз мене більше здивувало обличчя привида в склянці, яке то зникало, то з'являлося знову з виразом невимовної огиди.

— Цій штукенції не чути нас? — запитала я.

— Через посріблене скло — ні. Ходімо нагору. Я приготую тобі попоїсти.

Я рушила крученими сходами, кинувши наостанок:

— Тільки спочатку вимий усе як слід. Це забере в тебе трохи часу.

* * *

Так і сталося. За цей час я встигла прийняти душ, перевдягтись і знову зійти вниз на кухню. Джордж уже чекав на мене з тарілкою яєчні з шинкою. Я ледве встигла прилаштувати свій перев'язаний лікоть на столі і взяти сіль, коли в двері подзвонили.

Ми з Джорджем перезирнулись. І вдвох побігли до дверей.

Там стояв Локвуд.

Його пальто подерлось і обгоріло, комір сорочки розірвався. Обличчя було геть подряпане, щоки позападали, яку хворого, що тільки-но підвівся з ліжка; лише очі блищали, як і раніше. Замість того, щоб набрякнути — чого я так боялась, — він, здавалося, схуднув ще більше. Коли він поволі увійшов у передпокій, я помітила, що його ліва рука перев'язана білою марлею.

— Привіт, Джордже, — промовив він кволим голосом. — Привіт, Люсі... — Він хитнувся, ніби збирався впасти. Ми підскочили до нього, щоб підхопити, й він вдячно усміхнувся.

— Як хороше вдома... — додав він і раптом вигукнув: — Агов! А що це з моїм гарбузом?!

Чи в його крові ще залишався холод від дотику привида, чи його виснажили інші травми — разом з довгими допитами в Скотленд-Ярді, — Локвуд залишався млявим увесь день. Він — як і я — проспав цілий ранок, за обідом ледве покопирсав спечений Джорджем пиріг з горохом. Пересувався він повільно, говорив неохоче, що для Локвуд а було аж ніяк не властивим. По обіді він вирушив до вітальні, приклавши до пораненої руки пляшечку з гарячою водою, й сидів там мовчки, туплячись у вікно.

Ми з Джорджем, зберігаючи тишу, увесь час були поряд із ним. Я читала дешевий детективний роман, Джордж продовжував експерименти з привидом у склянці, турбуючи його слабкими електричними розрядами. Чи то на знак протесту, чи з якоїсь іншої причини привид на це ніяк не відповідав.

Близько четвертої години, коли вже почало смеркати, Локвуд несподівано вразив нас обох, попросивши журнал спостережень. Це були перші слова, які він промовив по кількох годинах мовчанки.

— Які на сьогодні замовлення, Джордж? — спитав він, коли йому принесли книгу в чорних палітурках. — Є щось надзвичайне?

Джордж погортав останні сторінки журналу.

— Є. Але не дуже *надзвичайне*, — відповів він. — На неофіційному паркувальному майданчику надвечір бачили «страшну чорну постать». Це може бути все, що завгодно, — від Темного Духа до Сірого Мороку. Годилося б навідатись туди вже цього вечора, та доведеться зачекати... Ще є «лиховісний стукіт», який чули в будинку в Несдені. Може, Товчикамінь чи навіть слабкий полтергейст... напевно сказати не можна. Ще в глибині парку Фінчлі бачили «темну тінь» — можливо, Причасний чи справді Тінь... Ой, а ще терміновий виклик від пані Ейлін Смізерс із Чорлі. Щоночі, коли вона залишається сама, їй чути...

— Зачекай, — перебив його Локвуд. — Ейлін Смізерс? Ми, здається, вже працювали з нею раніше?

— Так. Тоді вона скаржилась на «страшне примарне виття», що лунало в її вітальні й кухні. Ми думали, що то Дух-Крикун, а насправді то виявився рудий сусідський кіт на прізвисько Джміль, який застряг у щілині в стіні.

Локвуд скривився:

— О Боже милий, пам'ятаю... А цього разу?

— «Страшні ридання, схожі на дитячі». Лунають із горища. Починаються опівночі, коли...

— Знову цей клятий кіт! — Локвуд відсунув ліву руку від пляшки з водою і обережно зігнув пальці. Шкіра мала синюватий відтінок. — Урешті, це не найцікавіша програма в історії психологічних розслідувань — усі ці Причаєні, Тіні, руді коти... Де *справжні* привиди — на кшталт Страхіття Мортлейку чи Привида Делвіча?

— Якщо «справжні» для тебе — це сильні й небезпечні, — відповіла я, — то минулої ночі нам трапився чудовий зразок. Шкода тільки, що ми не чекали на нього.

— Це мені раз по раз повторювали в Скотленд-Ярді, — буркнув Локвуд. — Ні, я маю на *увазі* справи, які приносять добрі гроші. Жодне з наших замовлень цього не обіцяє. — Він поринув глибше в крісло.

Локвуда ніколи не цікавили гроші, тож почути таке від нього було принаймні дивно. Запала ніякова мовчанка.

— До речі, Джордж відшукав дещо про нашу примару-дівчину, — несподівано встряла я. — Розкажи, Джордж!

Я певна, що Джордж цілий день ледве стримувався, щоб не розповісти про свою знахідку. Він витяг з кишені папірця з газетною статтею, розгорнув його й прочитав уголос. Локвуд, якого зазвичай цікавили особи Гостей — навіть тих, які завдавали йому поранень, — цього разу слухав байдуже.

— Аннабел Ворд? — перепитав він нарешті. — Це її ім'я? Цікаво, як же вона померла...

— І хто її вбив, — додала я.

Локвуд стенив плечима:

— П'ятдесят років — надто довгий час. Ми ніколи про це не дізнаємось. Мене більше хвилює *теперішнє*. Її привид завдав нам добрячого клопоту. Поліція не дуже зраділа цій пожежі.

— Що ж вони робили там цілу ніч? — поцікавився Джордж.

— Не дуже багато. Записали мої свідчення. Я переповів нашу пригоду до дрібниць — *небезпечний Гість, загроза нашому життю, конче потрібні термінові дії...* одне слово, все очевидне. Проте це не переконало їх. — Він помовчав, знов утупившись у вікно.

— І що ж тепер? — запитала я.

Він хитнув головою:

— Побачимо, що буде тепер.

Побачили ми це швидше, ніж сподівалися. Менш ніж через двадцять хвилин хтось несамовито застукотів у двері. Джордж пішов відчиняти й повернувся з візитною карткою з блакитними бережками в руці й похмурою гримасою на обличчі.

— Пан Монтегю Барнс із ДЕПРІК, — сумтно повідомив він. — Ти вдома?

Локвуд застогнав:

— Краще б мені тут не бути. Але він знає, що сьогодні мені не до прогулянок. Гаразд, клич його сюди.

* * *

Департамент Психологічних Розслідувань і Контролю, або скорочено — ДЕПРІК, був однією з наймогутніших організацій у країні. Він мав свої відділення в уряді і в поліції — й складався насамперед із колишніх оперативників, що були застарі для того, щоб працювати керівниками. Головна їхня робота полягала в спостереженні за агенціями і в нагляді за додержанням правил.

Інспектор Барнс був просто-таки схиблений на цих правилах. Він славився своєю настирливістю й неприязню до всякого, хто не дотримується хоч найменшої літери настанов ДЕПРІК. Локвудові й Джорджу він траплявся на дорозі кілька разів — ще до того, як я вступила до їхньої компанії. Для мене ж ця зустріч була перша — тож я зацікавлено придивилася до інспектора, тільки-но він ступив до вітальні.

То був маленький чоловічок у темному пом'ятому костюмі. Його бурі черевики були геть стерті, а штани — трохи задовгі. На піджак був накинутий бурий плащ-дошовик, який сягав колін, а на голові красувався замшевий капелюх такого самого кольору. Волосся його було рідке й тонке — лише під носом росли пишні вуса, жорсткі й наїжачені, як нова щітка. Не можна було відразу сказати, скільки йому

років: радше за все, минуло вже п'ятдесят, хоча, на мій погляд, він був значно старший — за один крок від того, щоб самому стати Гостем. На його обличчі застиг меланхолійний вираз — такий, ніби всю радість йому видалили скальпелем під наркозом, — а шкіра під очима звисала брижами. Однак ці очі були пильні й проникливі.

Локвуд манірно підвівся, щиро привітав інспектора й запропонував йому сісти. Джордж заховав склянку з привидом у сервант і накрив її носовичком. Я пішла на кухню готувати чай.

Коли я повернулася, Барнс уже сидів на канапі, не скинувши плаща й капелюха, поклавши руки на широко розставлені коліна. Це свідчило водночас і про перевагу, і про ніяковість. Він уважно розглядав колекцію артефактів на стіні.

— Здебільшого люди, — промовив він у ніс, — вішають на стіни пейзажі або мисливські трофеї. Ці всі речі — не дуже гігієнічні. Що це, наприклад, *отам* — побите міллю?

— Тибетський спиритичний тотем, — відповів Локвуд. — Йому щонайменше сто років. Як мені відомо, тибетські лами якимось скеровували привидів усередину порожньої металевої кулі, що висить між прапорцями. Мені приємно, пане Барнсе, що ви звернули увагу саме на нього — це гордість моєї колекції...

Інспектор пирхнув у вуса:

— Щось він більше скидається на закордонну сувенірну цяцьку... — Він зненацька подивився просто нам в очі. — Гаразд. Я радий, що ви обоє в хорошій формі. Хоча, правду кажучи, це дивно. Коли я побачив вас минулої ночі в садку, то подумав, що вас залишать у лікарні хоча б на тиждень.

Щось у його тоні було досить-таки неоднозначним. Я подумала: може, інспектор і справді *сподівався* такого наслідку.

Локвуд із жалем зітхнув:

— Пробачте, що я не зміг залишитись і допомогти вам. Хотів, та лікарі були дуже наполегливі.

— О, ви нічим не могли допомогти мені, — відповів Барнс. — Ви зробили все, що змогли. Пожежники й агенти героїчними зусиллями зупинили вогонь. Основну частину будинку вони врятували, але горішній поверх геть вигорів — завдяки вам.

Локвуд стримано кивнув:

— Я вже розповів усе вашим колегам із Скотленд-Ярду.

— Так, я знаю. Але я мав розмову з пані Гоуп, чий будинок ви знищили.

— Невже? І як вона ся має?

— Вона збожеволіла з горя, пане Локвуде. Я не добився від неї жодного слова до ладу. Крім того, що вони з донькою дуже розгнівані і вимагають відшкодування. О, це мій чай? Чудово. — Він узяв чашку.

Локвудове обличчя, й без того бліде, зблідло ще дужче.

— Я розумію, що вони засмучені, — зауважив він. — Але поговорімо, як фахівці. Такі випадки часом трапляються в нашій роботі. Ми з Люсі зіткнулися з небезпечним Другим Типом, який убивав раніше й загрожував нашому життю. Так, на жаль, не обійшлося без збитків, але ж я вірю, що ДЕПРІК зможе підтримати нас певною сумою...

— ДЕПРІК не дасть вам жодного пенса, — відповів Барнс, сьорбаючи свій чай. — Через те я до вас і завітав. Я вже порадився з начальством, і ми дійшли висновку, що ви зневажили кілька основних правил безпечного ведення розслідування на Шин-Роуд. Найголовніше, що ви вирушили на зустріч із Гостем без залізних ланцюгів: пожежа була безпосереднім наслідком цієї помилки. — Інспектор витер вуса пальцем. — Таким чином, відшкодування цілком покладено на вас.

— Але ж це смішно, — заперечив Локвуд. — Ми, звичайно, можемо...

— Не кажіть «ми»! — Барнс несподівано розсердився й підхопився, вимахуючи в повітрі порожньою чашкою. — Якби ви з панною Карлайл чинили *розумно* — якби залишили будинок після першої сутички з Гостем, повернулися з кращим спорядженням або... — він поглянув на нас, — із кращими агентами, будинок залишився б цілий! Це все ваша провина, і я боюся, що нічим не зможу допомогти вам. Тому переходьмо до діла, — він дістав з кишені плаща конверт. — Це я одержав від адвокатів родини Гоуп. Вони вимагають негайно відшкодувати збитки, завдані пожежею. Сума — шістдесят тисяч фунтів. У вас є чотири тижні, щоб сплатити цю суму, інакше вони звернуться до суду! — Він стиснув губи. — Сподіваюсь, пане Локвуде, що ви й справді такі хороші фахівці, якими здається, бо якщо ви не виконаєте цих вимог, ДЕПРІК пустить вашу агенцію «Локвуд і К°» за вітром!

Ніхто з нас не поворухнувся. Нас із Локвудом ніби зачарував привид. Тільки Джордж повільно зняв окуляри й протер їх своїм джемпером.

Повідомивши нам цю фатальну новину, інспектор Барнс хворобливо заметушився. Він без упину походжав кімнатою, розглядав артефакти, сьорбав з нової чашки чай.

— Покладіть лист на цей сервант, будь ласка, — промовив Локвуд.
— Я перегляну його трохи пізніше.

— Прошу не гніватись, пане Локвуде, — відповів Бернс. — Таке завжди буває, коли агенції бракує належного керівництва. Бракує керівників! Агенції, де працюють дорослі, гарантують, що все буде виконано з максимальною увагою до безпеки й мінімальними збитками. А ви, — він з огидою махнув рукою, — лише троє дітлахів, що граються в дорослі ігри! Це видно тут з усього — навіть із цього сміття по стінах! — Він придивився до невеличкої етикетки. — «Індонезійська пастка на привидів»? Нісенітниця! Віддайте це в музей!

— Ця колекція належала моїй матері, — тихо сказав Локвуд.

Інспектор не почув його. Він кинув конверт на сервант — і тут помітив річ, накриту носовичком. Інспектор спохмурнів, відгорнув носовичок і побачив склянку, наповнену жовтим димом. Спохмурнівши ще більше, він нахилився до склянки, приглядаючись до її вмісту.

— А це що таке? Що за гидота? Ще одна цяцька, яку давно вже пора було спалити?! — Він зневажливо постукав пальцем по склу.

— Не робіть цього, — застеріг Локвуд.

— Чому?

Жовта плазма взялася хвилями, просто навпроти Нарисового обличчя з'явилася пика привида з виряченими очима й широко роззявленим ротом, повним гострих, мов альпійські вершини, зубів. А з язиком примари взагалі робилося щось неймовірне.

Важко описати враження, яке це видиво справило на Барнса. Можливо, він, як колишній агент, справді щось відчув. Ревнувши, як мавпа, він злякано позадкував. Рука з чашкою здригнулась, і міцний гарячий чай вилився просто в обличчя й на сорочку. Чашка брязнула об підлогу.

— Джордж, — лагідно промовив Локвуд. — Я ж казав тобі тримати цю склянку в підвалі.

— Пробач. Я просто забув.

Засапаний Барнс, моргаючи, витирає обличчя:

— Ви необачні бовдури! Що це за дідько?!

— Достеменно не знаю, — відповів Джордж. — Радше за все, якийсь Дух. Пробачте, пане Барнсе, просто вам не слід було наближатись до нього. Цей привид тоді починає прибирати всілякі мерзенні подоби.

Інспектор узяв з таці серветку й заходився вимочувати нею сорочку. А потім сердито поглянув на нас усіх:

— Саме це я й мав на увазі! Такі склянки не можна зберігати в приватних будинках. Їх слід замикати в безпечних місцях, під контролем відповідальних інституцій, — або навіть відразу знищувати. А що, як цей привид вирветься на волю? Чи дитина прийде сюди і знайде цю склянку? Я ледве побачив те, що там усередині, — й воно налякало мене мало не до смерті! А ви зберігаєте її в звичайному серванті! — Він скрушно хитнув головою. — Як я щойно казав, ви просто граєте в ігри! Що ж, я зробив усе, навіщо приходив. Прочитайте ці документи, пане Локвуде, й подумайте як слід, що робитимете далі! Пам'ятайте — у вас є чотири тижні. Чотири тижні й шістдесят тисяч фунтів. Ні, не турбуйтеся, я вийду сам! Насмілюсь припустити, що у вашому передпокої мене не зжере якийсь упир.

Поправивши на голові капелюха, він пішов з кімнати. Ми зачекали, доки ляснуть парадні двері.

— У будь-якому сенсі дуже втомлива зустріч, — пробурмотів Локвуд. — Хоч наприкінці стало трохи веселіше.

— Трохи?! — захихотів Джордж. — Це було надзвичайно! Ти бачив його обличчя?

Я посміхнулась:

— Ніколи не бачила, щоб хтось задкував так швидко.

— Він аж закам'янів зі страху!

— Це було дивовижно!

— *Справді* смішно!

— Авжеж!

Аж ось наш сміх ущух, і запала довга мовчанка. Ми безглуздо зирнули в порожнечу.

— Ми зможемо сплатити збитки Гоупам? — запитала я.

Локвуд глибоко зітхнув, скривившись від болю, і роздратовано потер собі ребра.

— Якщо сказати коротко — ні. У мене цей будинок, але в банку — нічого. Нічого, чим можна було б розрахуватися з пані Гоуп. Єдиний шлях — продати все. Тоді агенції настане кінець, і Барнс це чудово знає... — Він несподівано поринув у крісло, і в нього всередині немовби клацнув вимикач — на обличчі, вкритому синцями, заграла усмішка. — Але ж це не означає, що треба вчинити саме так! У нас є чотири тижні! *Досить* часу, щоб заробити добрі гроші! Все, що нам треба, — *справжнє* замовлення, яке уславить нас і допоможе розкрутитись! — Він показав на журнал, що лежав на столі. — Жодних дурнувятих Тіней чи Причаєних! Нам потрібно те, що зробить нам *ім'я*! Так... так мий зробимо... завтра... Ні, Джордже, дякую — я не хочу чаю. Я трохи втомився. З вашої ласки, піду й відпочину.

Зі словами «на добраніч» він подався до себе. Ми з Джорджем мовчки залишились удвох.

— Я нічого йому не казав, але ми вже втратили одне замовлення, — зізнався нарешті Джордж. — Вони сьогодні зателефонували й відмовились. Почули, бач, про пожежу.

— Ота дама з котом?

— На жаль, ні. Цікавіший випадок.

— Ми ж не зможемо заробити стільки грошей за чотири тижні! — зауважила я.

— Не зможемо, — погодився Джордж, уместившись із підібганими ногами на канапі.

— Це нечесно! — наполягала я. — Ми ризикували власним життям!

— Атож.

— Ми зіткнулися з небезпечним привидам. Ми зробили Лондон безпечнішим!

— Еге ж.

— Нас мали за це *похвалити*!

Джордж позіхнув:

— Гарна думка, тільки вона тут не спрацює. Їсти хочеш?

— Ні, я надто втомлена. Краще піду й теж засну.

Я спостерігала, як Джордж підбирає розкидані ложки й чашки — зокрема й чашку, впущену інспектором. Її він витяг з-під канапи.

— Принаймні справу Аннабел Ворд закінчено, — додала я. — Хоч якась невеличка втіха.

— Так, — мугикнув він. — *Це* ти зробила як слід.

Я прокинулася серед ночі. Все моє тіло боліло. До того ж і лежала я у вкрай незручній позі — на спині, трохи повернувшись до вікна. Одна рука, зігнута, спочивала на подушці; друга витяглась на ковдрі. Очі мої розплющились, мозок насторожився. З першого погляду здавалося, що я просто не можу заснути, та насправді все було не так — мене оточувала важка, оксамитова тиша мертвих нічних годин.

Мої порізи щеміли, синці ломило, хоч цілий день після падіння я почувалася більш-менш непогано. Слід було би встати, взяти таблетку аспірину, та ліки — на кухні, далеко вниз, й доведеться докласти серйозних зусиль, щоб дістатись туди. Мені не хотілось ворухитися. До того ж у повітрі було холодно, і я воліла залишатися в теплому ліжку.

Я спокійно лежала й дивилась на вигини стелі. Невдовзі за вікном з'явилося бліде сяйво — спочатку слабке, воно швидко яскравішало. Захисний ліхтар: це його промені потрапили в кімнату, примудрившись освітити ще й вулицю аж до рогу. Кожні три з половиною хвилини він спалахував і суворо сяяв рівно тридцять секунд, а тоді згасав. Офіційно це мало зберігати дороги в безпеці, відганяючи Гостей. Насправді ж численні привиди вешталися, де їм заманеться, й ліхтарі лише переконували людей, що влада намагається робити хоч що-небудь.

І це, як на мене, спрацьовувало. Створювало якусь подобу затишку. Та коли ліхтар згасав, ніч ставала ще чорніша.

Коли світло спалахувало, я могла розгледіти окремі деталі своєї кімнати: балки на стелі, залізні ґрати на вікні, блаженську шафу, де висіли самі мої вішаки — більше туди просто нічого не влізло б. Саме тому я зазвичай звальювала свій одяг купою на стільці біля дверей. Краєм ока мені було видно її: ця купа зростала щодня й щогодини. Завтра треба буде перебрати її.

Завтра... Локвудове обличчя було таке сміливе, впевнене — попри все, що сталося. Але ж таких «завтра» нам залишилось небагато.

Чотири тижні... Чотири тижні, щоб роздобути неймовірну суму грошей. А це ж я наполягла, щоб ми залишились у будинку після першого нападу дівчини-привида. Це я знову вирішила зіткнутись із тією дівчиною, хоч легше було просто зібрати речі й податися звідти геть.

Це моя провина. Я прийняла хибне рішення — як на Вайсбернському млині. Тоді я зневажила своє чуття. Цього разу — послухалась, та воно помилилось. Обидва випадки призвели до катастрофи: кінцевий результат виявився той самий. Я все зіпсувала — тому катастрофа й сталася.

Захисний ліхтар на вулиці знову згас; кімната занурилась у темряву. Я досі не ворушилася, сподіваючись, що мені вдасться заснути. Марні надії! Мені було надто боляче, надто соромно, надто не хотілося спати — а ще й ця холоднеча... Я навіть подумала, чи не взяти ще одну ковдру з сушилки в долішній душовій.

Дуже холодно...

Моє серце трохи тремтіло, поки я лежала в ліжку.

Звідки *такий* холод?

Він нітрохи не скидався на той, що зазвичай панував у середині листопада. Це був холод, через який залишається пара в повітрі від подиху. Холод, який укриває зсередини шибки кришталевим павутинням. То був холод, добре знайомий мені, від якого німіли легені...

Я широко розплющила очі.

Темрява. Навіть без захисного ліхтаря за вікном було помітно ясніше, ніж у моїй кімнаті. Я прислухалась — і почула тільки, як стугонить кров у моїх вухах. Серце билось так гучно, що могло вискочити з грудей по-справжньому. Всі мої м'язи напружились; я відчувала кожен дюйм своєї нічної сорочки, що торкався шкіри, м'яке тепло ковдри, дотик пластиря до своїх ран. Права рука, що лежала на подушці, мимоволі здригнулася; долоня спітніла.

Я нічого не бачила, не чула, але *знала*: я в кімнаті не сама.

Якась дрібна частина мого розуму волала, щоб я скинула важку ковдру й підхопилася. Не розумію, чому я зробила те, що *зробила*: тут було краще вчинити що завгодно, ніж просто безпорадно лежати, затиснувши свій страх між зубами.

Просто встати. Відчинити двері. Зійти вниз... *Зробити* хоч щонебудь!

Проте я нерухомо лежала.

Холодний струмінь пам'яті підказував мені, що йти до дверей — не найкращий задум. Бо я побачила... Що ж я побачила?

Я чекала. Чекала світла.

Часом три хвилини тягнуться надзвичайно довго.

Нарешті захисний ліхтар на розі спалахнув, усередині великих скляних лінз блиснув магній, осяявши вулицю рівним білим світлом. На щастя, воно проникло й до мого вікна на горищі.

Мій погляд зупинився на дверях.

Так. Саме там. Стілець із купою одягу. Купа зараз скидалась на чорну розмиту пляму — тільки була вища ніж звичайно, набагато вища, ніж мусила бути. Якби я звалила жужмом усе своє вбрання — від спідниць і джемперів до шкарпеток, — це нізащо не скидалося б на той високий, тонкий силует, що бовванів у п'ятьмі біля дверей.

Видиво стояло нерухомо. Десь із півхвилини я дивилась на нього, залякнувши в ліжку. Привид скував мене так тонко й міцно, що я взагалі не могла пручатися.

Надворі тим часом згас ліхтар.

Я прикусила губу, зосередилась, облишила думати про те, яка я безпорадна. Моє тіло нарешті заворушилось — я скинула з себе ковдру, перевернулася на бік і скотилася на підлогу.

І знову залякла.

Мої м'язи пронизав біль. Рани щеміли від будь-якої спроби поворухнутись. Тепер ліжка було між мною й дверима — й тим видом, що височіло біля них. Це було вже непогано. Більше, однак, нічого не змінилося.

Я припала до килима, вмостивши голову на руках. Крижане повітря хльоскало мене по ногах і руках. Над килимом снувався легенький світлий серпанок — примарний туман, що часом з'являється разом з привидом.

Я заплющила очі, спробувала заспокоїтись і пильно *прислухалась*.

Це просто, коли ти повністю одягнена, споряджена — і в тебе на поясі є рапіра. А от коли ти лежиш на підлозі в рожевій із жовтим нічній сорочці, це вже не так легко. Увійти до будинку з привидом — звична справа для агента на роботі, та коли в твоїй-таки спальні, за

один-два метри від тебе, стовбичить щось мертво — це річ достеменно інша.

Проте нічого надприродного я не почула — хіба що власний подих і биття власного серця.

Як це, в біса, взагалі могло статися?! На вікнах — залізо. Як привид міг забратись так високо?

«Заспокойся! — подумки наказала я собі. — *Поміркуй!* Чи є тут у кімнаті зброя? Будь-що, чим можна скористатись?»

Ні. Мій робочий пояс залишився в кухні на столі — двома поверхами нижче. Двома поверхами! Далеко, мов до Китаю! А щодо рапіри, то вона залишилася на Шин-Роуд — обгоріла й розтоплена в полум'ї пожежі. Усі наші запаси зброї — в підвалі, аж *трьома* поверхами нижче! Простіше кажучи, я була цілком беззахисна. В будинку, звичайно, чимало всіляких артефактів проти привидів, але всі вони висять по той бік дверей.

Що ж робити? Повітря сколихнулося. Поза шкірою мені побіг мороз.

Лежачи на животі, я не могла високо підняти голову, не допомагаючи собі руками. Тому мені було видно лише найближчу ніжку мого ліжка — сіру й кутасту, блідо-зелений серпанок примарного туману й стіну. Моя спина була неприкрита. Привид міг будь-якої миті опинитись поруч, а я цього навіть не помітила б.

Темно довкола чи ні, але я конче *мусила* озирнутись. Я напружилась і приготувалась підніматись.

Ліхтар на вулиці знову спалахнув. Я витягла руки, запрокинула голову й визирнула через край матраца...

Моє серце зупинилося зі страху. Біля дверей нікого не було. Привид повільно й тихо пересувався — зараз він уже *навис над ліжком*. Він зігнувся над постіллю, ніби щось вивчаючи; примарні руки потяглися до матраца, їхні довгі чорні пальці сліпо нишпорили по теплій ковдрі, під якою я нещодавно лежала.

Ще трохи — й ці пальці намацають мене. Я тихенько опустила на килим.

Ліжко, на якому я спала, мало не найкращий вигляд. Колись тут, напевно, спав Локвуд — багато років тому, ще малою дитиною. Усі частини ліжка покривились, матрац скидався на безладну мішанину пружин та горбів. Та дещо в цьому ліжку було справді чудове — в

ньому бракувало шухлядок, як у сучасних ліжках. Місця під ним цілком вистачало для пожмаканих носовичків, книжок, пилу й навіть скриньки з речами, яку я привезла з собою.

Тож зрозуміло, що місця там вистачило й для мене — дівчини, що нечутно прокрадалась підлогою. Я вже не знаю — чи прокрадалась я, чи перекочувалась, і що саме при цьому перекинула чи поламала... Але точно вдарилася головою, й до того ж подерла пов'язку на руці, бо потім її знайшли біля ліжка закривавленою. Через секунду чи дві мене обдало холодом — я зрозуміла, що привид шукає мене з іншого боку.

Згори на мене ляпнулось щось велике і м'яке. На мить я злякалась — та майже відразу зрозуміла, що це моя власна ковдра, яка впала з ліжка. Я стягла її з себе, пацаючи ногами. Вгорі, над ліжком, знову засяяло потойбічне світло. Темна оболонка зникла: бліда, тонка постать підповзала до мене, простягнувши руки.

Я підскочила до дверей, щосили рвонула їх — і відчайдушно кинулася сходами вниз.

Я вже була на другому поверсі, коли нитки холодного повітря зімкнулись на моїй шиї.

— Локвуде! — скрикнула я. — Джордж!

Локвудова кімната була ліворуч. Із-під її дверей струменіла смужка світла. Я вхопилася за клямку — і озирнулася. Бліде сяйво поволі сповзало сходами до мене. Клямка крутнулася туди-сюди — але марно: кімнату було замкнено. Я з відчаю замолотила кулаками в двері. А зі сходів до мене вже тяглися примарні пальці...

Двері відчинились. Жовте електричне світло майже засліпило мене.

Локвуд стояв на порозі, в смугастій піжамі й довгому темному халаті.

— Люсі?..

Я майнула повз нього до кімнати:

— Привид! У моїй спальні! Іде сюди!

Локвудове волосся було трохи скуйовджене, обличчя — в синцях, утомлене, та в цілому він видавався таким, як завжди. Він ні про що не питав мене — лише позадкував, не зводячи погляду з відчинених дверей. Поруч із ним стояв комод. Локвуд відкрив горішню шухляду здоровою рукою і заходився впевнено шукати щось усередині. Я відчула приплив полегшення. Дякувати Богові! Там, напевно, в нього

бомба чи каністра з сіллю, а може, й залізні стружки... Яка, власне, різниця? *Щось* там мусить бути!

Нарешті він дістав з шухляди якусь мішанину з дерева, ниток і шматочків металу — в формі фігурок звірят і пташок. Узявшись за дерев'яну палицю, до якої це все було підвішено, він почав розплутувати нитки.

Я спантеличено вирячилась на нього:

— І це все, що в тебе є?

— Мої рапіри внизу.

— А це, в біса, що за бридня?

— Іграшка-мобіль. Я бавився нею, коли був малим. Тримай отут, і ці звірятка крутитимуться під музику. Особливо цей усміхнений жираф — мій улюбленець...

— Гарна, звичайно, штучка, але...

— Ці фігурки *залізні* Люсі! То що там у тебе сталося? Ти обідрала коліна!

— Привид. Спочатку — темна аура, але світло знадвору її розвіяло. Потім — примарне заціпеніння, туман і холод. А тепер він женеться за мною сходами.

Локвуд тим часом порався з іграшкою. Коли він нарешті розплутав нитки й витяг руку, залізні фігурки вільно загойдались.

— Вимкни, будь ласка, лампу над ліжком, — попросив він.

Я так і зробила. Ми опинились у темряві. Жодного сяйва чи вогнів у коридорі.

— Він був тут, повір мені, — прошепотіла я.

— Гаразд, погляньмо за дверима. Якщо ти зараз біля ліжка, візьми з собою черевик.

Ми підкралися до дверей, тримаючи перед собою іграшку, і обережно визирнули. Жодного знаку привида не було ані в коридорі, ані на сходах.

— Черевик у тебе?

— Так.

— Ану, жбурни його в Джорджеві двері.

Я розмахнулася черевиком — і щосили жбурнула його через коридор. Він глухо гупнув у двері. Ми чекали, вглядаючись у темряву.

— Привид гнався за мною сходами вниз, — пробурмотіла я.

— Так, я пам'ятаю. Ти казала... Швидше, Джордж!

— Ти думаєш, це його розбудить?

— Ну, сонько він добрячий. Але спробувати варто... А ось і він!

На порозі нарешті з'явився Джордж, моргаючи, наче засліплений кажан. На ньому була широчезна блакитна піжама — завелика для нього, мабуть, розмірів на три і оздоблена кривими дитячими малюнками космічних кораблів та літаків.

— Джордж! — мовив Локвуд. — Люсі каже, що бачила тут, у будинку, Гостя.

— Так, *бачила*, — рішуче підтвердила я.

— У тебе є тут напихваті залізо? — провадив Локвуд. — Треба все перевірити.

Джордж потер очі й пошукав біля пояса, тим самим намагаючись підтягти свої здоровенні штани, що от-от мали сповзти небезпечно низько.

— Не знаю. Можливо. Зачекайте.

Він обернувся й зник у кімнаті. Після недовгої тиші звідти долинуло порпання. Через кілька секунд Джордж повернувся з поясом, накинутим через плече, як у ковбоя. Там було все: і магнієвий порошок, і соляні бомби, й каністри з залізними стружками, й навіть посріблена склянка, що висіла на мотузці. До того ж він ніс у руках моток ланцюгів, рапіру з оздобленим руків'ям, а з-за пояса піжами недбало стирчав ліхтарик. На ногах у Джорджа були величезні черевики. Ми з Локвудом вирячилися на нього.

— Що? — перепитав Джордж. — Так, я зберігаю трохи знаряддя у себе в спальні. Якщо хочеш, бери соляну бомбу, Локвуде.

Локвуд брязнув своєю іграшкою:

— Ні, мені вистачить і цього.

— Як собі знаєш... То де він з'явився, той привид?

Кількома словами я пояснила їм усе. Локвуд віддав наказ, і ми вирушили сходами нагору.

На мій подив, дорога була вільна. Через кожні кілька сходинок ми зупинялись і слухали — та все марно. Зник моторошний холод, розвіявся примарний туман, мовчало моє внутрішнє чуття. Джордж із Локвудом усе старанно оглянули — попри те, що Джорджеві штани от-от мали впасти під тягарем знаряддя.

Нарешті ми зайшли до моєї спальні. Джордж увімкнув ліхтарик і обвів ним кімнату. Усюди було темно й тихо. Зібгана ковдра була там,

де я її залишила, — біля мого розореного ліжка. Одяг зі стільця я скинула, коли прокрадалася до дверей; тепер він жужмом лежав на підлозі.

— Нічого немає, — мовив Джордж. — Ти справді бачила щось, Люсі?

— *Звичайно*, бачила, — зіпнула я, хутко підійшла до вікна й поглянула вниз на вулицю. — Хоч тепер, правду кажучи, не відчуваю нічого.

Локвуд став навколішки й зазирнув під ліжка.

— Як я зрозумів з твоєї розповіді, привид був слабкий — пересувався повільно, ледве відчував і себе, й те, що довкола. Інакше він неодмінно спіймав би тебе. Можливо, йому бракувало енергії, й він мусив повернутись до Джерела.

— І де ж нам шукати це Джерело? — запитав Джордж. — Яким таємничим чином воно могло з'явитись у кімнаті Люсі? Будинок чудово захищений. Сюди ніщо не могло проникнути... — Він зазирнув до моєї шафи, тримаючи наготові рапіру. — Тут немає нічого, крім гарненьких блузок і спідничок... О-о-о, Люсі! Я ніколи не бачив, щоб ти надягала таке!

Я ляснула дверцятами шафи, мало не прищемивши його товсту руку:

— Я ж *кажу* тобі, Джордже, що бачила привида! Що я, по-твоєму, недобачаю?

— Ні. Ти, мабуть, просто помилилась.

— Ну, тоді...

— Це все дурниці, — перервав нас Локвуд. — Хіба що Люсі принесла сюди якийсь артефакт із підвалу. Люсі, ти часом не зробила це? Чи не взяла, скажімо, піратську руку, щоб розгледіти її зблизька, а потім забула повернути її на місце?

Я ледве стрималась від розлюченого крику:

— Що за нісенітниця! *Звичайно* ж, ні! Я навіть і не *мрію* про такі речі... такі небезпечні речі... ой...

— Нічого. Джордж теж раз по раз забуває склянку з привидом... — Локвуд поглянув мені в обличчя. — Що з тобою, Люсі?

— Ой... ой... нічого.

— Що з тобою? В тебе є щось небезпечне?

Я подивилася на нього.

— Так... — пошепки промовила я. — Думаю, що є.

Джордж із Локвудом разом обернулися до мене, ставши спинами до шафи й купи шмаття на підлозі. Тільки-но вони заговорили, як біля стіни спалахнуло сяйво. Просто з підлоги за ними виростає постать. Я бачила довгі, худі руки й ноги, сукню з жовтогарячими квітами, біляві локони, що майоріли, мов клуби туману, спотворене шаленою люттям обличчя... Я скрикнула. Хлопці обернулися перш, ніж пальці з гострими нігтями вп'ялися в їхні шиї. Джордж махнув рапірою, встромивши її в край моєї шафи. Локвуд якось химерно крутнув своєю іграшкою. Сила заліза вдарила привид: дівчина зникла. Хвиля холодного повітря прокотилась кімнатою, щільно притиснувши нічну сорочку мені до ніг.

Моя кімната на горищі занурилася в темряву.

Хтось із хлопців кахикнув. То був Джордж, що силкувався висмикнути на волю свою рапіру.

— Люсі... — Локвудів голос лунав небезпечно тихо. — Це було схоже...

— Так. Саме так... Пробачте...

Джордж нарешті витяг клинок. Тоді незграбно ступив убік і поставив рапіру вістрям біля своїх черевиків. Я побачила, як він спохмурнів, нахилився й підібрав щось біля стільця, з купи розкиданого одягу.

— Ой! — зненацька промовив він. — Яке холодне!

Локвуд узяв ліхтарик і освітив річ, що звисала з Джорджевих пальців. Трохи пом'ятий кулон крутився на тоненькому золотому ланцюжку.

Локвуд із Джорджем утупились у нього, а потім — у мене. Джордж узяв з пояса посріблену склянку, заховав туди кільце — й клацнув кришечкою.

Локвуд підняв ліхтарик — його промінь ніби мовчки звинувачував мене.

— Так, — промовила я. — Це кільце тієї дівчини... Е-е... ви ж знаєте, що я збиралася розповісти вам про нього...

Стоячи в пом'ятій нічній сорочці, в пов'язках, із розпатланим волоссям, я всміхнулася до них так лагідно, як тільки змогла.

Світанок наступного дня був теплий і ясний. Проміння листопадового сонця проникало через кухонне вікно — й весело осявало звичний тамтешній безлад. Яскравіли фарбами пакунки з кукурудзяними пластівцями, виблискували склянки й тарілки, кожна крихта й кожна крапля джему вигравали красою у вранішньому світлі. Повітря повнилося густими пахощами міцного чаю, грінок і яєчні з шинкою.

Проте мене це все анітрохи не тішило.

— *Навіщо*, Люсі?— допитувався Локвуд. — Я просто не розумію тебе! Як агент, ти мусиш повідомляти про всі знайдені артефакти! Особливо, якщо вони тісно пов'язані з Гостем. Їх треба зберігати належним чином!

— Так, я знаю.

— Їх треба ховати до посудини з заліза або посрібленого скла. Тільки тоді їх можна буде дослідити чи знищити!

— Знаю.

— Але ж ти сховала це собі в кишеню й нічого не сказала ні мені, ні Джорджеві!

— Я вже попросила пробачення! Раніше я ніколи так не робила.

— То навіщо ж ти зробила це *тепер*?

Я глибоко зітхнула, низько схилила голову і кілька хвилин похмуро мовчала, малюючи на «скатертині мислення». Я малювала дівчину — худорляву дівчину в старомодній літній сукні, з довгими пасмами волосся довкола голови й величезними порожніми очима. Я так міцно тиснула на олівець, що він, мабуть, діставав крізь скатертину аж до стола.

— Не знаю, — нарешті пробурмотіла я. — Все сталося так швидко. Може, тут винна пожежа, а може, я хотіла зберегти хоч якусь пам'ятку по тій дівчині... — Я накреслила велику чорну квітку в центрі сукні. — Слово честі, я ледве пам'ятаю, як узяла це кільце. А потім... я просто забула про нього.

— Краще не казати про це Барнсові, — зауважив Джордж. — Він сказиться, коли довідається, що ти з неухважності носила Лондоном небезпечного Гостя — без усяких запобіжних заходів. Це дало б йому ще одну причину закрити нашу агенцію.

Краєм ока я бачила, як він змащує грінку лимонним сирком. О, цього ранку Джордж був у найкращому гуморі — наче ситий тхір! Я певна, що його тішило моє хитке становище.

— Ти забула? — перепитав Локвуд. — Он як! Оце і є твої слова вибачення?

Я аж спалахнула люттю. Підняла голову, відкинула назад волосся.

— Так! — рішуче відповіла я. — Якщо хочеш знати — чому, то поясню. По-перше, я була трохи заклопотана веселенькою ніччю в лікарні, а потім — хвилюванням за тебе. Та найголовніше — і ти, напевно, думав про це! — я не мала жодної причини вважати це кольє небезпечним. Чому? Бо ми знищили Джерело.

— Ні! — Локвуд тицьнув пальцем здорової руки в скатертину. — Ми *думали*, що знищили його, та насправді — ні! Ми *не знищили* Джерело, Люсі, бо воно — *тут!*

Він показав на невеличку посріблену склянку, що спокійно стояла на столі між маслянкою й чайником. Склянка виблискувала на сонечку; всередині її було видно золоте кольє.

— Як воно може бути Джерелом?! — вигукнула я. — Це ж були її кістки!

Локвуд скрушно хитнув головою:

— Це нам лише *здавалося*. Привид зник тієї миті, коли ти накрила її кістяк срібною сіткою. Кольє, вочевидь, теж опинилося під нею; цього було достатньо, щоб запечатати Джерело. Але ти поцупила кольє раніше, ніж це сталося...

— Нічого я не поцупила! — сердито позирнула я на нього.

— ...і поклала його прямісінько в кишеню своєї куртки, де вже було повно залізних стружок, пакуночків солі та іншого дріб'язку; його вистачило, щоб стримати Гостя на найближчу ніч. Наступного ранку ти кинула свою куртку на стілець, і кольє випало. Воно лежало серед купи одягу до вечора — отоді привид і зміг повернутися.

— Єдина загадка — чому Гість не був такий дужий і швидкий, як попередньої ночі, — додав Джордж. — Судячи з твоїх слів, він був досить-таки млявий, коли ти вибігла з кімнати.

— Радше за все, трохи солі й заліза висипалося з кишені разом з кольє, — відповів Локвуд. — Це залишало привида слабким і надовго затримало відновлення його сили. Ось чому він не зміг наздогнати тебе на сходах і швидко з'явитись, коли ми піднялися до твоєї кімнати.

— На щастя для нас, — підхопив Джордж, кусаючи грінку.

— Так, так, — замахала я руками. — Однак я хотіла сказати вам інше. Як я розумію, Джерело нерозривне з Гостем, авжеж? Воно — найдорожча для нього річ. Якщо так, то це напевно мав бути кістяк дівчини. — Я взяла склянку й покрутила її в пальцях; кольє всередині загойдалось туди-сюди. — Але натомість виявилось, що це кольє значущіше для Аннабел Ворд, ніж її власні кістки... Трохи дивно, правда?

— Не менш дивно, ніж ота наша історія з мотоциклом, — нагадав Джордж.

— Я згодна, але...

— Сподіваюсь, ти не збираєшся змінити тему, Люсі? — холодно поцікавився Локвуд. — Адже річ не в цьому.

— Знаю.

— Я ще не закінчив. У мене просто слів нема, щоб сказати тобі есе! — Він помовчав, подивився на мене, тоді на вікно — і нарешті гнівно вигукнув: — Я вже й забув, *що саме* хотів сказати! Річ в одному: *більше так не роби!* Ти мене розчарувала! Ще з самого початку я говорив тобі: мені байдуже, що ти там ховаєш із свого минулого. Це правда. Але ховатися *зараз* — це вже інше! Ми — єдина команда й повинні працювати заодно!

Я кивнула і втупилась у скатертину. Моє обличчя водночас і палало, й крижаніло.

— До речі, забудь про це кольє! — провадив Локвуд. — Я сьогодні ж відвезу його до «Крематорію Фіттес» у Клеркенвеллі, де його сплять. Бувай, Джерело! Бувай, Аннабел Ворд! Забирайся й котися, вся ця історіє! — Він похмуро зазирнув у свою чашку. — Ну от, мій чай уже прохолов.

* * *

Звичайно ж, нічні події не принесли нам радощів, та Локвудів настрій і без того був препоганий. Рука, якої торкнувся привид, досі турбувала його. Барнсові слова лежали тягарем на його думках. Та

найгірше, що чутки про нашу невдачу на Шин-Роуд стрімко ширилися містом. Уже вранці пожежу згадали в «Таймсі» — на сторінках про пригоди, під заголовком: «*НЕЗАЛЕЖНІ АГЕНЦІЇ: ЧИ ПОТРІБЕН ЇМ БІЛЬШИЙ КОНТРОЛЬ?*» Стаття описувала розслідування, що проводилося агенцією «Локвуд і К^о» (незалежною й керованою підлітками), а також небезпечну катастрофу, до якої воно призвело. Ясно малося на увазі, що Локвуд утратив контроль над ситуацією. Наприкінці статті прес-секретар агенції «Фіттес» радила «дорослим керівникам» брати участь в усіх психологічних розслідуваннях.

Реакція на цю статтю була швидка і рішуча. П'ять хвилин на дев'яту нам зателефонували й скасували один з викликів. О дев'ятій — ще один виклик. Ми чекали на наступні дзвінки.

Мрія заробити шістдесят тисяч фунтів за місяць ставала нездійсненною.

Наш сніданок минув у понурій мовчанці. Локвуд сидів за столом навпроти мене, дивився в свою чашку з прохололим чаєм і розминав пальці пораненої руки. Ворушились вони вже краще, та на шкірі залишилася синява. Джордж метушився, збираючи посуд і складаючи його до мийки.

Я знову й знову крутила в руці посріблену склянку.

Локвудів гнів був справедливий — і це засмучувало мене ще дужче. Дивна річ: хоч я знала, що вчинила неправильно — і взявши кольє, і забувши про нього розповісти, — та нітрохи за цим не шкодувала. Тієї ночі на Шин-Роуд я чула голос убитої дівчини. Я бачила її й такою, якою вона була раніше, з висохлим зморщеним тілом, на яке вона перетворилася. Попри страх і лють, які я тоді відчувала, попри всі жахи, скоєні її мстивим привидом, я не могла забути її.

Тіло дівчини обернулось на попіл, і лише це кольє пам'ятало Аннабел Ворд, її життя й смерть, її невідому історію.

А тепер ми збираємося спалити і його.

Мені це чомусь не видавалося правильним.

Я піднесла склянку ближче до очей.

— Локвуде, можна дістати кольє? — спитала я.

Він зітхнув:

— Будь ласка. Зараз день — це буде безпечно.

Так воно й було. Привид Аннабел Ворд не міг покинути кольє вдень. Але воно було якнайтісніше пов'язане з нею — чи, може, вона

сама перебувала в ньому, а може, просто користувалася ним як дверима з потойбічного світу. Хай там як, та я аж тремтіла з хвилювання, коли відкручувала зі склянки залізну кришечку.

На столі, залитому сонячним сяйвом, кольє видавалося не лиховіснішим за ложечки й ножі, що лежали довкола. Такий собі гарненький кулончик на тонкому золотому ланцюжку. Трохи здригнувшись, коли холодний метал торкнувся моєї долоні, я заходила уважно розглядати річ — уперше.

Ланцюжок було сплетено з кручених золотих ланочок — чистих і блискучих, крім хіба двох чорних цяточок усередині. Кулон — овальний, завбільшки з горіх. Завдяки величезним Джорджевим черевикам він трохи розплющився. Раніше цей кулон мусив бути дуже гарний: його прикрашали акуратно вплетені в золото перламутрові пелюстки, що переливалися біло-рожевим кольором. Частина пелюсток, щоправда, повідпадала, й на кулоні — як і на ланцюжку — подекуди чорніли зловісні плями. Найгірше (знову-таки, завдяки Джорджеві), що через весь кулон проходила глибока тріщина.

Проте найцікавішим виявився символ у формі сердечка, що займав нижню половину кулона. Його вкривав тоненький візерунок у вигляді павутиння.

— Ой! — скрикнула я. — *Тут якийсь напис!*

Повернувши кулон до світла, я провела пальцем по літерах.

Тільки-но я зробила це, як почула тихі голоси — розмову чоловіка й жінки. Потім жінка засміялась — високо й пронизливо.

Я моргнула — голоси вщухли. Я втупилась у прикрасу, яку затиснула в руці. Моя цікавість передалася іншим. Локвуд підвівсь і обійшов круг стола. Джордж облишив посуд і з рушником у руках став наді мною, зазираючи мені через плече.

Чотири слова... Ми мовчки зирнули на них:

Tormentum meum Laetitia mea

Я й гадки не мала, що вони могли означати.

— *Tormentum...* — промовив нарешті Джордж. — Звучить приємно.

— Це латина,— обізвався Локвуд. — У нас є де-небудь латинський словник?

— Це від чоловіка, що подарував їй колье, — припустила я. — Від її коханого... — В моїй голові знову залунали два голоси.

— Звідки ти знаєш, що від коханого?— втрутився Джордж. — Може, від подруги чи матусі...

— Ні, — заперечила я. — Поглянь на символ. Лише коханий міг подарувати річ із написом, який слід носити біля серця.

— Ніби ти багато про це знаєш, — пирхнув Джордж.

— А ти?

— Дайте нарешті поглянути! — перервав Локвуд. Він виліз на стілець поряд зі мною, забрав у мене колье, підніс його до очей і насупився.

— Латинський вислів, дарунок від коханого, давно померла дівчина... — Джордж перекинув рушник через плече й подався до мийки. — Щось забагато таємниць...

— Та невже? — мовив Локвуд. — А може, й справді?

Ми поглянули на нього. Його очі спалахнули, спина випросталася. Смуток, що огортав його цілий ранок, несподівано розвіявся, наче хмара під вітром.

— Джордже, — провадив він, — пам'ятаєш оту відому справу в агенції «Тенді»? Рік чи два тому? Оту історію з двома кістками в кайданах?

— Історію з «Плачем Дерева»? Звичайно. Їх ще нагородили за це.

— Еге ж! А який був розголос у пресі! А все тому, що вони встановили, ким були Гості. Правда? Вони виявили на одному кістяку діамантову шпильку для краватки, розшукали відомості про ювеліра, що її виготовив, і тоді виявилось...

— ... що вона належала молодому лорду Ардлі! — підхопила я. — Тому, що пропав безвісти в дев'ятнадцятому столітті! Всі думали, що він утік за кордон. А його закопав у власному садку молодший брат, щоб успадкувати садибу!

Запала мовчанка. Я поглянула на хлопців:

— Чого ви дивуетесь? Я теж читаю «Правду про привидів»!

— От і чудово, — відповів Локвуд. — Річ ось у чім. Ця чудова історія, це розв'язання давньої загадки дуже прислужилося «Тенді». Раніше вони були звичайнісінькою агенцією, а тепер — у першій

четвірці в Лондоні! Отож мені й цікаво... — Він замовк, не зводячи очей з кольє в своїй *руні*.

— Гадаєш, Аннабел Ворд зробить те саме для нас? — запитав Джордж. — Локвуде, ти уявляєш, скільки Гостей у Лондоні? А в країні? Сила-силенна! Людям начхати на їхні історії. Вони просто хочуть позбавитись від них!

— Так, але в гарних історій і газетні заголовки гарні! — заперечив Локвуд. — А нам трапилася саме така історія. Лише подумай! Світську особу жорстоко вбито, а її тіло сховано кілька десятиліть тому... Двоє нещасних закоханих... І ось невеличка, але успішна агенція з'ясовує правду про це вбивство! — Він усміхнувся нам. — Якщо ми правильно все розіграємо, це матиме неабиякий розголос! Ми спіймаємо журавля в небі!.. Тільки для цього треба попрацювати. Джордж, принеси, будь ласка, латинський словник — він, мабуть, десь у коридорі, на другому поверсі... Дякую! А ти, Люсі... — провадив він, коли Джордж вийшов, — лише *ти* зараз зможеш допомогти нам.

Я вирячилась на нього. За кілька хвилин він перетворився з похмурої, пригніченої особи на жвавого веселуна. Забувши про свої рани, Локвуд дивився на мене своїми блискучими темними очима. Цієї миті ніщо в цілому світі не захоплювало його так, як я.

— Розкажи-но мені... — почав він. — Я зазвичай про це не питаю, але розкажи мені, що ти відчувала ці останні два дні... особливо зараз, після того, як узяла кольє. Ти ж, сподіваюся, щось відчула?

Я поволі кивнула:

— Якщо ти маєш на увазі психічний залишок, то я справді дещо почула. Голоси, сміх... Небагато, проте я й не дуже старалася.

— А якщо ти *постарася*? — всміхнувся Локвуд.

— Ти хочеш, щоб я розчула в ньому все, що тільки зможу?

— Саме так! Чудова ідея! Ти можеш дізнатися щось важливе... скажімо, знайти якусь потрібну нам підказку!

Збентежена його пильним поглядом, я позирнула вбік:

— Ну... не знаю. Спробую, звичайно.

— Якщо хтось і зможе це зробити, то лише *ти*, Люсі. Твій слух — найкращий. Спробуй.

Ще кілька хвилин тому він збирався спалити це кольє. А тепер воно стало ключем до вирішення всіх наших проблем. Кілька хвилин тому він картав мене, а тепер беріг зіницю ока. Отакий він був завжди,

Локвуд: часом від змін у його настрої перехоплювало подих, але його енергії й завзяттю неможливо було противитись. Я почула, як Джордж вовтузиться на другому поверсі, шукаючи словник, і водночас відчула несподіваний азарт — ми могли розкрити загадку дівчини-привида, діставали надію хоч якимось чином урятувати агенцію.

До того ж мене вельми вразили й потішили Локвудові захоплені слова.

Я скрушно зітхнула:

— Гаразд, *спробую*. Тільки обіцяти нічого не можу. Ти ж знаєш: із Втіленням часто передаються звуки, почуття, але не конкретні факти. Тож якщо...

— Чудово! До роботи! — Він підштовхнув кольє до мене. — Чим тобі допомогти? Може, вип'ємо по чашечці чаю?

— Ні. Просто помовч і дай мені зосередитись.

Спочатку я не почула нічого. Та, врешті, мені й так було зрозуміло, що справа ця не проста. Мені вже вистачало доказів гніву й ненависті дівчини-привида. Еге ж, її долі не позаздриш... Я дивилась на кулон, на вигини ланцюжка і намагалася позбавитись від будь-яких думок. Слід було затамувати всі почуття, налаштувавшись тільки на одне — те, що ховалося в кольє.

Аж нарешті я натрапила на нього. Холод металу пронизав мене.

Я чекала на відлуння спогадів.

І воно долинуло дуже скоро — так само, як і минулого разу. Спочатку я почула розмову чоловіка з жінкою: залунав гучний жіночих сміх, потім до нього приєднався чоловічий. Я відчувала шалені радощі жінки, її пристрасть і насолоду. Усю мою свідомість поглинув згусток неймовірного щастя... Аж тут сміх змінився — в ньому з'явилося щось істеричне. Чоловічий голос став твердіший, звуки переплутались. Мене пронизав крижаний, гострий жах... А далі радощі повернулись — і все було чудово, чудово, чудово!.. Раптом злагода й щастя знову згорнулись — голоси стали гучніші, лютіші, мене огорнули ревності й лють. Ці почуття то дужчали, то слабшали — ніби я крутилася на каруселі в Гоксемі, куди мене якимось водила мати. Тоді я теж відчувала то веселощі, то страх — і не могла відділити одного від другого... Зненацька запала тиша. Суворий голос щось сказав мені, й мене пройняла нестримна злість, перемішана з відчайдушним болісним криком, — криком, який виявився моїм власним.

Я розплющила очі. Локвуд підтримував мене на стільці. Двері прочинились — і до кімнати вбіг Джордж.

— Що тут, у біса, таке?! — вигукнув він. — Вас не можна залишити вдвох навіть на хвилину!

— Люсі, — промовив блідий як крейда, Локвуд. — Пробач. Мені не слід було просити тебе про таке... Що сталося? З тобою все гаразд?

— Не знаю... — Я відштовхнула його руку й кинула кільце на кухонний стіл. Воно зблиснуло в сонячному світлі. — Мені не варто було слухати це відлуння. Воно надто потужне. Цілком пов'язане з її духом та спогадами. На якусь мить я *стала нею* — це було дуже неприємно. Її гнів просто неймовірний.

Я трохи посиділа в сонячній кухні, щоб оговтатись від уривків чужих почуттів, як від моторошного сну. Хлопці стояли й чекали.

— Дещо я все-таки *можу* сказати, — промовила я нарешті. — Не знаю, Локвуде, чи стане це нам у пригоді, однак я впевнена принаймні в одному: цим віє від усіх почуттів привида.

Глибоко зітхнувши, я поглянула на приятелів.

— Чим? — запитав Локвуд.

— Чоловік, що подарував їй кільце, — це її вбивця.

Ще до обіду ми здійснили невеличку прогулянку до станції метро «Бейкер-стрит». Було приємно опинитись надворі такої чудової сонячної днини. Настрій у всіх нас помітно покращав. Ми надягли своє буденне вбрання: Локвуд був у довгому брунатному шкіряному пальті, що так пасувало до його стрункої постави. Джордж нап'яв бридку товсту куртку з еластичним поясом, що тільки робив виднішим його черево. Я ж залишилась вірна своїм звичайним смакам: пальто, джемпер з високим коміром, коротка темна спідниця й легінси. Рапіри ми про всяк випадок узяли з собою (я озброїлась однією з запасних). Це — окрім саден та синців на наших обличчях — красномовно натякало на наш фах, тож люди сахалися нас, тільки-но ми з'являлись.

Потяг на Ювілейній лінії метро, вцент заповнений пасажирами, просяк важким захисним запахом лаванди. Її букетики видніли в чоловіків на лацканах піджаків, а в жінок — на капелюшках. Світло мерехтіло на срібних брошках та шпильках для краваток. Усі п'ять хвилин до Грін-Парку ми їхали мовчки. Ніхто не проронив ані слова. Коли ми нарешті висіли з вагону на платформу, натовп провів нас настороженими поглядами.

У вагоні Джордж заклопотано гортав латинський словник. Коли ми зайшли на ескалатор, він витяг олівця з рота і зробив останню нотатку на клаптику паперу.

— Готово, — сказав він. — Я зробив усе, що міг. Що там було написано — *Tormentum ment, laetitia meae?* Отже, «*tormentum*» означає «мука» або «тортура», а «*laetitia*» — «радість» або «блаженство». «*Meus, mea, meum*» — це «мій, моя, мое». Отже, напис на кулоні я переклав так: «Моя мука — моя радість». — Він з ляскотом закрив словник. — Якесь нездорове любовне послання, еге ж?

— Це те саме, що я відчула, — коротко підтвердила я. — Їхні стосунки справді були *нездорові* Вони кидалися в крайнощі. Між ними панувало то безмежне щастя, то ревності й ненависть. І саме ці почуття врешті перемогли.

— Більше не думай про це, Люсі, — порадив Локвуд. — Ти виконала свою роботу. Тепер ми з Джорджем візьмемося до своєї. Як ти гадаєш, Джордже, чи довго ми просидимо в архіві?

— Недовго. Треба перегорнути місцеві газети — від тієї дати, на якій я зупинився минулого разу. Якщо нам трапляться ще якісь відомості про Аннабел Ворд — скажімо, поліція когось заарештувала, — ми відразу все з'ясуємо. До того ж можна переглянути й жовту пресу — адже дівчина була відомою світською особою.

Ми вийшли з метро на Пікаділлі. Сонячні промені проникали між високими будівлями, й ми опинялись то в сизому затінку, то знову на сонці. Довкола вже починалися надвечірні приготування. Біля дороги особливі розпилювачі розкидали зі своїх кошиків сіль, наче сніг. Під великими готелями одні служники наповнювали жаровні гілочками сухої лаванди, інші чистили над дверима захисні ліхтарі.

Ідучи, я розминала свої забиті суглоби: було приємно відчувати, як до тебе повертаються сили. Локвуд трохи накульгував, але це радше пасувало йому. Він зняв пов'язку з руки, якої торкнувся привид, щоб погріти шкіру на сонці.

— Якщо ми розплутаємо цей давній злочин, — казав він, — якщо викриємо вбивцю й помстимося за дівчину, з цього вийде *чудова* стаття в газеті. І вже точно забудеться те, що ми спалили будинок тієї жінки...

— І агенцію «Локвуд і К°» буде врятовано, — підхопила я.

— Сподіваюся... — Локвуд обминув чоловіка, що пропонував туристичні мапи з «безпечними» зонами міста, а також настирливого продавця заліза. — Проте нам потрібні хороші замовлення. І до того ж негайно.

— Як ти гадаєш, ДЕПРІК теж над цим працюватиме? — зауважив Джордж. — Це не входить до його пріоритетів, але там розслідують давні злочини, якщо вони пов'язані з теперішніми.

— Що ж, тоді нам варто поспішити, — відповів Локвуд. — Можна перейти отут.

Ми перебігли вулицю й переступили через відкритий рівчак, повний води. Вода лякала привидів, тому вузькі рівчаки перетинали численні відомі вулиці Західного Лондона — особливо ті, де було багато крамниць: це дозволяло людям вільно гуляти й робити покупки вечорами. Спочатку уряд хотів прокласти такі рівчаки всім містом,

проте виявилось, що це коштуватиме надто дорого. Тож передмістя врешті було віддано тільки під захист ліхтарів.

Проминувши високу кам'яну арку, ми врешті вийшли на широку, криву Риджент-стрит. Недалеко на тротуарі височів стенд. Над червоним наметом майоріли прапорці з золотими гербовими левами й фігурними літерами «Р».

— О, дивіться! — обізвався Джордж. — Гарячі каштани! Хочете?

Кілька хлопців і дівчат у темно-червоних куртках тинялися довкола стенду, безкоштовно роздаючи перехожим гілочки лаванди, соляні бомби й солодоці. Каштани смажились і тріскотіли на відкритих жаровнях; рябий хлопчина набирав їх великим совком і розсипав по паперових пакуночках. Волосся в агентів було охайно зачесане, рапіри — начищені, обличчя — вимучено-усміхнені. Вони репрезентували «Ротвел» — другу за віком найстарішу агенцію психологічних розслідувань у Лондоні, що завдяки постійній увазі преси здобула недосягну популярність. За стендом було видно будівлю їхньої головної контори — величезну споруду з мармуру й скла. На прозорих розсувних дверях було зображено левів з роззявленими пащами й рапірами в лапах. Цю контору я добре знала — нещодавно саме тут я не пройшла свою чергову співбесіду.

Усміхнений хлопчина років десяти простяг мені пакуночок із каштанами.

— Дарунок від «Ротвела», — пояснив він. — Безпечної вам ночі!

— У нас *не буває* безпечних ночей, — буркнув у відповідь Локвуд.
— Ходімо, Джордж.

— Я хочу їсти!

— Мені тебе жаль. Але ти не підеш вулицею з цим пакунком у руках. Це просто злочин — рекламувати власних конкурентів!

Проминувши хлопця, він рушив далі. Джордж повагався, тоді все-таки взяв пакунок і сховав у кишеню.

— Отак, — сказав він. — Далі від чужих очей. Відмовляйтесь від їжі на дурняк — не менший злочин.

Проштовхавшись крізь натовп, через кілька хвилин ми опинились на тихій площі позаду Риджент-стрит. Перед нами була не дуже гарна, але височенна цегляна споруда. На її дверях я побачила залізну табличку:

НАЦІОНАЛЬНИЙ АРХІВ ГАЗЕТНИХ ПУБЛІКАЦІЙ

Джорджеві окуляри зблиснули. То була його територія: його обличчя — геть усе в плямах від каштанів — широко всміхнулось.

— Ми на місці. Тільки розмовляйте тихо — так годиться в бібліотеках.

Він провів нас через залізний бордюр і турнікет.

* * *

Я ще ніколи не бачила стільки книжок. У мене вдома читали нечасто, а ученицею Джейкобса я стала раніше, ніж пішла до школи. Зрозуміло, що заради навчання я мусила братися до книжок — без письмового іспиту не можна одержати жодного сертифікату, — тож у дванадцять років я зубрила напам'ять «Посібник Фітес для мисливців за привидами». А потім? Правду кажучи, мені вистачало клопоту на роботі, щоб проводити дозвілля за читанням. Джейкобс, щоправда, часом посилав мене до місцевої бібліотеки, щоб пошукати там історичні подробиці про містя, де трапляються привиди (наприклад, про околиці Пагорба Шибениць, за півмилі від нашого містечка, — там зазвичай була сила-силенна Гостей). Однак Національний Архів Газетних Публікацій виявився найбільшим з усіх бачених мною сховищ друкованого паперу.

Архів мав шість величезних поверхів, розташованих довкола центрального приміщення. Ми стояли внизу, серед пальм та інших кімнатних рослин, а вгору тяглися рівні, геть заповнені книжковими полицями й читальними столами. З головної бані звисала велетенська залізна скульптура — почасти як оздоба, почасти для захисту. На кожному рівні за столами сиділи люди, що схилились над поживоклими газетами й часописами. Дехто з них вивчав Проблему, сподіваючись знайти засіб від тієї чуми, що вразила нас. Інші були агентами: я помітила блакитні куртки «Темворта», бузкові тони «Гримбла» й

похмурий темно-сірий колір «Фітес». Не вперше мені спало на думку: чому в «Локвуда» досі немає своєї власної уніформи?

Локвуд, як і я, здавався дещо розгубленим, зате Джордж почувався тут своєю людиною. Минуло лише кілька хвилин, а він уже провів нас до ліфта, яким ми піднялися на п'ятий поверх, знайшов для нас вільний стіл, тоді зник на мить — і повернувся з товстелезною сірою текою.

— Тут усі ричмондські новини сорокадев'ятирічної давнини, — оголосив він. — Аннабел Ворд зникла наприкінці червня. Стаття, яку я знайшов, вийшла друком десь за тиждень після того. Локвуде, продивися, будь ласка, липневі газети. Вони, сподіваюсь, найбільше стануть нам у пригоді... Ти, Люсі, переглянь осінні відомості. А я тим часом погортаю деякі випуски *«Світського Лондона»*.

Ми з Локвудом скинули пальта й покірно заглибились у захоптиві — з першого погляду — сторінки *«Ричмондського Оглядача»*. Уже найближчим часом я знайшла там стільки оголошень про місцеві свята, змагання й загублених котів, що в це просто важко було повірити. Щодо Проблеми — майже ні слова: зрозуміло було, що тоді її ще тільки-тільки починали обговорювати. Щоправда, мені трапилося кілька статей про встановлення перших захисних ліхтарів (які сьогодні геть заповнили країну) та про зриття бульдозером кількох кладовищ, які потім було засипано сіллю (від цього врешті довелося відмовитись — простіше й дешевше виявилось обгороджувати кладовища залізними ґратами). Про пошуки зниклої дівчини я не відшукала нічогосінько.

Локвудові й Джорджеві, що марно перегортав сторінки світських часописів з чорно-білими фотографіями, щастило аж ніяк не більше. Локвуд хвилювався дедалі дужче й тривожно позирав на годинник.

На сторінку переді мною впала тінь. Піднявши голову, я побачила трійцю, що стояла біля нашого стола. Двоє — підлітки, хлопець і дівчина, а третій — юнак. Усі вбрані в м'які сірі куртки й чорні лискучі штани — уніформу найстарішої в Лондоні агенції мисливців за привидами, славетної «Фітес». Їхні рапіри в італійському стилі видавалися дорожчими й вишуканішими за наші. В руках молоді люди тримали сірі портфелі з емблемою «Фітес» — срібним однорогом, що красувався також і на їхніх куртках.

Локвуд із Джорджем відразу підхопилися. Юнак усміхнувся до них.

— Привіт, Тоні! — сказав він. — Ти диви! Ніколи раніше не бачив тебе тут!

«Тоні!» За останні півроку лише я наважилася кілька разів назвати його «Ентоні». На якусь найкоротшу мить мені здалося, що вони добрі друзі. Та вже найближчої хвилини я переконалася, що це не так.

Локвуд усміхнувся у відповідь — проте якимось незвичним чином. Його усмішка нагадала мені вишкірену вовчу пашу. Очі недобре зблиснули.

— О, Квілле Кіпсе, — промовив він. — Як ся маєш?

— Заклопотаний. Дуже заклопотаний. А ти як ся маєш, Тоні? Пробач, але вигляд у тебе поганенький.

— Дурниці. Кілька синців. Нема часу розповідати.

— Еге ж, уявляю, як тобі бракує часу, — зауважив юнак. — До речі, інші *про тебе* вже все розповіли...

Він був худорлявий, із тонкими, майже пташиними рисами обличчя. Важив він, напевно навіть менше за мене. Його вузьке обличчя вкривало ластовиння, ніс був маленький, кирпатий, а каштанове волосся — коротко підстрижене. На його грудях виблискували чотири чи п'ять медалей, а на руків'ї рапіри — зелений коштовний камінь. Навряд чи зараз він користувався нею. Років він мав десь із двадцять, отож літа його активної роботи вже минули, а Талант здебільшого вичерпався — як у мого колишнього керівника Джейкобса чи інших нікому не потрібних керівників агенцій. Тепер він був просто начальником дітлахів, що стояли біля нього.

Локвуда, однак, ці кпини не дуже зачепили.

— То ти все знаєш, — мовив він. — Що ж тебе привело сюди?

— Скупчення привидів у дорожньому тунелі біля Мургейта. Намагаємось з'ясувати, хто вони такі. — Він поглянув на наші папери. — Як я бачу, ви теж щось шукаєте?

— Так.

— «Ричмондський Оглядач»... О, зрозуміло! Той самий сумний випадок на Шин-Роуд? На щастя, ми в «Фітес» шукаємо потрібні відомості *до того*, як вирушити на побачення з Гостем. Ми ж не такі дурні, як тобі відомо.

Хлопчина догідливо зареготав. Він був високий, довготелесий, із широким чолом і кучмою волосся мишачого кольору. Його товаришка промовчала — навряд чи вона взагалі мала хоч якесь почуття гумору.

Зі своїм гострим маленьким підборіддям і русявим підстриженим волоссям з гривкою, що затуляла один бік чола, це дівча вельми скидалося на пластмасовий манекен.

— Хто це? — вирячилось воно на мене.

— Наша нова асистентка, — відповів Локвуд.

Я подала дівчаті руку:

— Люсі Карлайл. А тебе як...

Дівча з хихотінням відвернулось, ніби побачило щось цікавіше за мене.

— Будьте обережніші з Тоні, любонько, — звернувся до мене Квілл Кіпс. — Його останнього асистента спіткав недобрий кінець.

— Не турбуйтеся, у мене все гаразд, — лагідно всміхнулась я.

— Це тимчасово... Хіба ви не знаєте? З усіма, хто працює з Тоні, завжди кояться погані речі. Так триває з самісінького його дитинства...

Він намагався поводитися спокійно, та роздратовані нотки в голосі виказували його. Спочатку я не зрозуміла, до чого тут ці нотки. А ось Локвуд чудово зрозумів — від його безжурного настрою не залишилося й сліду. Він уже хотів щось відповісти, аж тут утрутився Джордж.

— Я теж дещо чув про тебе, Квілле, — сказав він. — Якось ти послав підлітка — самого — до катакомб у Саутворку, а сам тим часом чекав біля входу на «підкріплення». І що сталося з тим хлопчиною, Квілле? Чи його досі не знайшли?

Кіпс насупився:

— Хто про це розповів тобі? Усе було зовсім не так...

— А отой клієнт, якого торкнувся привид? Через те, що твої агенти залишили в його смітнику кістку?

Юнак почервонів:

— Звичайна помилка! Вони кинули її не туди, куди треба...

— До того ж, як мені відомо, в тебе найвищий рівень смертності з усіх керівників «Фітнес».

— Ну...

— Не найкращий послужний список, еге ж?

Запала мовчанка.

— До речі, в тебе штани розстебнулися, — додав Джордж.

Кіпс поглянув униз і переконався в невтішній правді. Його обличчя зачервоніло. Він хутко застебнув штани, вхопився за руків'я рапіри й

ступив уперед. Джордж не поворухнувся, лише кивнув у бік таблички «ДОДЕРЖУЙТЕСЬ ТИШІ», що висіла на стіні.

Квілл Кіпс глибоко зітхнув, пригладив волосся і всміхнувся.

— Шкода, що я не можу заткнути твою свинячу пельку просто зараз, Кабінсе, — мовив він. — Настане час, і я це зроблю.

— Гаразд, — відповів Джордж. — А тим часом, може, повправляєшся на супротивниках свого зросту? Скажімо, на мишах чи кротах?

Кіпс щось мугикнув крізь зуби. Він кинувся вперед, у руці блиснула рапіра...

Щось майнуло перед моїми очима. Клинок брязнув об клинок. Локвуд ворухнувся ледь помітно, та його рапіра простяглась у напрямку Кіпсової й міцно притиснула його зброю до підлоги.

— Якщо вже хапаєшся за рапіру, Квілле, — зауважив Локвуд, — то спочатку навчися користуватися нею.

Кіпс не відповів. На його шії пульсувала вена. Було видно, як під м'яким сірим рукавом його куртки напружилася рука: він намагався визволити свою рапіру, проте Локвуд без особливих зусиль не давав йому цього зробити. І клинки, і їхні власники не ворушились. Ми з Джорджем і двоє агентів «Фітгес» аж залякли й зачаровано дивилися на них. Довкола лунало тільки тихе бурмотіння читачів.

— Ти так довго не втримаєш мене, — промовив нарешті Кіпс.

— І справді, — погодився Локвуд. Він крутнув рукою, вивернув зап'ясток — рапіра Квілла Кіпса вискочила з його пальців і встромиласть у стелю.

— Чудово, — зауважила я.

Локвуд з усмішкою почепив свою рапіру на пояс і сів за стіл, залишивши Кіпса розлючено дихати в ніс. За мить юнак підстрибнув, сподіваючись ухопитися за руків'я рапіри, та помилився на кілька дюймів — і підстрибнув ще раз.

— Ще трошки вище, Квілле, — підбадьорливо мовив Локвуд. — У тебе майже вийшло.

Нарешті Кіпс упіймав руків'я — і сперся об стіл, щоб витягти клинок. Його агенти мовчали. Хлопчина посміхався, обличчя дівчати немовби скам'яніло.

— Ти заплатиш за це, Локвуде, — просичав Кіпс, витягаючи рапіру. — Присягаюсь, ти ще пошкодуєш за цим. Усі знають, що ДЕПРІК

скоро закриє твій заклад, але цього мені замало. Я знайду спосіб змусити тебе страждати *по-справжньому*. І тебе, й твоїх придуркуватих друзів. Білле, Кейт, ходімо!

Він обернувся — і разом зі своїми лакизами подався геть. Немов погано тренований танцювальний ансамбль, вони водночас рушили до ліфта.

— Уже тоді, коли я з ним працював, він викидав отакі коники, — зауважив Джордж. — Йому б підлатати нерви... Як ти вважаєш, Локвуде?

Проте Локвуд знову закопався в папери, стиснувши губи в сувору лінію.

— До роботи, — пробурмотів він. — У нас замало часу.

* * *

Менше ніж за хвилину після вимушеної перерви Локвудові пощастило. Він переможно присвиснув, розгорнувши перед собою газету. Ось вона, Аннабел Ворд! Інша фотографія, але те саме знайоме біляве волосся й блискучі зуби. Цього разу на ній було щось на кшталт бальної сукні; її портрет прикрашав першу сторінку «*Ричмондського Оглядача*» сорокадев'ятирічної давнини.

ЕННІ ВОРД:

ПІДОЗРЮЮТЬ КОЛИШНЬОГО КОХАНЦЯ

У справі Аннабел (Енні) Ворд, тутешньої жительки, що зникла майже два тижні тому, з'явився новий поворот. Минулого вечора поліція заарештувала одного з її колишніх коханців

Пан Г'юго Блейк, 22 роки, відомий азартний гравець і світська особа, нині перебуває під вартою в управлінні поліції на Бау-стріт. Офіційного звинувачення йому ще не висунуто.

Поліція повідомляє, що пан Блейк вечеряв разом з панною Ворд у нічному клубі «Галоп» у суботу 21 червня — тієї ночі, коли вона зникла. На повторному допиті він за-свідчив, що залишив клуб

відразу після панни Ворд, і зізнався, що відвіз її додому. Згідно з поліційними джерелами, ця пара була разом кілька місяців, проте закохані поволі охололи одне до одного. Стосунки Блейка з панною Ворд породили чимало чуток у світських колах. Під його впливом вона відмовилась від перспективної акторської кар'єри, хоча ще нещодавно шукала для себе нові ролі в ґ

ЕННІ ВОРД:

ПІДОЗРЮЮТЬ КОЛИШНЬОГО КОХАНЦЯ

У справі Аннабел (Енні) Ворд, тутешньої жительки, що зникла майже два тижні тому, з'явився новий поворот. Минулого вечора поліція заарештувала одного з її колишніх коханців.

Пан Г'юго Блейк, 22 роки, відомий азартний гравець і світська особа, нині перебуває під вартою в управлінні поліції на Бау-стріт. Офіційного звинувачення йому ще не висунуто.

Поліція повідомляє, що пан Блейк вечеряв разом з панною Ворд у нічному клубі «Галоп» у суботу 21 червня — тієї ночі, коли вона зникла. На повторному допиті він засвідчив, що залишив клуб відразу після панни Ворд, і зізнався, що відвіз її додому. Згідно з поліційними джерелами, ця пара була разом кілька місяців, проте закохані поволі охололи одне до одного. Стосунки Блейка з панною Ворд породили чимало чуток у світських колах. Під його впливом вона відмовилась від перспективної акторської кар'єри, хоча ще нещодавно шукала для себе нові ролі в к

— Г'юго Блейк, — тихо промовила я. — Її колишній коханець. Б'юся об заклад, що це він подарував їй кільце.

Джордж кивнув:

— І саме він відвіз її додому тієї ночі... Здається, ми знаємо, хто скоїв цей злочин.

— Не поспішай, — зауважив Локвуд. — Його заарештували, але чи висунули йому звинувачення? Усе, що ми знаємо, — це те, що його могли ув'язнити, хоча тіла не знайшли.

Відповідь на це запитання знайшлася швидко. Невеличка стаття, надрукована через кілька днів, зазначала, що Г'юго Блейка звільнили з-під варті за браком доказів. Прес-служба Скотленд-Ярду заявила, що справа Аннабел Ворд «глуха, як цегляний мур».

— Еге ж, як цегляний мур, — повторила я. — От уже бовдури! Тіло й справді було замуровано!

— Поліції забракло доказів, щоб притягти Блейка, — мовив Локвуд, вивчаючи статтю. — Він був єдиним підозрюваним у цій справі. Стверджував, що провів її додому, але всередину не заходив. Ніхто не зміг нічого довести, бо не знайшли ні тіла дівчини, ні будь-чого іншого, що могло б підтвердити Блейкову провину... Тому вони й відпустили його. От і чудово. Здається, Блейк — це і є той, хто нам потрібен...

Джордж трохи посунувся на стільці:

— Скільки років було тоді Блейкові?

— Двадцять два, — нагадала я. — А бідолашній Енні Ворд — лише двадцять.

— Відтоді минуло сорок дев'ять років. Тепер йому сімдесят один рік — якщо він, звичайно, ще живий.

— Б'юся об заклад, що живий, — суворо сказала я. — І живе цілком безкарно.

— Поки що, — посміхнувся Локвуд. — Це саме те, що нам треба: правильно все розіграти. Плану нас такий: ми виходимо на зв'язок із ДЕПРІК. Якщо Блейк живий, його заарештують. А ми тим часом вирушаємо по редакціях і розповідаємо газетяркам усе. Убивцю спіймано через п'ятдесят років! Це матиме добрячий розголос!

— Усе це непогано, — промовив із сумнівом Джордж. — Тільки я не певен, чи варто поки що це розголошувати. Треба пошукати глибше, перевірити минуле Аннабел Ворд... — Він лягнув по стосові примірників *«Світського Лондона»* на столі. — Про неї повинні згадувати десь іще. Якщо нам пощастить, то ми знайдемо соковиті факти щодо Блейка, які зможуть...

— Це вже твій клопіт. — Локвуд з рипінням відсунув стілець і підхопився. — Скажеш мені, якщо знайдеш щось цікаве. А мені тим часом треба переговорити з деякими людьми. Цього ранку ми втратили трьох клієнтів. Це забагато для нашої агенції — нам не можна вештатися без діла...

— Гаразд, — Джордж замислено поправив окуляри. — Тільки не поспішай.

Локвуд щиро всміхнувся нам обом:

— Звичайно. Ви ж мене знаєте.

ВИКРИТТЯ ЧЕРЕЗ 50 РОКІВ!

ТІЛО ВБИТОЇ ЗНАЙДЕНО! ТРИУМФ АГЕНЦІЇ «ЛОКВУД І К°»!

Тіло зниклої Аннабел (Енні) Ворд, чия неймовірна справа вже майже півстоліття вважалася «глухою», було нарешті виявлено в будинку на південному заході Лондона. Оперативні співробітники агенції «Локвуд і К°» майже цілу ніч бились із мстивим привидом жертви, перш ніж знайшли і знешкодили її рештки.

«Ми мало не загинули, — розповів молодий керівник агенції Ентоні Локвуд. — Проте нам хотілось не лише знищити привид. Нам хотілось дізнатися, хто ця невідома дівчина».

Команді оперативників після довгих заплутаних пошуків

пощастило встановити особу панни Ворд. ДЕПРІК надав згоду розпочати розслідування її вбивства.

«Для нас не має значення давність чи важкість справи, — сказав пан Локвуд. — Ми чудово впоралися зі своєю роботою — завдяки високому фаховому рівню й увазі до подробиць. Звичайно, ми рятуємо людей від Гостей, але також цікавимося людськими історіями, що спричиняють їхню появу. Бідолашна Енні Ворд давно мертва, а її вбивця так і не дістав покарання. Люсі Карлейл — одна з наших кращих співробітниць — вста-

новила психологічний зв'язок із Гостем — і, незважаючи на пекельну лють привида, одержала речові докази, які скоро виведуть нас на особу злочинця. На жаль, це все, що

я можу поки що розповісти, однак невдовзі, сподіваються, з'являться новини, які відновлять усі подробиці тієї давньої трагедії».

ВИКРИТТЯ

ЧЕРЕЗ 50 РОКІВ!

ТІЛО ВБИТОЇ ЗНАЙДЕНО!

ТРІУМФ АГЕНЦІЇ «ЛОКВУД І К°»!

Тіло зниклої Аннабел (Енні) Ворд, чия неймовірна справа вже майже півстоліття вважалася «глухою», було нарешті виявлено в будинку на південному заході Лондона. Оперативні співробітники агенції «Локвуд і К°» майже цілу ніч бились із мстивим привидом жертви, перш ніж знайшли і знешкодили її рештки.

«Ми мало не загинули, розповів молодий керівник агенції Ентоні Локвуд. — Проте нам хотілось не лише знищити привид. Нам хотілось дізнатися, хто ця невідома дівчина».

Команді оперативників після довгих заплутаних пошуків пощастило встановити особу панни Ворд. ДЕПРІК надав згоду розпочати розслідування її вбивства.

«Для нас не має значення давність чи важкість справи, — сказав пан Локвуд. — Ми чудово впоралися зі своєю роботою — завдяки високому фаховому рівню й увазі до подробиць. Звичайно, ми рятуємо людей від Гостей, але також цікавимося людськими історіями, що спричиняють їхню появу. Бідолашна Енні Ворд давно мертва, а її вбивця так і не дістав покарання. Люсі Карлейл — одна з наших кращих співробітниць — встановила психологічний зв'язок із Гостем — і, незважаючи на пекельну лють привида, одержала речові докази, які скоро виведуть нас на особу злочинця. На жаль, це все, що я можу поки що розповісти, однак невдовзі, сподіваються, з'являться новини, які відновлять усі подробиці тієї давньої трагедії».

— Чудова стаття, — уже вдвадцятье, мабуть, за день повторив Локвуд. — Краще й не напишеш.

— Тільки моє прізвище надрукували з помилкою, — зауважила я.

— А про мене взагалі не згадали, — підхопив Джордж.

— Я маю на увазі загальний зміст. — Локвуд усміхнено оглянув нас. — Шоста сторінка «Таймса» — ми ніколи ще не мали такої реклами. Це новий поворот у справах нашої агенції. Нарешті ми його дочекались!

Він здригнувся від холоду й переступив з однієї смердючої купи гною в іншу.

Була майже восьма година вечора — наступного дня після нашої подорожі до Архіву. Ми стояли в темному садку, серед кущів агрусу, й чекали на привида. Не найприємніша робота з усіх, відомих людині.

— Температура? — запитав Локвуд.

— Досі падає, — відповів Джордж, поглянувши на термометр, екран якого слабко світився серед переплетеного агрусового галуззя. Вогні у вікнах горішнього поверху будинку ховалися за сірими шторами. Десь удаліні загавкав собака. Футів за двадцять від нас чорне гілля верби звисало донизу, наче замерзлі струмені дощу.

— Сморід ніби посилюється, — зазначила я. Мої руки й ноги обважніли, а думки переповнилися чужими для мене почуттями марноти й відчаю. В роті з'явився присмак гнилизни. Щоб освіжитись, я кинула до рота ще один м'ятний льодяник.

— От і гаразд, — відповів Локвуд. — Виходить, уже скоро.

— Добре, що ти розповів у ДЕПРІК про Енні Ворд, — несподівано мовив Джордж. — Але я досі вважаю, що вплутувати сюди пресу було зарано. Поліційне розслідування щойно розпочалося — хтозна, до чого воно призведе.

— Чому ж? Барнс не дуже зрадів, що ми обійшли його з установленням особи дівчини. А от Г'юго Блейк *вельми* зацікавив його. Він уже з'ясував, що цей Блейк — ніби успішний підприємець, що встиг, однак, кілька разів побувати у в'язниці за шахрайство і один раз — за розбійний напад. Не дуже приємний чоловік. До того ж ми мали рацію: він живий і здоровий, і мешкає тут-таки в Лондоні.

— Вони затримали його? — спитала я.

— Збиралися до нього сьогодні. Можливо, вже й заарештували.

— Примарний туман... — зауважив Джордж.

І справді, сизий серпанок здіймався від землі й мерехтів у повітрі. Його тоненькі, наче макарони, нитки розповзались між вербою й

огорожею.

— Ти щось чуєш, Люсі? — спитав Локвуд.

— Те саме. Шелест листя. І рипіння — увесь час рип, рип, рип.

— Гадаєш, мотузок?

— Можливо.

— Джордж, а ти щось бачиш?

— Поки що ні. А ти? Може, Смертні Вогні над землею?

— Ніби є, але нерухомі. Серед гілля верби.

— Люсі, дай мені льодяника, — попросив Джордж. — Я забув свої.

— Тримай.

Я простягла йому пакуночок. Розмова вщухла. Ми спостерігали за вербою.

Попри всі великі Локвудові надії на цю статтю, ми ще не відчували жодної вигоди від несподіваної слави, й завдання цього вечора нічим не відрізнялось від останніх завдань у нашому журналі. Нас викликало молоде подружжя, що відчувало страх і тривогу в садку біля їхнього будинку. А нещодавно вночі їхні діти (чотирьох і шести років) розповіли, що бачили з вікна — серед гілля верби — чорну тінь. Батьки тоді стояли поруч із дітьми, однак нічого не помітили.

Ми з Локвудом уже оглянули цей садок сьогодні зранку. Верба була старезна, з довгим товстим гіллям. Ми знайшли там Смертний Вогонь, слабкий сморід і повзучий страх. Тим часом Джордж, який провів цілий день в Архіві, простудював історію будинку. Він, зокрема, виявив один прикметний випадок. 1926 року тогочасний господар, пан Генрі Кіченер, повісився десь у садибі, однак точного місця його самогубства так і не було встановлено.

Отже, ми мали всі причини підозрювати дерево.

— Я досі не розумію, чому ти розповів про мене, а не про кольє, — сказала я. — Вийшло так, ніби Енні Ворд розповіла особисто мені про свого вбивцю — хоча насправді я дізналась від неї самі дурниці. Привиди взагалі не кажуть нічого певного. Спілкування з ними — це лише поодинокі уривки.

— Знаю, — всміхнувся Локвуд. — Але це не зашкодило твоїй зірковій репутації. Нам потрібні термінові замовлення від нових клієнтів. А про кольє я не згадав навмисне, — по-перше, щоб припасти його для майбутніх статей, а по-друге — через те, що Барнс теж нічого про нього не знає.

— Ти нічого не розповів Барнсові?! — приголомшено запитав Джордж. — Навіть про напис?

— Поки що ні. Він досі сердитий на нас, а те, що Люсі взяла з собою небезпечний артефакт — злочин. Гадаю, що це безпечніше буде приховати. Чого нам, власне, тривожитись? Насправді кольє нічого не додасть до цієї історії. Блейкова провина очевидна й без нього... До речі, Джордже, ти знайшов що-небудь новеньке про справу Ворд?

— Умгу. Кілька фотографій. Дуже цікаві. Покажу, коли повернемось додому.

Час збігав. Холод дужчав. Верба навіювала сумні думки про самогубство, порожнеча і відчай повзли між клумбами, чагарниками і розкиданими по садку дитячими іграшками. Гілля верби поволі загойдалось, хоч надворі не було ані найменшого вітерця.

— Цікаво, чому він так учинив, — пробурмотів Локвуд.

— Хто? — перепитав Джордж. — Г'юго Блейк?

— Ні, я міркую про *цю* справу. Чому цей чоловік повісився?

— Він утратив близьку людину, — втрутилась я.

— Справді? Чому ти так гадаєш, Люсі? Хіба це було в Архіві, Джордж?

В моїй голові було геть порожньо. Я лише прислухалася до рипіння дерева.

— Не знаю... Може, я й помиляюся.

— Стривайте! — Локвудів голос зненацька посуворішав. — Я бачу тінь... так! Ви теж її бачите?

— Ні. Де вона?

— *Тут!* Невже не бачите? Стоїть під деревом і дивиться вгору.

Я відчула, що поряд хтось є: від верби насунулась невидима хвиля, кров застугоніла у вухах. Однак мій Зір був помітно гірший за Локвудів, тож дерево досі залишалось для мене плутаниною тіней.

— У нього в руці мотузок, — бурмотів Локвуд. — Він мусить раз по раз стояти тут і вішатись...

Часом допомагає, коли відвертаєш увагу на щось інше. Я подивилась на огорожу садка, потім — знову на дерево: мій погляд зупинився на блідому, тонкому, нерухомому силуеті, який укрили темною сіткою тіні гілок.

— Бачу, — прошепотіла я. Привид справді зирив угору, запрокинувши голову так, ніби в нього зламана шия.

— Не дивися йому в обличчя, — порадив Джордж.

— Гаразд, я підйду ближче, — сказав нарешті Локвуд. — Зберігаємо спокій... Хай йому чорт! Щось спіймало мене!

Брязнуло залізо — ми з Джорджем витягли рапіри. Я освітила ліхтариком Локвуда, який залякло стояв поруч.

— Нічого, — я ще раз обвела його променем ліхтарика. — Просто край твого пальта зачепився за агрусовий куц.

— О, тоді все гаразд. Дякую.

Джордж пирхнув:

— Твоє пальто надто довге! Коли-небудь воно вб'є тебе!

Локвуд швидко відчепив пальто від куца. Постать під вербою тим часом не ворушилась.

— Прикрийте мене, — попросив Локвуд, витяг рапіру й поволі рушив до дерева. Примарний туман клубочився біля його ніг, розвіюючись за кожним кроком. Ми з Джорджем кралися позаду, тримаючи наготові соляні бомби.

— Я вже близько, — прошепотів Локвуд. — Але привид не реагує. Це просто Тінь.

Тепер я чітко бачила цю тінь: невиразний обрис чоловіка в сорочці з короткими рукавами й штанях до колін... Бліде обличчя обернене вгору. Я намагалась не дивитись привидові в обличчя, та встигла почути відлуння давнього горя: втрачена любов і відчай міцно вп'ялись у серце... Долинув тяжкий стогін...

Привид зрушив з місця. Я побачила, як у повітрі майнув мотузок. Зашморг злетів до гілля...

У дерево ніби вдарила невеличка ракета. Тінь потрапила під соляний душ, захиталась і зникла. Сіль спалахнула зеленими вогниками й посипалась на землю, наче смарагдовий сніг.

— Навіщо ти це зробив? — обернулась я до Джорджа.

— Тільки без нервів! Він ворушився, а Локвуд був поряд. *Тут* нема чого ризикувати...

— Він не збирався нападати, — боронилась я. — Він надто перейнявся спогадами про свою дружину...

— Про *дружину*? Звідки ти це знаєш? Ти щось почула від нього? — допитувався Джордж.

— Ні...

— То звідки?..

— Це не має значення. — Локвуд розсунув гілля верби. Біля його черевиків мерехтіли й згасали зелені іскри. — Він зник. Треба розсипати тут залізо, й ходімо погріємось.

Деякі справи — такі, як ця,— вирішуються просто й швидко. Проте й тут не обійшлося без проблем. Наступного ранку ми виявили зашморг, міцно прикручений до горішньої гілки — прямісінько над місцем появи привида. Мотузок аж зрісся з деревом, тож витягти його ніяк не вдалося: все, що тільки можна, довелося спиляти, обсипати сіллю й спалити. А через три дні господарі зрубали й саму вербу.

* * *

Удома, на Портленд-Роу, на нас чекав сюрприз — припаркований біля будинку поліцейний автомобіль з увімкненими вогниками й заведеним мотором. Тільки-но ми з'явилися, як до нас вийшов сержант ДЕПРІК — здоровий голомозий чолов'яга, кремезний і короткоший, у звичайній синій уніформі.

Він непривітно поглянув на нас:

— «Локвуд і К°»? Нарешті, хай вам біс! На вас чекають у Скотленд-Ярді.

Локвуд спохмурнів:

— Зараз? Такої пізньої пори? Ми щойно повернулися із завдання!

— Не має значення. Вас викликає Барнс. Ви мусили бути в нього ще дві години тому.

— А до ранку він не може зачекати?

Рука полісмена — рожева й товста, мов кавалок шинки, — значуще ковзнула по залізному кийку на поясі:

— Ні.

Локвудові очі зблиснули:

— Що ж, красномовне запрошення... Гарзд, сержанте. Ходімо.

* * *

Штаб-квартира Скотленд-Ярду, до якого належали й звичайні лондонські поліцейні сили, й відділення ДЕПРІК, що стежили за міськими вулицями в похмурі нічні години, — містилася в центрі столиці, на Вікторія-стрит, у клиновидній будівлі зі сталі й скла. Поряд видніли контори «Гільдії Копачів Могил», «Спілки Поховальних Бюро», а також компаній «Залізо Ферфекса», «Корпорація Солеварів»

і, звичайно ж, відомої корпорації «Світанок», що постачала обладнання для більшості агенцій з полювання за привидами по всій країні. З іншого боку від Скотленд-Ярду височіли храми провідних світових релігій. Кожна з цих могутніх організацій виступала як осередок війни з Проблемою.

За Скотленд-Ярдом у металевих бочечках курилась лаванда, вздовж тротуарів тяглися рівчаки зі свіжою водою. Двоє підлітків з червоними носами стояли біля дверей — вони відбували нічну варту, охороняючи контору від надприродних загроз. Побачивши нас, вони виструнчились і заховали за спину кийки, поки ми з сержантом пройшли повз них і піднялися сходами до відділення ДЕПРІК.

Як і завжди поночі, контора аж кипіла клопотами. На стіні висіла велетенська мапа Лондона, поцяткована десятками крихітних вогників — зелених та жовтих, що позначали місця нічних пригод. Довкола метушилися чоловіки й жінки в уніформі — бігали з паперами, гучно відповідали по телефону, роздавали накази керівникам з «Фітес» та «Ротвела», які зазвичай допомагали ДЕПРІК у роботі. Повз нас промчав молодий агент із оберемком папіру руках; поряд двоє полісменів тихенько сьорбали каву — їхні бронежилети курились від ударів ектоплазми.

Сержант залишив нас у приймальні. Тут було трохи спокійніше. В повітрі лунало тільки гудіння вентиляторів над нашими головами, вітерець від яких побрязкував біля стелі залізними підвісками.

— Цікаво, чого від нас хоче Барнс? — запитала я. — Дізнатися щось іще про пожежу?

Локвуд стенив плечима:

— А я сподіваюсь, що в нього є новини про Блейка. Може, вони вже заарештували його, і він зізнався...

— До речі... — Джордж пошукав у своїй торбині. — Поки ми чекаємо на нього, перегляньмо ці нотатки з Архіву. Я знайшов нові відомості про Енні Ворд. Здається, що п'ятдесят років тому вона встигла перебрати цілу компанію «золотих» молодиків, серед яких були й завсідники наймодніших лондонських барів. За рік до її смерті «Світський Лондон» надрукував її фотографію з одним таким молодиком. Ось вона. Впізнаєте? І, сподіваюсь, не тільки Енні?

Джордж подав мені кілька чорно-білих фотографій — здебільшого з балів та вечірок, але також і з казино. На кожній фотографії

купчилися молоді дженджуристи красені. Крім кольору вбрання (чи радше відсутності кольору) вони мало чим відрізнялись від тих, що заповнювали сторінки сучасних часописів, які читав Локвуд; ба навіть більше — вони були так само нудні. Аж тут на третій або четвертій сторінці я знайшла дещо цікаве. На одній із цих сторінок було надруковано дві фотографії. З однієї на камеру всміхався сипматичний юнак у чорному циліндрі, піджаку і з краваткою-метеликом. Сорочка на ньому була з мереживом, що майже повністю ховалося за ціпочком у руці, обтягнутій білою рукавичкою. Темне довге волосся спадало пишними локонами; гарне обличчя аж пашіло здоров'ям. Усміхався він гордовито й загадково, ніби казав; «Я знаю, як я подобаюсь тобі і як би ти раділа нагоді бути зі мною».

Під фотографією був підпис: «Пан Г'юго Блейк: *Нинішній герой нашого міста*».

— То ось він який, — прошепотів Локвуд.

Я дивилась на це виглянцзоване, самовдоволене лице, та перед очима поставало *інше* — вкрите пилом і павутинням.

— А тут теж він, — провадив Джордж.

Поряд була інша фотографія — цього разу цілої групи людей. Молодики й дівчата стояли біля фонтану. Напевно, то був утомливий літній світський прийом — чоловіки красувались у білих сорочках і краватках, жінки — в бальних сукнях із голими плечима, коштовними оздобами, блискітками й ще бозна-чим — я не дуже знаюсь на святковому вбранні. Чорно-білий знімок не передавав фарб, проте я була певна, що ці сукні мали якнайкращі кольори. Дівчата стояли попереду, молодики юрмились за ними. Усі всміхались на камеру так, ніби вони — господарі цього світу; можливо, одначе, що так воно й було. Посередині стояла Енні Ворд — прекрасна, осяяна світлом. Жінки довкола ніби перебували в її затінку — судячи з їхніх ніякових усмішок, вони чудово це розуміли.

— Ось Блейк, — Джордж показав пальцем на високу усміхнену постать у задньому ряду. — Прямісінько за її плечем. Навіть тут не залишає її.

— Погляньте... — Я показала на крихітний овал, що ледь помітною цяткою виднів на шії дівчини. Мені аж стиснуло горло. — На ній кольє!..

— О, ви *всі* вже тут? — Інспектор Барнс стояв на порозі й дивився на нас. Він здавався натомленим: навіть його вуса немічно обвисли. В одній руці він тримав теку з паперами, а в другій — пластмасову чашечку з кавою. — Яка радість! Ви часом не збираєтесь знову вилити мою чашку на мене?

— Ми прийшли на ваш виклик, пане Барнсе, — байдуже відповів Локвуд. — Чим можемо стати вам у пригоді?

— Можете, але не *всі*.. Дещо потребує пильнішої уваги. — Барнс поглянув на Джорджа. — Ви вже позбулися тієї склянки з привидам, Кабінсе?

— Звичайно, пане Барнсе, — мовив Джордж.

— Гм-м... Якщо так, то ні ви, ні пан Локвуд мені не потрібні. А з панною Карлайл я хотів би поговорити. — Барнсові очі втупились у мене. — Ходімо зі мною, панночко. А ви почекайте тут.

Біль тривоги пронизав мої груди. Я стривожено поглянула на Локвуда, що насуплено ступив уперед.

— Пробачте, інспекторе, — сказав він. — Панна Карлайл — мій співробітник. Я наполягаю на своїй присутності...

— Якщо ви хочете й далі заважати розслідуванню, — буркнув інспектор, — побалакаємо пізніше. А поки що — на цей тиждень мені вас вистачило. Зрозуміло? Що ви ще хочете сказати?

Локвуд замовк. Я всміхнулася до нього:

— Нічого. Все буде гаразд.

— Авжеж, гаразд. — Барнс відчинив двері й провів мене всередину. — Не сумуйте. Це ненадовго.

Він провів мене через увесь поверх до темних сталевих дверей біля дальньої стіни. Потім набрав номер на кодовому замку: двері від'їхали — й за ними виявився довгий тихий коридор, освітлений неоновими лампами.

— Ваш приятель Локвуд *сказав* мені, що ви встановили зв'язок із привидам Енні Ворд, — промовив Барнс, ведучи мене коридором. — Це правда?

— Так, сер. Я чула її голос.

— Він також *сказав*, що ви дістали важливі свідчення про її смерть — про те, що її вбив колишній коханець.

— Так, сер.

Власне, це теж була правда. Я дістала ці свідчення, доторкнувшись до кольє. Від дівчини-привида я їх не чула.

Барнс поглянув на мене скося:

— Коли вона говорила з вами, вона назвала ім'я вбивці?

— Ні, сер. Це були... тільки уривки спогадів. Так, як це часто трапляється в Гостей.

Інспектор пирхнув:

— Подейкують, що Маріса Фіттес колись проводила цілі розмови з привидами Третього Типу й дізнавалася чимало цікавого. Однак це рідкісний Талант, та й привиди ці — теж рідкість. Сучасні агенти здебільшого — дрібнота... Нарешті! Ось ми й на місці — в Зоні Особливої Охорони.

Ми зійшли бетонними сходами на нижчий поверх. Тамтешні двері були з важкого заліза, позначені попереджувальними знаками: жовтими трикутниками з чорними облямівками, з яких шкірилися черепи — один або навіть два. Повіяло холодом: ми, напевно, були глибоко під землею.

— А тепер слухайте, — почав Барнс. — Дякую вам за ваші відкриття. Вони по-новому висвітлили для нас справу Аннабел Ворд. — Він ще раз позирнув на мене скося. — Не думайте, що нам не вдалося б установити її особу. Ви зробили це швидше, бо вам не довелося розбирати той смітник, який ви — троє дітлахів-бешкетників — залишили після себе на Шин-Роуд. Це вам вдається найкраще... Будь-що, однак, я певен, що справжній винуватець тут — Г'юго Блейк. Сьогодні я заарештував його.

Мені аж тьохнуло серце:

— Чудово!

— Проте, — Барнс зупинився біля простих залізних дверей, — Блейк, як і п'ятдесят років тому, все заперечує. Каже, що лише підвозив дівчину додому, а всередину не заходив.

— Він бреше, — мовила я.

— Я теж певен, що він бреше, але мені потрібно більше доказів. Тому я й запросив вас сюди. Проходьте, будь ласка.

Перш ніж я встигла відповісти, він завів мене до темної комірчини, де були тільки два металеві стільці зі шкіряними сидіннями й невеличкий столик. Стільці стояли біля протилежної стіни, а на столику я побачила прикріплену лампу й чорний телефонний апарат.

— Сідайте, панно Карлайл. — Барнс підняв слухавку й заговорив у неї. — Все гаразд? Він тут? От і добре.

Я вирячилась на нього:

— Про що ви хочете зі мною говорити? Поясніть мені, будь ласка, що тут відбувається!

— Психічні контакти, як із тією мертвою дівчиною, — речі дуже суб'єктивні, — зауважив Барнс. — Для них важко підбирати слова. Ви пам'ятаєте одне й забуваєте інше. В голові геть усе переплутується. Цілком можливо, що привид уже розповів вам набагато більше про свою смерть, ніж ви переказали нам. Скажімо, показав обличчя вбивці...

Я хитнула головою, зрозумівши, до чого ведеться:

— Ви про Блейка? Ні. Я щойно бачила його фотографію. Мені вона незнайома...

— Тоді він міг мати інший вигляд, — наполягав Барнс. — Ну, починаймо?

Мене огорнула тривога:

— Пане Барнсе, я не хочу цього робити. Я розповіла вам усе.

— Просто подивіться. Це однобічне скло. Він вас не побачить і не дізнається, що ви тут.

— Будь ласка, пане Барнсе...

Інспектор, не звертаючи на мене уваги, увімкнув лампу на столі. Жалюзі всередині розсунулись, наче завіса в театрі, відкривши світлу кімнату. Там на металевому стільці обличчям до нас сидів чоловік. Хоч нас розділяло однобічне скло, між нами було не більше, ніж два-три метри.

То був підстаркуватий добродій в ошатному чорному костюмі в тоненьку рожеву смужку, з рожевою краваткою й таким самим носовичком, що визирав з кишені. Чорні черевики блищали глянцем. Г'юго Блейк залишався таким самим дженджиком, як на чорно-білому знімку з часопису півстолітньої давнини. Його сиве волосся, зачесане назад, досі спадало до плечей м'якими пишними локонами.

Усе було те саме, крім обличчя.

З пещеного й самовдоволеного воно перетворилось на спустошене й зморене. Сіра зморшкувата шкіра так щільно обтягала череп, що, здавалось, от-от лусне. Від носа щоками й підборіддям розповзлися тоненькі сині судини. Вузькі губи стяглися тонкою лінією. А очі...

Очі були найстрашніші. Запали, порожні, досі блискучі, але крижані, вони водночас полум'яніли злобою й розумом, аж пронизуючи чорну поверхню стіни. Лють цього чоловіка була помітна відразу. Він зчепив пальці на колінах, мов пазурі. Він щось говорив, однак я не чула жодного слова.

— Блейк багатий, — усміхнувся Барнс, — і користується цим, як йому заманеться. Йому не дуже весело тут сидіти. Проте це не ваші проблеми. Дивіться пильніше, панно Карлайл. Очистіть розум, пригадайте, що показала вам убита дівчина. Нічого не спливає в пам'яті?

Я глибоко зітхнула, намагаючись відкинути тривогу. Врешті-решт, усе гаразд. Він мене не бачить. Зроблю, що хоче Барнс, і все скінчиться.

Я зупинила погляд на Блейковому обличчі...

Тієї ж миті очі старого вирячились просто на мене — ніби він дивився крізь бар'єр і знає, що я там.

Блейк вишкірився на мене всіма своїми зубами.

Я засовалась на стільці.

— Ні! — вигукнула я. — Годі! Я нічого не відчуваю. Нічого не пригадую. Будь ласка! Будь ласка, зупиніть це! Досить!

Барнс повагався, але все-таки натиснув на кнопку. Жалюзі знову зімкнулись, заховавши й світлу кімнату, й вишкіреного чоловіка.

— Люсі! — окликнув мене Локвуд. — Зачекай! Нам треба поговорити!

— Ні. Не хочу.

— Не біжи так швидко! Я розумію, що ти сердишся, але й ти зрозумій — я ж не знав, що Барнс попросить тебе це зробити!

— Справді? А трохи подумати не пробував? Через твою дурнувату статтю *цілий світ* тепер знає про мій духовний зв'язок з Аннабел Ворд! Я — ні сіло ні впало — опинилась у центрі розслідування!

— Люсі, будь ласка... — Локвуд ухопив мене за рукав і зупинив просто посеред дороги. Ми саме були в Мейфері, на півдорозі додому. Тихі будинки ховалися за високими мурами й щільним туманом. Повертало на північ. Жодного привида довкола не було.

— Не чіпай мене! — я висмикнула руку. — Це через твою статтю я сьогодні опинилась віч-на-віч з убивцею! І мені цього вистачило — донесхочу! Ти ж не бачив його очей, Локвуде. А я бачила й відчувала, як *він* дивиться на *мене*!

— Він не міг тебе бачити, — пробурмотів Джордж, що саме відвернувся від нас і, тримаючи наготові рапіру, оглядав туман.

Дорогою ми помітили одного-єдиного Гостя — самотню постать у Грін-Парку, що поволі пливла алеєю, — та все одно насторожились, Ніхто не знає, що чекає на тебе в Лондоні за найближчим рогом.

— Він не міг тебе бачити, — повторив Джордж. — Ти ж була за склом. Звичайно, він знав, що хтось там є, й просто вирішив познущатися. Це все, на що він був спроможний.

— Неправда! — хутко заперечила я. — Блейк знав, що це саме я. Він теж, як і всі, читав цю статтю! Він знає все про агенцію «Локвуд і К°», про те, як Люсі «Карлейл» дістала проти нього серйозні докази! Він так само легко дізнається й про те, де ми живемо. Якщо його випустять на волю, ніщо не завадить йому прийти до нас!

Локвуд хитнув головою:

— Люсі, Блейк *нізащо* не прийде до нас.

— А якщо й прийде, — підхопив Джордж, — то ду-у-уже повільно, з ціпочком. Йому ж сімдесят один рік!

— Я мав на увазі те, що його не випустять, — провадив Локвуд. — Його звинуватять і спокійно замкнуть у в'язниці... До речі, що ти там казала про очі? У Джорджа теж незвичайні очі, але ж ми його не сахаємось!

— Дякую й на цьому, — буркнув Джордж. — Я завжди вважав, що очі — моя прикметна риса.

— Твоя правда, Джордж, але в тім-то й твоя біда... Послухай, Люсі. Я розумію, чому ти сердишся, й сам серджуся не менше. Барнс не мав права примушувати тебе діяти проти волі. Це звичайна поведінка ДЕПРІК — вони вважають, що самі порядкують тут... Проте вони принаймні не порядкують *нами*, — Локвуд підняв руки над дорогою, де клубочився туманний вихор. — Погляньте навкруги! Щойно минула північ. Ми самі в порожньому місті. Всі інші сплять, позамикавши двері й обвішавши вікна амулетами. Усім страшно — крім тебе, мене й Джорджа. Ми самі обираємо, куди нам іти, — без наказів Барнса, ДЕПРІК чи будь-кого. Ми цілком вільні!

Я щільніше загорнулась у пальто. Локвуд, як і завжди, казав чистісіньку правду. Будь-що це *добре* — стояти серед ночі з рапірою на поясі, в компанії приятелів. Смуток, навіяний нашим коротким візитом до Скотленд-Ярду, поволі згасав. Мені трохи покращало на душі.

— Власне, ти кажеш правду...— промовила я. — Ти й справді вважаєш, що Блейка залишать під вартою?

— Безперечно, залишать.

— До речі, Люсі, — втрутився Джордж, — зараз ми тебе підбадьоримо. Коли ми чекали на тебе, то бачили Квілла Кіпса. Він — у групі «Фіттес», що цієї ночі працює з ДЕПРІК. Зазвичай це доручають по черзі їм і «Ротвелові»... Отже, цього вечора Кіпсові пощастило патрулювати каналізацію. Його команді довелося тісно поспілкуватися з чимось *вельми* смердючим — я не маю на увазі Гостя... Якби ти його бачила! Як він просяк!

Я мимоволі зареготала:

— В Кіпса принаймні є робота. А наш журнал досі порожній.

— Краще бути бідним, ніж смердючим, — зауважив Джордж.

Локвуд стиснув мені руку:

— Ходімо. Про завтрашній день не турбуйся. Щось-таки зміниться на краще. Рушаймо краще додому — я мрію про бутерброд з арахісовим маслом!

Я кивнула:

— А я — про какао з печивом!

Туман тим часом густішав. Він обвивав залізне поруччя, клубочився довкола захисних ліхтарів, змазуючи й закручуючи їхні промені. Наші черевики гучно цокали об бруківку, химерно відлунюючи з того боку дороги; здавалося, ніби поруч якась інша трійця невидимо пробиралася крізь темряву.

Захисний ліхтар на Портленд-Роу було зламано. Всередині цоколя мерехтіли блакитні іскри, яскраве біле світло змінилося непевним червоним. Вікна в сусідніх будинках були темні, штори на них — опущені. Туман снувався довкола нас, коли ми підійшли до своїх дверей.

Локвуд ступав першим. Він простяг руку, щоб відчинити хвіртку, і раптом заляк. Ми з Джорджем налетіли на нього ззаду.

— Джордж, — тихо промовив Локвуд. — Ти останнім брав кольє Енні Ворд. Куди ти його подів?

— Поклав на полицю, до інших трофеїв. А що трапилось?

— А склянку з ним ти запечатав? Не забув?

— Звичайно, ні. А що...

— Я щойно бачив світло в вікні нашого кабінету.

Він показав уперед, через поруччя. Двір, куди виходили підвальні двері, був темний; його навскіс розтинав непевний помаранчевий промінь від ліхтаря, що стояв біля будинку № 37. Збоку від цього променя було видно наше вікно: вдень крізь нього можна було побачити краєчок мого стільця і вазу з квітами, що стояла посередині мого письмового стола. Та зараз там було темно — ніби на стіні хтось намалював чорний прямокутник.

— Я нічого не бачу, — прошепотів Джордж.

— Це тривало лише секунду, — пояснив Локвуд. — Можливо, слід від якогось потойбічного світла... Ні, ось воно знову!

Цього разу ми *всі* помітили слабке, непевне мерехтіння, що вигравало всередині на склі. Нам аж скувало руки й ноги. Ми не ворушились.

— Ліхтарик, — поволі промовив Джордж.

— Хтось удерся до нашого будинку, — кивнула я. Мені поза шкірою пробіг мороз.

— Хтось такий, що не боїться гуляти вночі, — підтвердив Локвуд.
— Це означає, що він озброєний. Якнайменше — рапірою або Грецьким Вогнем. Гаразд, поміркуймо. Як він потрапив усередину?

Я придивилася до стежки:

— Парадні двері ніби цілі.

— Може, перевірити задні? — запропонував Джордж. — Він міг удертися через садок.

— Тільки якщо ти в них не застрягнеш... Ні, нам треба діяти разом. Заходьмо через парадні двері, як завжди, тільки *тихо*. Вперед!

Локвуд мовчки попрямував стежкою. На ганку він зупинився й показав на невеличку тріску, відламану від одвірка. Тоді штовхнув двері — ті поволі відчинились.

— Замок зламано, — прошепотів Джордж.

— Якщо він увійшов таким чином, то ми захопимо його зненацька, — відповів Локвуд. Поманивши нас ближче, він прошепотів нам просто у вуха: — Перевіримо долішній поверх, а тоді вирушимо крученими сходами в підвал. І щоб я не чув ані звуку.

— А горішні поверхи?

— Не варто ризикувати. Підлога рипить. Він, напевно, нишпорить у кабінеті. Рапіри наготові? Зараз ми його знайдемо, оточимо і роззброїмо.

— А якщо він пручатиметься? — запитала я.

— Застосуємо силу, — коротко блиснув зубами Локвуд.

* * *

У передпокої було темно. З глибини дому не лунало жодного звуку. Зачинивши за собою двері, ми трохи зачекали, поки наші очі звикнуть до темряви. Кришталевий череп-ліхтар посміхався нам зі столика; вішак із одягом здавався невиразною чорною громадою біля стіни. Локвуд показав рапірою на протилежні полиці. З першого погляду там усе було, як і завжди, та невдовзі я помітила, що деякі маски й гарбузи стоять трохи не так — ніби хтось поспіхом перебирав їх. Далеко попереду непевний білий промінець ковзнув по скатертині мислення. Я знову прислухалась — не чути нічого. У мене автоматично

напружилися *всі* відчуття — і зовнішні, і внутрішні, — так, ніби ми знову були на завданні, за роботою.

Але ж це було *наше* житло, *наш* будинок, до якого вдерся непроханий гість!

Локвуд крутнув клинком ліворуч, тоді праворуч. Джордж вирушив до вітальні, а я тінню майнула до бібліотеки. Там було порожньо — жодного знаку чиеїсь присутності. Проте й цю кімнату наш гість не обминув своєю увагою: під полицями на підлозі купами лежали книжки й папери.

Коли я повернулася до передпокою, Локвуд чекав біля сходів. Джорджеві новини були ті самі, що в мене:

— Усе перевернуто догори дном. *Тут* щось шукали.

Локвуд кивнув, і ми нишком рушили до кухні.

Чи нишпорив, чи ні наш злочинець по шафах, тут панував звичайний безлад. На столі громадились тарілки з рештками нашого обіду — ми не прибрали їх, вирушаючи на завдання. Поряд з ними я помітила горщик із залізними стружками, що стояв біля коробки кукурудзяних пластивців, і невеличку купку соляних бомб, приготовлених Джорджем. Зараз усе це було нам ні до чого — ми шукали *живу* людину.

Локвуд підійшов до дверцят, що вели в підвал. Їх було трішки-трішки прочинено. Кінчиком клинка він тихо відчинив їх. Над крученими сходами панували тиша й пітьма. Знизу віяло теплим повітрям, повним запаху паперу, чорнил та магнію. Світло було вимкнено — ми вирішили не вмикати його. Я почула, як хтось нишком вовтузиться в підвалі — ніби пацюки, що шукають у темряві схованки.

Ми презирнулись і міцніше стиснули руків'я своїх рапір. Локвуд ступив на першу сходинку — і нечутно подався вниз. Ми з Джорджем рушили за ним, намагаючись не дуже тупотіти по залізних сходах. За кілька секунд ми вже були в підвалі.

Кімната з голими цегляними стінами була порожня. *Тут* стояли тільки шафи й торбини з залізними стружками. У пітьмі вони скидались на чорні брили. Праворуч із-за арки блимнуло зеленкувате світло; звідти ж лунав і той самий пацючий шурхіт. Тоненький промінець ліхтарика майнув в інший бік — і зник.

Без жодного звуку — наче ми самі були привидами — ми зазирали за арку. Там коїлось казна-що: теки розкидані, шафи відчинені, на

підлозі — ціле море паперів. Склянка з привидом на Джорджевому столі стояла відкрита. Обриси черепа плавали в яскраво-зеленій плазмі. Безплотне обличчя крутилось на одному місці.

Кімната для фехтування була порожня, двері до комори були замкнені. Залишилася тільки остання кімната — з трофеями. Ми підібралися ближче — там хтось нетерпляче порпався на полицях: шурхіт лунав гучніше, ніж досі.

Пройшовши останню арку, ми зазирали туди.

В кімнаті з трофеями було не так темно. Світло ліхтарика танцювало на полицях біля дверей. Деякі з Локвудових трофеїв — скажімо, кістки чи закривавлена колода карт — були цілком безпечні: їх навіть можна було дати погратися малюкові — жодної надприродної сили вони не мали. Проте були й інші — потужні Джерела, що набували особливої сили саме вночі. Непевний промінець ковзав поверхнями склянок — блакитними, жовтими, ліловими, зеленими, вишневими. Він хутко перестрибував від однієї склянки до наступної — й біля жодної з них не затримувався.

Хтось пильно вивчав їхній вміст.

Біля полиць ми побачили незнайомця — убраного в чорне, широкоплечого й вищого за Локвуда на півголови. На ньому був довгий плащ із каптуром, що ховав обличчя. На поясі висіла блискуча рапіра. Він стояв до нас спиною і оглядав маленьку скляночку, яку тримав у руці, обтягнутій чорною рукавичкою. Світло проникало крізь грані скляночки й відбивалося промінням на стелі.

Не знайшовши там того, що треба, він нетерпляче жбурнув склянку на підлогу.

— Може, вип'єте чаю, поки обшукуєте наш будинок? — чемно запропонував Локвуд.

Незнайомець різко обернувся. Локвуд направив свій ліхтарик просто на нього.

Я аж завмерла. Каптур висів на голові незнайомця, як дзьоб. Обличчя ховалося за білою полотняною маскою. Очі потонули в чорних дірках. Інша дірка, нерівна, позначала рот. Більше нічого не було видно.

Світло ліхтарика засліпило грабіжника. Він підняв руку, затуляючи очі.

— От і гаразд. Руки вгору, — наказав Локвуд.

Рука опустилася й потяглася до рапіри на поясі.

— Троє проти одного, — нагадав Локвуд.

Рипнуло залізо. Грабіжник витяг рапіру.

— Що ж, хай буде так. — Локвуд підняв свій клинок і тихо ступив уперед.

Наш план «С» передбачав оточення супротивника зусібіч. Ми звичайно робили так із потужними Другими Типами, проте цей план незгірше діяв і проти будь-якого іншого ворога. Я зайшла зліва, Джордж — справа, Локвуд був посередині. Наші рапіри були наготові. Ми рушили вперед, замикаючи грабіжника в колі.

Принаймні нам так здавалося. Незнайомця в білій масці це нітрохи не схвилювало. Він підняв ліву руку, захопив з полиці склянку, що світилася блакитним світлом, і щосили жбурнув її Джорджеві під ноги. Склянка розбилась, і звідти випала кістка, що була колись чиїмось пальцем. Світло перетворилось на маленьку хмаринку. З підлоги почала підніматися біда, перекошена примарна постать, убрана в лахміття. Повернувши голову й піднявши руки, вона рушила до Джорджа.

Що було далі, я не бачила, бо другу склянку грабіжник пожбурих у Локвуда, а третю — в мене. Локвудова склянка покотилась підлогою ціла. Моя розлетілась на друзки — з неї вилетіли жмуток жіночого волосся, шість струменів жовтої плазми й моторошний вереск. Струмені плазми закрутились на підлозі, ринули вгору — і, мов розлючені кобри, рушили в мій бік. Кількома ударами рапіри я розрубала їх на тоненькі стрічки. Частина їх розвіялась; інші сплелися знову й кинулись в атаку.

Брязнули клинки — Локвуд підскочив до грабіжника. Їхні рапіри схрестились. Джордж тим часом відбивав замашні удари привида. Ось він позадкував, і в повітря знялася хвиля залізних стружок.

Мій Гість виявився кволий і вразливий. Покінчити з ним було легко. Я намацала на своєму поясі торбинку зі стружками — і рвучко розсипала залізо. Вибухнув сніп іскор. Потік плазми меншав і слабшав, аж поки перетворився на калюжку окропу.

Позаду мене досі бряжчала зброя: Локвуд із грабіжником пересунулися в середину кімнати, обмінюючись влучними ударами. Чоловік у масці був спритний, його атаки — точні й потужні, та Локвуд легко відбивав їх. Він кружляв, наче в танці; його порухи були

блискавичні й витончені, до того ж він міцно тримався на ногах. Рука з рапірою плавно оберталася, клинок пурхав у повітрі, наче бабка.

Джорджеві тим часом уже набрид його герць. Трохи відступивши, він зірвав з пояса соляну бомбу й пожбурих у привида: той спалахнув і розлетівся на мерехтливі сині цяточки. Вибух на мить відвернув увагу Локвуда: грабіжник у масці негайно ткнув рапірою йому в обличчя. Якби Локвуд не відвернувся, він дістав би серйозну рану: клинок свиснув біля самісінької його щоки. Розлючений Локвуд ринув уперед, наставивши свою рапіру на ворога: той скрикнув і вхопився за стан. Відчайдушними ударами йому вдалося відштовхнути Локвуда назад і промайнути повз нього навікача. Джордж спробував перейняти грабіжника, та незнайомиць зацідив йому по щоці кулаком у рукавичці — і наш приятель зі стогоном повалився на стіну.

Переслідуваний Локвудом грабіжник помчав до кручених сходів. Я перескочила через наполовину згаслі стрічки жовтої плазми і приєдналася до гонитви, сліпо машучи в повітрі рапірою. Незнайомиць помчав зовсім в іншому напрямку від сходів — і пробіг крізь арку до сусідньої кімнати. На якусь мить його силует з'явився на тлі вікна, крізь яке проникало непевне світло. Я зрозуміла, що він збирається робити.

— Мерщій! — вигукнула я. — Зараз він...

Локвуд теж побачив небезпеку. Біжучи, він зняв з пояса каністру з Вогнем.

Грабіжник рвучко підскаочив до мого стола, стрибнув на нього й затулив обличчя руками. Тоді згорбився й кинувся у вікно, знявши цілий вихор скляних друзок.

Локвуд вилаявся — і жбурнув навздогін грабіжникові Вогонь. Каністра потрапила прямісінько в розбите вікно — і вилетіла в двір. Ми почули, як вона вдарилась об камінь. Сріблясто-білий вибух спалахнув серед нічної темряви: його світло проникло крізь уламки шибки в кімнату. Вогненна хвиля прогуркотіла столом, зачепивши склянку з привидом: той скривився й вибалушив очі. Скляні друзки на підлозі заблищали, мов колота крига.

Локвуд з рапірою в руці вискочив на стіл, та я кинулася до нього, щоб зупинити. Було вже запізно. Надворі, біля підвалу, дрібні білі іскри мерехтіли на розбитих горщиках для квітів і вигравали, наче гірлянди на різдвяній ялинці. Дим курився вулицею: у припаркованих

поряд автомобілів увімкнулася сигналізація. Та все це було марно — грабіжник утік. Парадні двері тихенько гойдалися на завісах.

Локвуд зіскочив назад на підлогу. Ззаду до нас шкутильгав Джордж, тримаючись за щелепу: з його нижньої губи цебеніла кров. Я з бадьорою усмішкою поглянула на нього; Локвуд поплескав його по плечу.

— Це було просто чудово, — буркнув Джордж. — Скільки в нас гостей останнім часом!

Тільки зараз мені нарешті полегшало. Мої ноги підкосились, і я сперлась об письмовий стіл. Відтоді, як розпочався цей бій, я вперше відчула біль і напруження, що давно покинули нас після тієї невдачі на Шин-Роуд. Те саме, напевно, відчував і Локвуд. Лише за другим чи третім разом йому вдалося почепити рапіру до пояса.

— Джордж, — покликав він. — Кольє Аннабел Ворд... Ти казав, що поклав його до трофеїв. Перевір, будь ласка, чи там воно?

Джордж витер криваву губу рукавом:

— Не треба. Я вже подумав про це. І перевірив. Кольє пропало.

— Ти певен, що сховав його саме там?

— Ще зранку. Зараз його там немає.

Запанувала мовчанка.

— Гадаєте, що він приходив по це кольє? — спитала я.

Локвуд зітхнув:

— Можливо. І воно тепер у нього.

— Ні, не в нього. — Я відтягла комір і показала сріблясту скляночку з кольє всередині, що міцно висіла на шнурку в мене на шії.

Скажу відразу, що я не маю звички ховати в себе Джерела. І не ношу в своїх шкарпетках ніяких небезпечних артефактів — хай там що собі гадає Джордж. Це кольє — справжній виняток для мене.

Я бачила його ще вдень, коли ми готувалися до завдання, пов'язаного з вербою. Джордж поставив склянку з ним на полицю, до інших цікавинок. Воно просто лежало там, сумно поблискуючи крізь посріблене скло. Та замість того, щоб там і залишити його — як зробила б на моєму місці будь-яка інша особа, — я взяла цю склянку, повісила її собі на шию й вирушила на роботу.

Пояснити, *чому* я це зробила, було нелегко — надто в тому стані, що охопив нас після цього нічного бою. Лише вранці, після запізненого сніданку, я спробувала розтлумачити причину такого рішення.

— Я просто хотіла, щоб це кольє було в мене під рукою, — сказала я. — Щоб воно не було заховане серед інших трофеїв. Це, мабуть, через Аннабел Ворд — через наш із нею психічний зв'язок. Я відчувала те саме, що й *вона*. Думала те саме, що й *вона*. На мить я *стала нею*. Отож...

— Тому твій Талант і небезпечний, — обірвав мене Локвуд. Цілий ранок він був напрочуд серйозний — і розглядав мене пильними примруженими очима. — Ти надто чутлива. Ти надто зблизилася з Джерелом.

— Ні, не перебільшуй, — заперечила я. — Я нітрохи не зблизилася з Енні Ворд. Я думаю, що й за життя вона не була хорошою людиною, а що вже казати про її жорстокий і небезпечний привид... Просто через свій дотик я зрозуміла деякі її думки. Її біль. І я хочу, щоб вона дістала справедливу відплату. Я не хочу, щоб про неї забули! Локвуде, ти ж сам бачив її кістки в димарі! Ти знаєш, що зробив Блейк. І тому мені здалося... неправильним, що її кольє припадатиме порохом серед інших трофеїв. Коли вбивцю покарають і правосуддя нарешті здійсниться, я не думаю, що нам треба буде... позбутися його. — Я

сумно всміхнулась. — Тільки не кажіть мені... що це божевілля. Гаразд?

— Умгу, — промовив Джордж.

— Будь обережніша, Люсі, — холодно сказав Локвуд. — Привиди — не дитячі цяцьки. Ти знову приховала таємницю, яка піддала нас усіх небезпеці. Я не хочу, щоб у моїй команді був той, кому не можна вірити. Ти зрозуміла?

— Так, я все зрозуміла. — І відвернулася.

— Однак, — провадив він уже лагідніше, — зараз це чудово спрацювало на нашу користь. Якби ти не забрала це кольє, його напевно вкрали б.

Поки Локвуд говорив, кулон у його руці виблискував золотом на сонці. Ми стояли в підвалі, навпроти відчинених дверей, що вели в садок. Прохолодний вітерець знищував рештки мертвотного смороду, що залишився після звільнених уночі Гостей. Підлогу було засипано друзками скла й заляпано плазмою.

Джордж тим часом упорядковував трофеї на полицях. Він засукав рукави і вбрав дівочий фартух із мереживом.

— Більше не пропало нічого, — нарешті сказав він. — Навряд чи це звичайний злодюжка з чорного ринку. Тут його привабило б чимало цікавого. Скажімо, ця піратська рука чи оця застібка...

Локвуд хитнув головою:

— Ні. Я певен, що він шукав кольє. На це надто багато що натякає. *Комусь* воно терміново потрібне...

— І ми знаємо, кому саме, — додала я. — Г'юго Блейкові!

— Одна тільки проблема, — зупинив мене Джордж. — Він досі під арештом.

— Так, він під вартою, — погодився Локвуд, — та, власне, яка різниця? Блейк — чоловік багатий. Він легко міг найняти грабіжника. Хоч я, мушу визнати, досі не розумію, навіщо воно йому. Адже цей латинський напис не доводить його провини! — Він замислився. — Якщо...

— Якщо, — підхопила я, — це кольє не містить *іншої* таємниці, що могла б виказати Блейка.

— Авжеж. Ану, погляньмо на нього при денному світлі.

Ми вийшли в садок. Локвуд підняв кольє так, щоб усі могли його бачити. Воно мало такий самий вигляд, як раніше: овальний золотий

кулон з перламутровими пелюстками, тріснутий і сплющений з одного боку.

Я придивилася до кулона. Тріщина...

— Які ж ми бовдури! — зойкнула я. — Ось вона, підказка!

Локвуд, поглянув на мене:

— Ти гадаєш...

— Я гадаю, що цей кулон *відкривається!* Нам треба відкрити його!

Я взяла в нього кулон і натиснула великими пальцями на тріщину. Кулон був добре пом'ятий, проте в моїх руках він одразу тихо клацнув — і розділився на дві половинки, що лягли на мою долоню, зчеплені крихітними петельками.

Не знаю, чого саме я сподівалась, та щось там неодмінно мало бути. Що саме — пасмо волосся? Чи фотографія? В таких кулонах люди зазвичай зберігають усілякі дрібнички.

Ми всі як один вирячилися на половинки кулона.

Там не було ні волосся, ні фотографії, ні щільно складеної записки. Проте це не означало, що кулон був порожній. *Дещо* в ньому все ж таки було.

То виявився ще один напис, майстерно вирізьблений на одній із золотих половинок:

A ≠ B

Г. П. 2. 115

— Ось воно, — мовив Локвуд. — Те, що він хотів приховати.

— «A. B.» — це, вочевидь, Аннабел Ворд, — зауважила я.

— А «Г.», напевно, Гюго, — прошепотів Джордж. — Г'юго Блейк...

Локвуд насупився:

— Добре, якщо так. Але насправді тут щось більше. Що це, скажімо, за цифри? Може, якийсь код?

— Віднесімо краще це до ДЕПРІК, — несподівано сказала я. — Нам більше не можна це приховувати. Це серйозний доказ, про який повинна знати поліція. До того ж Блейк знає, що кулон тут...

— Твоя правда, — погодився Локвуд. — Хоч мені й не дуже приємно мати справу з Барнсом. Я волюю, щоб ми виступали в цій справі самотійно. Однак... — У конторі раптово пролунав телефонний

дзвінок. — Однак тепер у нас немає вибору. Візьми, будь ласка, слухавку, Джордж!

Джордж вийшов на кілька хвилин. Коли він повернувся, Локвуд уже сховав кулон у склянку, а я почала підмітати підлогу.

— Тільки не кажи мені, що це знову Барнс! — вигукнув Локвуд.

— Ні, — трохи почервонів Джордж. — Це новий клієнт.

— Знову якась літня леді з привидам котів на дереві?

— Ні. Люсі, облиш цей підвал і вирушай прибирати горішні кімнати... Це пан Джон Ферфекс, голова компанії «Залізо Ферфекса». Скоро він буде тут.

* * *

Проблема, що охопила Британські острови, відбилась якнайгіршим чином на економіці. Мерці, що повертаються й переслідують живих, нічні візити привидів — усе це не могло залишатися без наслідків. І моральність у суспільстві, й продуктивність роботи серйозно підупали. Ніхто не хотів залишатись на роботі ввечері. Взимку підприємства зачинялись відразу по обіді. Проте деякі фірми — ті, що виробляли найнеобхідніше, — процвітали. Однією з таких компаній і було «Залізо Ферфекса».

Ця компанія — провідний виробник залізних товарів ще до кризи — негайно заходилася постачати стружки та ланцюги агенціям «Фітес» і «Ротвел». Із часом, коли ситуація загострилась і уряд почав масово встановлювати захисні ліхтарі, саме «Залізо Ферфекса» почало виробляти для них металеві деталі. Це забезпечило компанії розвиток. Проте цього було замало. Потворні залізні гноми, яких люди понаставляли в садках; залізні прикраси «Протекто»; пластмасові браслети з залізними «смайликами» на рученятах у немовлят, які їм надягають перед випискою з родильного будинку, — все це була продукція «Ферфекса».

Власник компанії, Джон Вільям Ферфекс, урешті став одним з найбагатших підприємців у країні — разом зі «срібними баронами», спадкоємцями Маріси Фітес і Тома Ротвела та акціонерами лавандових плантацій у Лінкольнширі. Мешкав він десь у Лондоні, й за першим-ліпшим порухом його пальця міністри чинного уряду поспішали зі своїх контор до його будинку.

І цей чоловік зараз мав завітати до нас.

Зрозуміло, що вітальню ми прибрали вдвічі швидше, ніж звичайно.

Через кілька хвилин надворі замуркотів автомобільний двигун. Я визирнула у вікно: розкішний «ролс-ройс», що заповнив собою цілу дорогу, зупинився біля нашого ганку. На вікнах автомобіля були поліровані срібні ґрати, вздовж бортів тяглися так само срібні нитки, а на капоті в промінні зимового сонця виблискувала срібна фігурка.

Шофер у сірій уніформі піднявся з переднього сидіння, обійшов автомобіль і відчинив задні дверцята. Я відскочила назад до кімнати. Локвуд тим часом завзято підбивав подушки, а Джордж змітав з канапи крихти від пирога.

— Він уже *тут*, — прошепотіла я.

— Гарзд, — зітхнув Локвуд. — Нам треба справити на нього гарне враження.

* * *

Ми зустріли пана Джона Ферфекса стоячи. То був довготелесий, худорлявий чоловік, що височів і наді мною, й над Локвудом, а Джордж узагалі губився в його тіні. На свої сімдесят чи вісімдесят років він мав чудовий зріст — такі велетні трапляються хіба що серед докерів у Саутгемптоні. Натомість його руки й ноги були тонкі, неначе висохлі. Довгий шовковий піджак вільно висів на його кощавих руках; ноги — навіть попри те, що він спирався на ціпок, — помітно тремтіли. Мене вразила ця дивовижна суміш сили й кволості. Навіть серед натовпу з сотні людей його неможливо було не помітити.

— Доброго ранку, сер, — привітався Локвуд. — Це Люсі Карлайл, моя помічниця.

— Радий познайомитись, — пробасив Ферфекс, простягаючи руку.

До мене схилилася величезна квадратна голова з плямистою лисиною; я виразно побачила гачкуватий ніс, блискучі чорні очі й важкі насуплені брови. Коли він усміхнувся (то була поблажлива усмішка, таке собі підтвердження мого існування), в його роті засяяли срібні щелепи. Це було обличчя людини, що звикла владарювати й наказувати.

— Ми також раді зустрічі з вами, — прожебоніла я.

Ми посідали. Наш гість поринув у крісло. Його ціпок був з червоного дерева, з залізною бамбулькою у вигляді голови собаки —

здається, мастифа чи бульдога. Пан Ферфекс притулив ціпок до свого коліна й поклав руки на поруччя крісла.

— Ваш візит, сер, — велика честь для нас, — мовив Локвуд. — Дозвольте запропонувати вам чаю.

Пан Ферфекс хитнув головою й задоволено мугикнув:

— Якщо ваша ласка, то «Десертного» від «Братів Піткін». Тільки попросіть служника, щоб приніс цукру.

— Служника? Так, так... Джордже, принесіть нам усім, будь ласка, чаю!

Джордж, який так і не скинув свого фартуха, спокійненько вирушив на кухню.

— Тепер — до діла, пане Локвуде, — розпочав Джон Ферфекс. — Я — людина заклопотана, тож вам, напевно, цікаво, чому я зателефонував до вас у п'ятницю вранці й відразу ж завітав. Переходьмо до суті нашої справи. У мене труднощі з привидами. Якщо ви допоможете мені, я щедро віддячу вам.

Локвуд серйозно кивнув:

— Звичайно, сер. З охотою.

Наш відвідувач оглянув кімнату:

— У вас гарний будинок. І чудова колекція пасток для привидів з Нової Гвінеї... Вам, як я бачу, ведеться добре?

— Непогано, сер.

— Ви брешете, як політик, пане Локвуде, — провадив старий. — Гладенько й невимушено. Моя мати, — земля їй пухом, щоб вона ніколи не повернулася серед ночі, — вчила мене розмовляти з усіма щиро й чесно. Я все життя дотримуюсь її поради. Отже, — він лягнув себе широченною долонею по коліну, — краще буде розкрити карти відразу! Ведеться вам *препогано*. Я читав газети! Я знаю все про ваші фінансові труднощі... зокрема через отой будинок, який ви спалили. — Він сухо захихотів. — Ви повинні сплатити за нього кругленьку суму.

М'язи на Локвудових щоках напружились, та більше він нічим не виказав свого гніву.

— То правда, сер. Зараз ми саме збираємо ці кошти. У нас є чимало серйозних замовлень, за які непогано платять.

Ферфекс зневажливо махнув рукою:

— Знову брехня, пане Локвуде! Я маю зв'язки в ДЕПРІК, і дещо дізнався про ваші «серйозні замовлення», — Сірі Серпанки, Холодні

Діви, Тумани-Реготуни... Найслабші й найбуденніші Перші Типи, які лише можна уявити! Цікаво, скільки ви платите за роботу панні Карлайл?

Цікаво, що він подумав, ніби мені платять. Я не отримувала ні шеляга вже цілий місяць.

Локвудові очі зблиснули:

— Так і є, сер. Тоді дозвольте спитати, чому ви приїхали саме до нас? У Лондоні є чимало інших агенцій.

— Справді. — Ферфекс підняв кошлаті брови й оглянув нас своїми чорними очима. — Сталося те, що привернуло мою увагу саме до вас. Мене вразило, що ви знайшли не тільки труп тієї дівчини... — Він завагався. — Як її звали?

— Енні Ворд, сер.

— Не тільки знайшли труп Енні Ворд, а й дізналися, хто вона така. Мені до вподоби ваш розмах, ваша увага до дрібниць, ваша молодість і незалежність мислення! — Старий нахилився вперед, підпершись ціпком. У його обличчі з'явилося щось нове: не лагідність, а радше якесь люте завзяття. — Я теж був невдахою, пане Локвуде. Я тяжко пробивав собі дорогу за молодих літ. Я боровся проти великих компаній, знав лихі часи... і я чудово розумію, як вам тепер ведеться! До того ж я не збираюсь платити «Фітгес» чи «Ротвелу» — вони й без мене добре заробляють. Ні, я пропоную вам справу, про яку ви раніше не могли і мріяти — якщо, звичайно, вам стане сили розгадати таку небезпечну загадку... О, ваш служник уже повернувся!

І справді, з кухні повернувся Джордж, несучи тацю з чайним сервізом, якого я ніколи раніше не бачила. Чашечки з білосніжної порцеляни, розписаної рожевими квіточками, були такі маленькі й крихкі, що здавалось, ніби їх можна розтрити першим-ліпшим дотиком вуст. Цей чудовий ефект трохи псувала купка пончиків з джемом, що громадилася поряд на тарілці.

— Дякую, Джордж, — сказав Локвуд. — Постав це сюди.

Джордж поставив тацю на стіл, налив усім чаю й запропонував пончиків. Усі відмовились; тоді він витяг із самого низу купки найбільший пончик, поклав його на тарілочку — і, задоволено зітхнувши, сів біля мене.

— От і гаразд, — сказав він. — Я нічого не пропустив?

Старий вибалушив очі:

— Пане Локвуде, у нас важлива розмова! Нехай ваш служник зачекає за дверима...

— Це не служник, сер. Це Джордж Кабінс. Він теж мій помічник.

Пан Ферфекс поглянув на Джорджа, що тим часом злизував з пальців джем.

— Зрозуміло... Тоді повертаймося до справи. — Він пошукав у кишені піджака й витяг звідти пожмакану фотографію. — Погляньте, будь ласка, сюди.

На фотографії був будинок. Навіть не просто будинок, а сільська садиба на великій земельній ділянці. Знімок було зроблено з далекої відстані, завдяки чому до нього потрапив старанно підстрижений травник. Скраю було видно верби й клумби з квітами, попереду — озеро, яке, однак, дещо губилося на тлі високої, темної кількаповерхової будівлі. Було добре помітно колони, величезні парадні сходи, численні вузькі, розкидані по всьому фасаду вікна... Та зрозуміти, скільки цьому будинкові років, було важко. Судячи з фотографії, він міг виявитись як старим, так і новим. Сонце сідало позаду будівлі, й довгі тіні від багатьох старомодних димарів тяглися через травник, мов чийсь жадібні пальці.

— Кумб-Кері-Голл, — по складах промовив Ферфекс. — У Беркширі, на захід від Лондона. Чули про цю садибу?

Ми похитали головами. Ніхто з нас не чув про таке місце.

— Ні? Шкода. Тут, можливо, більше привидів, ніж у будь-якій англійській садибі. Я дивуюся, скільки там було смертей! Як я знаю напевно, чотири попередні господарі загинули там через привидів. А що вже казати про численних слуг, гостей та інший люд — усі померли чи зі страху, чи від доторку привида, чи за інших фатальних обставин в околицях будинку!.. — Він сухо реготнув. — Одне слово, кількість вражає. Це місце покинули тридцять років тому після чергового страшного скандалу. А тепер ця садиба потрапила в мою власність — і відкрилася знову...

— Ви живете там, сер? — запитала я.

Голова старого схилилась, темні очі глянули на мене:

— Це не *єдина* моя садиба. Я навідуюсь туди вряди-годи. Це справжній стародавній замок. Спочатку то був монастир, заснований кількома ченцями, що відкололись від тамтешнього абатства. Західне крило садиби споруджено саме тоді... Далі його раз по раз

захоплювали місцеві лорди — вони перебудовували й перелаштовували замок на свій смак, аж поки — у вісімнадцятому столітті — він став таким, яким ви його бачите. В ньому перемішані найрізноманітніші архітектурні стилі, є коридори, що нікуди не ведуть, химерні переходи між поверхами... Проте він завжди мав препогану славу. Історії про Гостей побутували там уже багато століть. До того ж і полювання на привидів там розпочалися ще задовго до появи Проблеми. А це означає...

— Звідти хтось визирає, — несподівано промовив Джордж. Поки старий розповідав, він пильно оглядав фотографію крізь круглі скельця своїх окулярів. Тепер він підняв її й товстим пальцем показував на головну стіну замку. Ми з Локвудом присунулися ближче. Вище від центрального портика, трохи зліва від нього, темніла трикутна пляма вузького вікна, в якій видніла ледь помітна, майже невидима сіра цятка.

— Ви теж це помітили? — запитав Ферфекс. — Ніби схоже на силует людини, правда? Всередині хтось є! Та найцікавіше те, що цю фотографію зроблено за два місяці *до того*, як замок дістався мені. Він стояв тоді порожній і замкнений! Там ніхто не жив!

Старий відсorbнув чаю; його чорні очі сяяли. Я знову звернула увагу, що його тішить ця розмова — особливо пляма у вікні.

— Якої пори зроблено знімок? — запитала я.

— У сутінках. Сонце, як бачите, саме заходить.

Почувши це, Локвуд аж розцвів захопленою усмішкою. Він згорбився, сперся ліктями об коліна, стулив долоні — одне слово, напружив усі свої м'язи.

— Ви щось згадували про привидів, сер, — нагадав він. — Яким саме чином вони з'являлись?

Пан Ферфекс поставив свою чашку на стіл і, зітхнувши, знову поринув у крісло. Одну широку руку він поклав на залізну бамбульку ціпка, а другою палко вимахував під час своєї розповіді.

— Я вже старий. Я не можу бачити привидів, а найголовніше — взагалі не *відчуваю* їх. Проте лиховісна аура цього будинку не обійшла навіть мене. Я відчуваю її з тієї самої миті, коли переступаю поріг, — так, ніби вона в мене на язиці... Пане Локвуде, там тяжка атмосфера, що просто розчавлює душу. А щодо іншого... — Він сперся на ціпок і трохи посунувся, ніби йому боліло все тіло. — Я чув багато історій.

Тамтешній сторож, старий Берт Старкінс, знає їх усі. Та дві історії — найвідоміші в околиці. Вони стосуються Червоної Кімнати й Сходів, що Кричать.

Запала мовчанка, яку переривало лише гучне бурчання в Джорджевому череві. Від цього бурчання, здавалось мені, зараз трісне тиньк на стелі.

— Пробачте, — лагідно сказав він. — Я просто зголоднів. Візьму собі ще пончик, якщо ваша ласка. Може, хтось іще хоче?

На Джорджа ніхто не звернув уваги, тож він сам-один потягся до тарілки.

— Червоної Кімнати? — перепитала я.

— Сходи, що Кричать? — посунувся вперед Локвуд. — Пане Ферфексе! Розкажіть, будь ласка, про це докладніше.

— Я радий, що ця справа так зацікавила вас, — відповів старий. — Бачу, що моя висока думка про вас підтвердилася. Гарзд... Червона Кімната — це спальня на другому поверсі західного крила замку. Тобто вона *раніше* слугувала спальнею — принаймні одного разу. Зараз там порожньо. Це одне з тих місць, де надприродні сили такі міцні, що загрожують катастрофою кожному, хто зайде туди. Ніхто не може провести там ніч і залишитися живим — хоча, можливо, це просто побрехеньки...

— А ви бували там, сер? — запитав Локвуд.

— Заглядав туди. Звичайно ж, удень.

— І що ви відчували?

— Зло, пане Локвуде. Щільну завісу зла. — Голова старого подалася назад, гачкуватий ніс опустився нижче. — У мене є вагома причина вірити в силу цієї кімнати. А тепер — про Сходи, що кричать. Як на мене, це ще більш таємнича історія. Сходи ведуть із Довгої Галереї на перший поверх. Вони кам'яні й дуже давні. Щодо мене самого, то я нічого поганого там не відчував і не знаю нікого, хто вважав би інакше. Однак подекують, що колись там трапилось дещо страшне — і душі загиблих виявились ув'язнені в цих сходах. Певного часу — чи тоді, коли сила Гостей сягає найвищої точки, чи тоді, коли вони чують нову жертву, — там чути їхнє моторошне виття. Воно лунає з самих кам'яних сходинок.

Локвуд спокійно запитав:

— То сходи й справді кричать?

— Так кажуть. Я сам ніколи цього не чув.

— А щодо Червоної Кімнати... — Джордж доїв свій пончик, востаннє ковтнув і помовчав. — Ви казали, що вона — на другому поверсі. На фотографії видно її вікно?

— Так... Вона мусить бути десь тут. Тільки, будь ласка, не вимащуйте знімок цукром. Іншого в мене немає.

— Пробачте.

— Дивовижна річ, — обізвався Локвуд. — По-вашому виходить, що в будинку — більше ніж один Гість. Виходить, що й Джерел теж кілька. Іншими словами, група привидів... Як ви вважаєте, чи це можливо?

— Авжеж, — відповів Ферфекс. — Я сам це відчуваю.

— Так, але з чого ж усе почалося? Мала статись якась ключова подія, трагедія, що започаткувала це все... Питання в тому, хто з Гостей був першим? — Локвуд замислено стулив кінчики пальців. — Зараз будинок порожній?

— Західне крило — звичайно. Там надто небезпечно. Сторож Старкінс уже багато років доглядає замок. Він живе у вартівні поруч.

— А де ви зупиняєтесь, коли відвідуєте садибу, сер?

— У мене є сучасні апартаменти в східному крилі. Воно має окремий вхід і відділене від головної частини будинку залізними дверима на кожному поверсі. Я сам ставив ці двері — найкращі, які лише зміг придбати. Жодного разу мого сну там ніхто не порушив. — Старий суворо поглянув на нас. — Я не боягуз, та нізащо не погодився б провести ніч на самоті в західному крилі. Проте, — він ласкаво погладив залізну собачу голову, — я прошу зробити це *вас*.

Моє серце тьохнуло. Я засовалась на стільці. Проте всі інші сиділи нерухомо. Локвудові очі сяяли. Джордж, як і завжди, байдуже зняв окуляри й протер їх рукавом свого джемпера. Ми чекали, що буде далі.

— Ви не будете першими, хто намагався це зробити, — провадив Ферфекс. — Ці самі питання, пане Локвуде, турбували й попереднього власника садиби. Тридцять років тому він звернувся до «Фітес» і найняв там невеличку команду агентів — хлопця, дівчину та їхнього дорослого керівника. Вони погодились провести ніч у замку, зосередивши увагу на Червоній Кімнаті. Вони діяли за звичайною схемою. Залишили парадні двері відчиненими, забезпечивши шлях до відступу. Встановили в Червоній Кімнаті телефон, щоб у разі потреби

мати зв'язок із Бертом Старкінсом. Вони були досвідчені працівники. Господар залишив їх там у сутінках. Кілька годин потому, коли він уже спав, Старкінс побачив у вікнах світло ліхтариків. Десь опівночі його телефон задзвонив. Він підняв слухавку — то був керівник, який сказав, що в них коїться щось химерне, й слід перевірити, чи добре працює зв'язок. Усе інше було гаразд. Говорив він цілком спокійно. Після розмови Старкінс пішов спати. Решту ночі телефон мовчав. Уранці власник із Старкінсом зустрілися біля парадних сходів — агентів «Фітгес» ще не було. Пів на восьму вони увійшли до замку. Покликали агентів — їм ніхто не відповів, і все довкола було тихо. Тоді вони відчинили Червону Кімнату й побачили тіло керівника, що лежав біля телефону ниць. Він був мертвий — його, вочевидь, торкнувся привид. Дівчина скорчилася біля вікна в іншому кінці кімнати. Саме скорчилася — її скрутило так міцно, що вони не могли зазирнути їй в обличчя чи намацати пульс. У цьому, щоправда, вже не було потреби — вона теж умерла і встигла заклакнутися... А щодо юнака, то я, на жаль, не можу тут сказати нічого.

— Тобто вони так і не дізнались, як він помер? — перепитав Джордж.

— Вони просто не знайшли його.

— Пробачте, сер, — утрутився Локвуд. — Коли керівник телефонував опівночі, він не казав, *що саме* там відбувалося?

— Ні, не казав. — Пан Ферфекс дістав з кишені годинника й хутко позирнув на нього. — Наш час минає. Через п'ятнадцять хвилин я мушу бути в Пімліко!.. Отже, як я вже сказав, ваша агенція мене привабила. Мене здивували й заінтригували ваші можливості. Ось моя пропозиція: я цілком сплачую ваші борги у справі Шин-Роуд. Усі наслідки пожежі буде ліквідовано, й ДЕПРІК нічого не дізнається про цю угоду. Але, щоб одержати шістдесят тисяч фунтів, вам доведеться провести розслідування в мене. Тільки-но ви покинете замок, я перекажу на ваш рахунок повну суму. До того ж, якщо вам пощастить розкрити всі таємниці й відшукати Джерело, я сплачу вам це додатково. Скільки коштує у вас звичайний виклик?

Локвуд відповів.

— Я заплачу вам удвічі більше. Будьте певні, Кумб-Кері-Голл — завдання нелегке. — Пан Ферфекс ухопився за бамбульку ціпка, збираючись підвестися з крісла. — Ще одна річ: якщо я роблю

замовлення, то вимагаю негайного виконання. Ви повинні бути в садибі через два дні.

— Два дні? — перепитав Джордж. — Але ж нам потрібен час, щоб...

— Я все сказав, — обірвав його Ферфекс. — Мої пропозиції не підлягають обговоренню. Ви зараз не в тому становищі, щоб висувати свої умови... До речі, ще одне. Ніякого вогню чи вибухів у замку! Нічого, що може пошкодити старовинну будівлю й меблі! Ні, це не означає, що я не маю до вас довіри, — він вишкірив свої срібні зуби. — Просто не хочу, щоб моє майно згоріло.

Він поволі встав, рипнувши кріслом. На своїх кволих, тонких ногах він скидався на якусь велетенську комаху.

— Гарзд. Я, звичайно, не чекаю від вас термінового рішення. Повідомте мене надвечір. Ось картка з телефоном мого секретаря.

Я ніяково сіла на канапу. Добре, що він не чекав термінового рішення. Агенти «Фіттес» — найкращі, ми чудово це знали. І троє з них загинули в Кумб-Кері-Голлі! Вирушити туди без належної підготовки — чистісіньке божевілля. Червона Кімната? Сходи, що кричать? Так, Ферфексові гроші врятують нашу агенцію, але що з того, якщо ми попросаємось із життям? Безперечно, все це слід було дуже ретельно обговорити.

— Щиро дякую, сер, — мовив Локвуд. — Але я можу відповісти вам одразу. Ми беремося до цієї справи. — Він підвівся й потис клієнтові руку. — Нам треба бути в замку якнайскоріше. Як щодо цієї неділі?

Частина четверта

Замок

Усі ці місяці я сварилася тільки з Джорджем. Тепер у мене почалися сварки ще й з Локвудом — до того ж такі, що ми ладні були пожбурити одне одному в обличчя по жмені солі чи познімати одне з одного рапірами скальпи. Ми сперечалися через дурниці — невипрану білизну, неприбрану кухню, Джорджеву звичку залишати склянку з привидом де завгодно — скажімо, за дверима туалету. Ми шукали будь-якого приводу до зачіпки — і майже ні в чому не погоджувались.

Не став винятком і обід того дня, коли нас відвідав Ферфекс.

Щойно «ролс-ройс» загуркотів, вирушаючи геть, ми удвох накинулись на Локвуда — за те, що він прийняв рішення, не порадившись із нами. Я нагадала про моторошну репутацію замку. Джордж наполягав, що йому потрібно принаймні зо два тижні, а ще краще — місяць, щоб дослідити історії садиби. Інакше це буде просто самогубство.

Локвуд мовчки, з усмішкою вислухав нас.

— Закінчили? — мовив він. — Гаразд. Ось вам три аргументи. По-перше, це наш єдиний шанс урятувати компанію й не збанкрутувати. Ми зможемо сплатити Гоупам борг і втерти носа ДЕПРІК. Це надзвичайна змога, її просто не можна проминути! По-друге, керівник тут я, і моє слово — наказ для вас. І по-третє: хіба не такої роботи ми чекали? Сходи, що кричать! Червона Кімната! Тільки погляньте! Ми *нарешті* зможемо гідно виявити свої Таланти! Ви хочете змарнувати життя на пошуки Тіней по передмістях? А це — справжнє завдання! Це просто злочин — відмовитись від нього!

Ці аргументи — особливо другий — аж ніяк не переконали нас. Джордж сердито протер окуляри рукавом джемпера.

— Ні, злочин — це Ферфексові вимоги! — заперечив він. — Пхатись туди без магнію?! Це просто божевілля, Локвуде!

Локвуд витягся на канапі:

— Вимоги справді цікаві.

— *Цікаві?!* — вигукнула я. — Вони нечувані!

— Він просто дурень! — провадив Джордж. — Якщо це місце хоч наполовину таке небезпечне, як він розповів, туди не можна лізти без зброї!

Я кивнула:

— Хто ж піде проти Другого Типу без Грецького Вогню?

— Атож! А там їх кілька — цих Других Типів! До того ж...

— ... вони вже вбивали, й це доведено!

— А в нас немає часу на...

— ... на пошук історичних довідок, — закінчив Локвуд. — Так, так, я це *знаю*. Ви кричите це мені в самісінькі вуха щохвилини. Може, ви не горлатимете, як перекупки, а помовчите й послухаєте мене? Хай там який дивак цей Ферфекс — він наш клієнт, і ми повинні виконувати його побажання. До того ж, хіба в нас немає рапір? І ланцюгів? Тож без зброї ми будь-що не залишимось. — Він усміхнувся. — Годі вже блискати очима, Люсі.

— Гаразд... Ти ж не всерйоз це кажеш?

— Ні. Я кажу цілком серйозно. Ми вирушимо до Кумб-Кері-Голлу, ризикнемо своїм життям і не припустимось жодної помилки. — Він знов усміхнувся. — Що нам іще робити?

— Тільки треба озброїтись як слід, — буркнув Джордж. — І ще одне... Те, що Ферфекс казав про свій вибір, — чистісінька дурниця. В Лондоні п'ятнадцять агенцій — більших і успішніших, ніж «Локвуд і К°». Хіба тебе не дивує, чого це він подався до *нас*?

Локвуд хитнув головою:

— Як на мене, то навпаки: він зробив правильний вибір. Та й пропозиція в нього просто-таки дивовижна. Чому б не скористатись нею сповна? Ну, якщо це все...

— Ні, ще не все, — втруtilась я. — А Г'юго Блейк і кулон? Ти, напевно, вже забув, що менш ніж дванадцять годин тому нас хотіли пограбувати? Що нам робити з цим?

— Про Блейка я не забув, — відповів Локвуд. — Але Ферфекс і його справа — це для нас зараз найголовніше. Нам дали якихось сорок вісім годин на збори. А Блейк у в'язниці, тож немає потреби негайно віддавати кулон Барнсові. До того ж я хотів би врешті розшифрувати цей код. Вийде ще одна цікава історія для газет — звичайно ж, разом з подробицями нашого успіху в Кумб-Кері-Голлі. — Він махнув рукою, коли я спробувала перервати його. — Ні, Люсі, нас уже не пограбують:

вони знають, що ми вже все зрозуміли. Твоя приятелька Енні Ворд чекала справедливості п'ятдесят років, тож кілька днів тут нічим не зарадять. А тепер — до роботи. Джордж, тобі треба дещо переглянути...

— Авжеж, — буркнув Джордж. — Про Кумб-Кері-Голл.

— Так, дещо про історію цього замку. Вирушай — і не вішай носа! Зараз саме час для досліджень — тобі треба скакати з радощів! А ти, Люсі, допоможеш мені зібратися в дорогу й навести лад у домі. Всі задоволені? Чудово!

Задовольняло це нас чи ні, та сперечатися з Локвудом, надто коли він був у такому настрої, було марно. Джордж невдовзі вирушив до Архіву, а ми з Локвудом — у підвал. Шалені два дні розпочалися.

* * *

Першого ж вечора Локвуд узявся до ремонту нашого будинку. Поміняв замки на парадних дверях, поставив міцні залізні ґрати — чудовий захист і від живих, і від мертвих непроханих гостей — на підвальному вікні. А потім сів до телефону: спершу замовив у фірми «Маллет і Сини» новенькі клинки для рапір, а далі поговорив з компанією «Сетчел» з Джермін-стрит, головним постачальником знаряддя для лондонських агенцій, щоб поповнити наші запаси заліза й солі — й таким чином компенсувати брак магнію.

Тим часом я клопоталася в підвалі, готуючи зброю й захисні засоби. Чистила рапіри й ланцюги, наповнювала каністри стружками, перебирала срібні речі, віддаючи перевагу потужнішим — коробочкам, стрічкам, сіткам — і складаючи їх окремо. І, нарешті, з жалем відчепила від наших поясів каністри з Грецьким Вогнем і залишила їх у коморі. Голова привида в склянці зацікавлено стежила за мною, роззявивши рота, аж поки це набридло мені — і я накрила склянку носовичком.

Під час наших приготувань Локвуд цілком захопився нашою майбутньою пригодою. Я ніколи ще не бачила його таким енергійним; він гасав з кімнати до кімнати, перестрибуючи через три сходинок враз. Розмовляв він, щоправда, мало — зате часто зупинявся й дивився в порожнечу, ніби розглядав якусь схему у власній голові.

Джордж тим часом цілі дні пропадав в Архіві. Коли я лягала спати, він ще не повертався, а коли прокидалася вранці, його вже не було. На

мій подив, Локвуд так само старанно готувався до майбутньої роботи. Я побачила, як він стоїть біля дзеркала й поправляє здоровенний плаский кашкет на голові. На ньому був дешевий костюм, а поряд стояв старий портфель. Коли я заговорила з ним, він відповів сільською говіркою, якої я раніше від нього не чула.

— Ну, що, гарний з мене селюк? — запитав він.

— Нібито так... Тільки я не розумію — навіщо це тобі?

— Я вирушаю до Кумб-Кері. Хочу дещо там перевірити. Повернуся пізно.

— Може, поїхати з тобою?

— Пробач. Ти потрібна тут, Люсі. Ти мусиш тримати оборону. Сьогодні привезуть замовлення від «Сетчела» й «Маллета». Не забудь перевірити нові рапіри — якщо виникнуть проблеми, телефонуй до «Маллета». Замовлення від «Сетчела» я розпакую сам, коли приїду. Далі: двічі перевір наші робочі торбини — й починай готувати в дорогу харчі. А ще... — він пошукав у кишені піджака й дістав звідти маленьку склянку, — повісь це собі на шию. Це кольє тієї дівчини-привида. Ми перервемо її справу лише на кілька днів, та обережність усе одно не завадить. Тримай це, як і раніше, в себе. — Він узяв портфель і подався до виходу. — До речі, Люсі: не відчиняй нікому, крім кур'єрів з замовленнями. Наш любий приятель у масці може здійснити ще одну спробу...

* * *

Смеркало. Червоне коло зимового надвечірнього сонця сідало за лондонські дахи. В будинку № 35 на Портленд-Роу було холодно й порожньо; він помалу поринав у незатишний морок. Я була вдома сама. Ні Джордж, ні Локвуд ще не повернулись. Замовлення я одержала, торбини перевірила, харчі в дорогу збрала — й навіть випрасувала своє вбрання, щоб не марнувати час уранці. Встигла навіть повправлятись у фехтуванні з Есмеральдою. А тепер тинялася кімнатами, змагаючись зі своїм непевним настроєм.

Ні, справа Ферфекса не хвилювала мене по-справжньому, хоч тривожні думки про неї купчились десь у моїй голові. Я бачила, що Локвуд має рацію: ми просто не можемо обминути такої чудової, рідкісної можливості врятувати нашу компанію. Питань, звичайно, тут чимало — що ж таке, врешті, ця Червона Кімната, ці Сходи, що

кричать? Однак тут я сподівалась на дослідницький талант Джорджа і вважала, що *цілком* наосліп ми туди не вирушимо.

Мене більше дратувала бездіяльність. Точніше кажучи — *моя* бездіяльність. Джордж саме переглядає книжки й газети в Архіві. Локвуд, напевно, збирає свіжі відомості про замок. А я? Сиджу вдома, змащую джемом хліб і складаю зброю... Це, звичайно, важлива робота, однак мене вона не захоплювала. Мені хотілося зробити помітніший внесок.

До того ж мені не подобалося, що ми мусили облишити іншу нагальну справу. Я не погоджувалася з Локвудом, що кулон може кілька днів почекати. Надто вже це дивно — пограбування, дивний напис... Не можна гаятись із цією справою! І це моє переконання підтвердив телефонний дзвінок: інспектор Барнс повідомив, що Г'юго Блейка скоро відпустять з-під арешту.

— Проти нього немає доказів! — зіпнув він. — Минуло багато років. Він так і не зізнався, а ми не можемо довести, що він узагалі заходив до того будинку. До того ж і його адвокати попрацювали як слід. Без доказів, панно Карлайл, ми безпорадні. Боюся, що завтра нам доведеться відпустити Блейка.

— Що?! — вигукнула я. — Ви не можете це зробити! Адже він безперечно винен!

— Так, але ми не можемо цього *довести!*— Я виразно уявила, як їжачаться Барнсові вуса. — Того, що він підвозив дівчину додому, недостатньо. Якби ми мали ще хоч один доказ його провини! Цей доказ можна було б відшукати, якби ви здуру не спалили той будинок. А коли вже ви це зробили, то в нас немає підстав тримати пана Блейка під вартою! — Інспектор востаннє пирхнув і повісив слухавку, залишивши мене сам на сам з моїм обуренням.

«Якби ми мали ще хоч один доказ...» Але ж ми його маємо!

Я зняла склянку з шиї й підставила її під кволе надвечірнє світло. За склом золотий кулон здавався викривленим, наче вугор у воді. *Tormentum meum laetitia mea...* Напис легко читався на поверхні. А всередині? Що це значить: *A Ф Б, Г. II. 2. 115?* Якимось чином ці літери й цифри давали нам остаточну підказку. Саме через них Блейк так гарячково намагався повернути кольє. А може, якщо ми віддамо кулон Барнсові, йому вдасться розв'язати цю загадку?

А може, й ні... І тоді вбивця unikне покарання — так само, як п'ятдесят років тому.

В моїй душі кипів лютий гнів. Якщо ми не розгадаємо цей код, то втратимо останній шанс розплутати справу. Блейк ніколи не зізнається в скоєному, а його провини більш ніхто не зможе підтвердити.

Ніхто, крім...

Я поглянула на склянку в своїй руці.

Мені саянула така неймовірна думка, що я аж заклала, слухаючи схвильоване биття свого серця. Я ризикувала не тільки власним життям, а й довірою Локвуда — він уже не раз попереджував мене, щоб я не робила нічого небезпечного без його дозволу. Годилося б дочекатися його повернення — але ж він тоді може відмовити мені в такому експерименті! От і виходить, що я просто марную день, а негідник Блейк тим часом чекає на своє звільнення.

Міркуючи так, я без жодної мети вешталася будинком. Надворі вже зовсім смеркло, коли я дісталася до кухні й поволі зійшла в підвал крученими сходами. На задній стіні чорніли полиці з трофеями. Цього вечора лише піратська рука сяяла бузковим світлом, тоді як решта артефактів залишалися темними.

Ризикнути було варто. Якщо мені все вдасться, ми зможемо розшифрувати химерний код на кулоні. Зможемо підтвердити Блейкову провину. А якщо не вдасться, що тоді зміниться? Локвуд про це й не дізнається.

Залізні ланцюги лежали на підлозі — змащені, перевірені, готові до пакування. Я взяла один — найдовший і найтовщий, дводюймовий, — і пішла до кімнати для фехтування, де солом'яні манекени — Джо та Есмеральда — висіли в сумній мовчанці. Я скрутила ланцюг подвійним колом — десь із чотири фути в діаметрі, — так, щоб його кінці з'єднувались. Задля певності я ще й скріпила їх велосипедним замком. Вийшов чудовий захист проти Другого Типу. До речі, цей ланцюг було зроблено на заводі Ферфекса. Зазвичай у такому колі стоїть сам агент, захищаючись від привидів.

Проте сьогодні я змінила правила.

Вікон у кімнаті для фехтування не було, тож тут панувала цілковита темрява. Мій годинник показував лише п'яту вечора — надто ранню годину для повного Прояву. Чекати, однак, я не могла: Локвуд із

Джорджем могли повернутися щохвилини. До того ж важко сказати, як рано може з'явитись привид, коли він розлючений.

Я зайшла в коло й витягла з кишені скляночку. Ставши на коліна, я тихенько зняла кришку й витрусила кулон собі на долоню. Долоню обпекло холодом — так, ніби я торкнулася задньої стінки морозильника. Я обережно поклала кулон на підлогу. Тоді підвелася — й виступила з кола назад.

Досить легка штука. Я й не сподівалася швидкого наслідку — тож спокійно пішла до нашого кабінету по деякі речі. Мене не було лише зо дві хвилини, та коли я повернулася, в кімнаті повіяло холодом. Джо з Есмеральдою гойдалися туди-сюди на своїх ланцюгах.

— Енні Ворд? — запитала я.

Відповіді не було, та я відчула, як повітря давить мені на скроні. Я стояла біля самісінького залізного кола з торбинкою солі в кишені й паперами в руках.

— Енні Ворд? — повторила я. — Я знаю, що це ти!

В колі з'явилося світло — невиразний силует дівчини, який то яскравішав, то майже зникав.

— Хто вбив тебе, Енні? — спитала я.

Силует мерехтів, як і раніше. Я прислухалась — не було чути нічого. Голову пронизав лютий біль.

— То був Г'юго Блейк?

Нічого не змінилось — принаймні *зовні*. На секунду мені здалося, що я чую тихе бурмотіння — ніби хтось говорить у віддаленій кімнаті. Я прислухалась пильніше — ні, немає нічого... А може, нічого й не було...

Це, звичайно, дурниця — сподіватися, що в мене відразу все вийде. Навіть для простого допиту духа потрібен величезний Талант! Такий, як у Маріси Фітгес, — пригадаймо її легендарні розмови з Третіми Типами. А хто я така?.. За хвилину я прибрала розсипану сіль, навела в кімнаті лад...

І все-таки вирішила спробувати ще раз.

У мене була копія Блейкових фотографій, зроблена Джорджем. Я взяла її, розгорнула й піднесла до ланцюгів — так, щоб фотографії були обернені до кола. На першому знімку він усміхався — в чорному циліндрі, краватці, рукавичках; на другому стояв серед групи людей біля фонтану, поряд з Енні Ворд.

— Дивися! — сказала я. — Це він? Це Гю...

Дикий вереск, сповнений горя й люті, збив мене з ніг. Вихор, що увірвався до кімнати, спотворив бездоганне коло, яким було складено ланцюги. Солом'яні манекени так захиталися, що зі стелі аж посипався порох. Мене відкинуло спиною аж до дверей. Крик так стиснув мені голову, що череп от-от мав луснути. Я поглянула вгору — привид метушився всередині залізного кола, патьоки плазми хижо шипіли, спадаючи на ланки. Обриси привида були по-чудернацькому викривлені — видовжена голова, тонке потріскане, мов переламана кістка, тіло. На дівчину він уже нітрохи не скидався. Та вереск досі лунав у моїх вухах — я була приголомшена й завмерла.

Падаючи, я впустила фотографію, та соляна бомба досі лежала в моїй кишені. Я націлилась і пожбурила її просто в коло.

Прогримів *вибух*. Сіль полетіла на всі боки. Привид пропав. Вереск у моїй голові вщух.

Я сиділа на підлозі з роззявленим ротом; волосся лізло мені в очі. Навпроти мене два солом'яні манекени шалено гойдалися туди-сюди.

— Ой! — простогнала я. — *Боляче!*

— Авжеж, боляче.

Біля арки стояли Локвуд і Джордж, вражено втупившись у мене.

* * *

— Джордж, помовч! — махнула я рукою. — Зачекай! Зараз я вам усе покажу!

Минуло дві хвилини, а мені досі не дали сказати ні слова. Так, я була заклопотана: тільки-но в моїй голові вщух вереск, я дістала кулон із залізного кола, — а це легше сказати, ніж зробити, бо він був укритий замороженим шаром солі, яка майже вогнем пекла мені шкіру. Далі я сховала його назад до склянки — теж нелегка штука, надто коли Джордж Кабінс горлає тобі просто у вухо. Але я мусила заговорити — і якнайшвидше! Локвуд тим часом мовчав: його вилиці напружились, а уста міцно стяглися.

— Ось! — я взяла з підлоги фотографію. — Це слід було зробити з самого початку. Я показала Енні Ворд ці фотографії. Хто на них? Г'юго Блейк. І що вона зробила? Заверещала — я ще ніколи не чула такого крику!

— Ти навмисне її випустила? — запитав Локвуд. — Яку ж ти дурницю скоїла!

Коли я поглянула йому в обличчя, моє серце стислося.

— Не випустила! — відчайдушно вигукнула я. — Лише... звільнила на хвилинку. І одержала такі результати, які не вдавалися ще нікому!

Джордж пирхнув:

— Які ще результати? Хіба вона розмовляла з тобою? Надала свідчення, які можна використати в суді? Ні.

— Її поведінка — найголовніший доказ, Джордже! Є причина, і є наслідок! Ти не можеш цього заперечувати!

Локвуд кивнув:

— Будь-що цього не слід було робити. Дай-но мені фотографію.

Я мовчки подала йому папір. Мені хотілося плакати — я знову зробила все не так, як слід. І знала, що цього разу Локвуд не простить мені. Я бачила це на його обличчі. Моїй роботі в агенції настав кінець. І тільки зараз я зрозуміла, яка мені насправді дорога ця робота.

Взявши фотографію, Локвуд підійшов ближче до світла. Під його черевиками скрипіла сіль. Джордж поглянув на знімок із-за своїх величезних окулярів, які ніби сплющили йому очі.

— Я не можу *повірити*, що ти зробила це, Люсі! Ти здуріла! *Навмисне* звільнити привида!

— Це був експеримент, — відповіла я. — Хто б нарікав? Ти сам завжди воловодишся зі своєю дурною склянкою!

— *Тут* і порівнювати нема чого! Я не випускаю привида із склянки. І роблю експерименти під найсуворішим контролем!

— Під найсуворішим контролем?! Я щодня бачу цю твою склянку у ванні!

— Так, правда. Я перевіряю реакцію привида на тепло.

— І на мило — теж? Там завжди повно мильних бульбашок! Навіщо ти взагалі кладеш її туди... — я вирячилась на нього. — Ти що, Джордж, миєшся разом зі склянкою?!

Джордж почервонів:

— Ні... зазвичай ні. Я... я просто заощаджую час. Беру її з собою, коли миюсь. У ванні тепло, от я й перевіряю реакцію ектоплазми на високу температуру. Може, тут є якийсь зв'язок... — Він змахнув

руками в повітрі. — Стривай! Чому тут виправдовуюсь я, а не *ти*? Це ж ти звільнила привида у власному будинку!

— Люсі... — промовив Локвуд.

— Я його не випускала! — вигукнула я. — Поглянь — тут усюди сіль! У мене все було під контролем!

— Еге ж, — усміхнувся Джордж. — Тому ти, напевно, й розляглася на підлозі... Якщо ти й зуміла стримати привида, це тобі просто пощастило. Пригадай хоча б ту ніч, коли цей клятий кулон мало не вбив нас...

— Знову нарікаєш?! Ніби це *ти* пішов з голими руками проти привида!

— Люсі!!! — гаркнув Локвуд.

Поки ми з Джорджем сварились, він так і стояв під лампою, розглядаючи фотографії. Його обличчя зблідло, а голос лунав якимось химерно.

— Ти показувала ці фотографії Гостеві?

— Е-е, так... Я...

— Як саме? Так? Чи так? — він хутко крутнув рукою.

— Мабуть, отак...

— І привид бачив обидва знімки?

— Так, але тільки на мить. Потім він сказився — ви ж бачили самі...

— Еге ж, бачили, — похмуро підтвердив Джордж. — Локвуде, щось ти занадто вже спокійний. Скажи Люсі, щоб вона більше такого не робила. Ми вже вдруге ризикуємо через неї життям. Тому...

— Тому, Люсі, ти *молодець*! — перервав його Локвуд. — Ти геній! Гадаю, що в нас тепер є ключ до розгадки всієї справи!

Я здивувалася не менше за Джорджа, який аж роззявив рота, почувши Локвудові слова.

— Дякую, — пробурмотіла я. — Ти думаєш... думаєш, що це допоможе?

— Напевно!

— То, може, віддамо цей кулон поліції? Покажемо його Барнсові?

— Поки що ні. Джордж має рацію: поведінка привида — це ще не доказ. Та не хвилюйся — завдяки тобі ми скоро доведемо історію Енні Ворд до успішного кінця.

— Сподіваюсь... — Я геть спантеличилась, та водночас і заспокоїлась. — До речі, в мене є ще одна новина. Г'юго Блейка збираються звільнити. — І я розповіла їм про Барнсів дзвінок.

Локвуд полегшено й весело всміхнувся:

— Нічого страшного. Наш будинок добре захищений. Більше нас не пограбують. Та я й не думаю, що нам варто залишати цей кулон тут, коли ми вирушимо до Кумб-Кері. Візьми його з собою, Люсі. Носи на шії. Обіцяю — ми візьмемося до нього якнайскоріше. Та спершу, — він блиснув зубами, — візьмемося до справи Ферфекса. Тут у Джорджа є деякі новини.

— Умгу, — підхопив Джордж. — Я дещо розкопав про це місце.

Я вирячилась на нього:

— І все так погано, як розповідав Ферфекс?

— Ні. — Джордж зняв окуляри і втомлено потер очі. — Те, про що я дізнався, набагато гірше.

Дорога від лондонської контори агенції «Локвуд і К°» до села Кумб-Кері надзвичайно проста. Спочатку — таксі до станції Мерилбоун, потім — затишне чекання на шостій платформі і, нарешті, — сорокахвилинна мандрівка потягом через сіро-бурі передмістя й зимові поля Беркширу до порослих мохом стін церкви Святого Вілфреда біля старої станції Кумб-Кері. Всього якісь півтори години — чудово. Легко, швидко й прямо — казка, та й годі.

Це, звичайно ж, теоретично. А насправді все не так весело — надто коли ви пхаєте шість важких торбин із залізом і ще одну — зі старими рапірами про запас, а нові рапіри, що аж ніяк не додають легкості, висять на ваших поясах. На додачу, ваш начальник і його заступник забули вдома свої гаманці — і тепер *вам* доводиться платити й за квитки, й за надмірну кількість багажу! А за всім цим клопотом ви ще й запізнюєтесь на потяг і мусите чекати наступного. *Приємна* виходить мандрівочка, еге ж?

До того ж не забувайте, що попереду на вас чекає один з найбільш наповнених привидами будинків Англії, й ви всією душею сподіваєтесь, що залишитесь там живі.

Відомості, роздобуті Джорджем за два останні дні, аж ніяк не додавали хорошого настрою. Він старанно записав усі знайдені відомості й ділився з нами їхніми огидними подробицями, поки потяг весело мчав повз лісисті поля й пагорби, між якими видніли захисні ліхтарі сіл.

— Власне кажучи, Ферфекс розповів нам правду, — говорив він. — Замок має погану репутацію вже кілька століть. Пам'ятаєте, він казав, що спочатку там був монастир? Я знайшов про це середньовічний документ. Монастир побудували ченці-єретики з так званого «ордену Святого Івана». Як ідеться в документі, вони «зреклися істинного Закону Божого й поклонялися темній силі» — не знаю вже, *що* це означає. Потім купка баронів вигнала звідти ченців і геть випалила те місце, а монастирські землі поділила між собою.

— Може, ченці перед тим прокляли свою землю? — припустила я.
Джордж кивнув:

— Можливо. Відтоді садибою володіли кілька багатих шляхетних родин: Кері, Фіц-Персі, Трокмортони. Землі приносили їм добрий прибуток, а от сам замок — тільки клопіт. Подобиць я знайшов небагато, але в п'ятнадцятому столітті один з господарів покинув замок через те, що там «присутнє зло». Двічі або тричі садиба вигоряла дощенту, а 1666 року чумна пошесть викосила всіх тамтешніх мешканців. Випадковий гість завітав до замку і знайшов усіх мертвими, крім немовляти, що плакало в колисці, в спальні.

— Отакої! — аж присвиснув Локвуд. — Ось вона, група привидів!

— Немовля врятували? — запитала я.

Джордж переглянув свої нотатки:

— Так. Його виховала двоюрідна сестра. Згодом цей хлопчик став шкільним учителем. Його життя почалося тяжко, та закінчилося цілком щасливо. Хай би там як, але негаразди в замку тривали далі. Сталося безліч нещасних випадків, а останній — перед Ферфексом — власник застрелився.

— Про Гостей нічого суттєвого ми не довідались, — міркував Локвуд. — А про Сходи, що кричать, чи про Червону Кімнату щось є?

— Лише одна згадка — в «Беркширських легендах» Корвета, — перегорнув сторінку записника Джордж. — Там сказано, що двох дітей знайшли в замку непритомними — біля підніжжя «старих сходів». Хлопчик помер відразу, а дівчинка встигла розповісти про «страшне диявольське виття, люте й лиховісне». — Він з ляскотом закрив записник. — Потім вона теж померла.

— Виття? — перепитала я.

— Напевно, той самий крик, — мовив Локвуд, розглядаючи невеселий краєвид за вікном вагона. — Легенди, легенди... Нам украй потрібні *факти!*

— *Тут я, можливо, теж допоможу вам.* — Джордж поправив окуляри, дістав з теки два папірці і акуратно поклав їх на столик біля вікна. На першому папірці було чітко намальовано чорнилом план великої двоповерхової будівлі з вікнами й сходами. Усюди були позначки синіми літерами: «Головний коридор», «Бібліотека», «Кімната герцога», «Довга Галерея»... Угорі дрібним Джорджевим почерком було написано: «Західне крило. Кумб-Кері-Голл».

— Чудова річ, Джордж, — похвалив Локвуд. — Де ти відшукав цей план?

Джордж почухав свій товстий ніс:

— У Королівському Архітектурному Товаристві на Пел-Мел. Там сила-силенна різних планів і креслень. Цей план, скажімо, виконано в дев'ятнадцятому столітті. Погляньте на головні сходи — справжнє чудовисько, найпомітніша деталь замку! А ось інший план, — він пересунув папери, — набагато давніший, напевно, ще середньовічний. Порівняно з першим — дуже грубий ескіз, зате він показує цю будівлю, коли вона тільки-но постала на руїнах монастиря. Замок на ньому помітно менший, і тут багато кімнат, які з часом, напевно, ліквідували — бо на пізнішому плані їх немає. Але погляньте — тут уже є і масивні сходи, і головний коридор, і Довга Галерея. До речі, Довга Галерея слугувала ченцям їдальнею. Деякі горішні кімнати також збереглися на обох планах. Отож, — підкреслив Джордж, — ці плани свідчать, що найстаріша частина замку — західне крило.

— А отже, — підхопив Локвуд, — саме там, напевно, і є Джерело. Чудово! Розпочнімо наші нинішні пошуки звідти. А що з іншими матеріалами, які я просив тебе переглянути? Можна їх подивитись?

Джордж простяг йому зелену теку:

— Ось. Тут усе, що я зміг розшукати про пана Джона Вільяма Ферфекса. Як ми чули, він придбав цей замок шість або сім років тому — незважаючи на його репутацію. Тут багато статей про нього самого — інтерв'ю, оглядів і такого іншого.

Локвуд зручніше вмостився на сидінні:

— Так, погляньмо... Гм-м, здається, що цей Ферфекс захоплюється полюванням на лисиць. Полюванням і риболовлею... І витрачає *чимало* грошей на добродійні цілі. Ого! Замолоду він ще й грав в аматорському театрі! Тільки послухайте: «Вілл Ферфекс виступає в ролі Отелло». Незбагненно! Хоча це багато що пояснює — зокрема його театральні манери...

— Хіба це зараз так важливо? — втрутилась я. Переді мною досі лежав план замку; я уважно вивчала повороти сходів, визначаючи місце сумнозвісної Червоної Кімнати.

— Усе це можна сполучити... — Локвуд раптом замовк. Розмова урвалась; потяг зупинився. Я кілька разів помацала посріблену склянку з кулоном дівчини-привида, що висіла в мене на шиї, схована за

коміром пальта. Кулон був зі мною — в безпеці, як і наказував Локвуд. Я сподівалася, що він має рацію — і ми незабаром доведемо цю справу до кінця. Якщо, звичайно, переживемо цю ніч у Кумб-Кері-Грллі.

* * *

За станцією на нас чекав автомобіль. Біля капота стояв патлатий хлопець і читав старий випуск «Справжніх мисливців за привидами». Коли ми підійшли до нього, схожі зі своїми торбинами на трьох альпіністів, що повертаються з Евересту, він закрити часопис і водночас весело й жалібно промовив:

— Ви пан Локвуд? Ми одержали ваш лист. Я відвезу вас до замку.

Ми ледве заохали торбини в автомобіль. Вмоститись нам з Джорджем на задньому сидінні виявилось іще важче. Локвуд вільно сів біля водія. Таксі рушило сільським путівцем, лякаючи качок на ставку. Я раз по раз опинялася на колінах у Джорджа — хоч як намагалася сидіти рівно. Хлопець насвистував крізь зуби пісеньку, коли ми їхали повз старі сірі берести.

— Я бачу, на вашому автомобілі немає ніякого залізного захисту, — зауважив Локвуд.

— А він і не потрібен, — відповів хлопчина.

— Хіба тут так безпечно? Зовсім немає Гостей?

— Ні. Вони всі в садибі.

Хлопець рвучко завернув, об'їжджаючи яму, й мене знову кинуло Джорджеві на коліна.

Джордж поглянув на мене:

— Якщо тобі зручно, можеш так і сидіти.

— Ні, дякую. Обійдуся.

— Ви про Кумб-Кері-Голл? — питає тим часом хлопця Локвуд. — Гарзд. Нам сьогодні доведеться там заночувати.

— У новому крилі? Чи в старого Берта Старкінса?

— Ні, в самому замку.

Запала мовчанка. Хлопець мовчки відірвав руку від керма, перехрестився, торкнувся маленької іконки на дошці з приладами — і церемонно поглянув на дзеркальце.

— Мені сподобалась ця червона торбина, — промовив він нарешті.

— Пасуватиме до моєї футбольної форми. Як ви гадаєте, якщо я

приїду вранці до замку, пан Ферфекс віддасть її мені? Чи, може, старий Старкінс?..

— Пробачте, — обірвав його Локвуд. — Уранці вона знадобиться нам самим.

Хлопець кивнув:

— Я просто хотів її подивитись. Усе одно завтра тут проїжджатиму.

Ми заїхали на пагорб. Довкола простелялись холодні, темні поля, між якими подекуди стриміли вічнозелені деревця.

— Ви бували в замку? — запитав Локвуд.

— Я?! Що я, по-вашому, — божевільний?

— То може, щось знаєте про нього? Чи про тамтешніх привидів?

Хлопча раптово звернув на вузьку доріжку. В автомобілі все з'їхало ліворуч — разом зі мною. З віконної шибки, моєї голови та Джорджевого обличчя вийшов справжнісінький бутерброд. Кілька секунд я нічого не чула, крім Джорджевого дихання просто над моїм вухом. Чіпляючись за сидіння, він ледве відсунувся від мене. Автомобіль тим часом виїхав через зруйновану браму на довгу пряму дорогу.

—... там гинули й пропадали люди, а їхніх тіл ніколи не знаходили, — розповідав хлопчина. — *Тут* в околиці всі це знають. Одна смерть за одною — й так буде доти, доки стоїть цей замок. Моя матуся каже, що його слід спалити й засипати сіллю. Та господар, здається, думає інакше — надто вже він захоплений своїми експериментами... Ось ми й приїхали. З вас десять фунтів п'ятдесят пенсів, і ще два фунти за багаж.

— Цікаво, — зауважив Локвуд. — Особливо початок. Дякую.

Ми вийшли на узбіччя стежки, вкритої рінню. Я побачила частину парку, порослу дубами й буками, й краєчок озера — того самого, яке було видно на Ферфексовій фотографії. Усе видавалося здичавілим і занедбаним. Висока некошена трава, берег озера, порослий густою осокою. З іншого боку, за Джорджевим плечем, я помітила блідий стовбур дерева й дві велетенські урни на постаментах, а за ними — сіру кам'яну громаду замку.

Локвуд заклопотано розмовляв з водієм. Я допомагала Джорджеві вивантажувати торбини. Кумб-Кері-Голл немовби розростався вгору і вшир. Повітря було вологе й холодне.

Довгі цегляні димарі стриміли, наче роги, на тлі хмар. Ліва частина замку — саме тут, подумала я, і є оте давнє західне крило — була стара, збудована з грубо тесаного каменю, з цегляною кладкою біля даху та по краях. Незліченні вікна, великі й малі, видніли на різних рівнях і ніби сліпо вирячились у листопадове сіре небо. Потріскані колони підпирали огидний портик над парадними дверима, до яких вели широкі сходи. Біля дальнього кінця крила ріс велетенський ясен. Світле, наче кістяне, гілля тулилося до каменю, мов ноги величезних павуків.

Східна частина, менша, була цегляна, збудована на сучасний лад. Завдяки курйозній забаганці архітектора крила були споруджені трохи під кутом — таким чином, замок ніби оточував нас. Загалом уся споруда мала потворний, гнітючий вигляд — і не сподобалася б мені, навіть якби я не знала про її репутацію.

— Чудово! — весело промовив Локвуд. — Ось наш готель на цю ніч!

Він розмовляв з водієм несподівано довго. Я помітила, що Локвуд дав хлопчині більше грошей, ніж той заправив, — разом з запечатаним брунатним конвертом.

— Відішліть це, будь ласка, — додав він. — Це важливо.

Хлопець кивнув. Таксі з ревінням рушило, здійнявши цілу зливу ріні й залишивши по собі сморід страху, перемішаного з бензином. На парадних сходах будинку тим часом з'явився якийсь літній добродій.

— Що *це* значить? — рішуче запитала я.

— Я мав терміново відправити листа, — відповів Локвуд. — Поясню потім.

— Цитьте, — прошепотів Джордж. — Це, напевно, і є «старий Берт Старкінс». І *справді* старий, еге ж?

Сторож виявився древнім дідуганом — тілистим і зморщеним, ніби в ньому не залишилось ані краплі вологи. Пан Ферфекс аж вирував енергією попри свої літа й неміч, а цей чолов'яга радше скидався на ясен біля замку: покручений, потрісканий, але все-таки повний життєвої сили. У нього було скуйовджене попелясто-сиве волосся й вузьке обличчя, геть пооране павутинням зморщок, наче висохла земля в пустелі. Одяг сторожа був старомодний і напрочуд ошатний: довгополий фрак із чорного оксамиту, з рукавів якого визирали бліді,

вкриті пігментними плямами, пальці; надзвичайно вузькі смугасті штани й гостроносі, подібні до його власного носа, черевики.

Він зупинився й сумно оглянув нас.

— Ласкаво просимо до Кумб-Кері. Пан Ферфекс чекає на вас, але зараз він нездужає. Він прийме вас трохи пізніше. А тим часом він звелів мені показати вам околиці й замок. — Голос старого шелестів, мов вербове гілля.

— Дякуємо, — відповів Локвуд. — Ви пан Старкінс?

— Так. Я сторожую тут уже п'ятдесят три роки, змолоду. Я дещо знаю про це місце, і мені байдуже, хто що про нього каже.

— Е-е... чудово. Де ми можемо залишити речі?

— Отут. Кому вони потрібні? *Мешканці* замку не з'являться аж до вечора. Ходімо, я покажу вам садок.

Локвуд підняв руку:

— Пробачте, але це буде трохи задовго. Чи є тут поблизу... якась кімната для *відпочинку*?

Павутиння зморщок виступило ясніше; очі старого потьмяніли.

— Якщо ви підете до нового крила, там я не зможу вас супроводжувати. Пан Ферфекс хоче сам показати вам кімнати.

— Це терміново.

— Трохи почекайте...

— Тоді просто скажіть мені, як туди пройти.

— Ні! Це неможливо.

— Що ж, тоді мені доведеться притулитись за однією з цих урн...

Старкінс насупився:

— Угору сходами, далі — коридором. Маленька кімнатка ліворуч.

— Дуже дякую вам. Це лише на хвилину. — Локвуд хутко попрямував уперед.

— Якщо йому не терпиться зараз, — промовив старий, — що ж буде вночі, коли світло зникне з Довгої Галереї?

— Е-е... не знаю, — відповіла я. Локвудова поведінка, правду кажучи, спантеличила й мене.

— Гаразд, ходімо без нього, — провадив Старкінс і вирушив до західного крила. — Ця частина Кумб-Кері — найдавніша, вона залишилась від давнього монастиря. Бачите, залишились навіть вікна каплиці, побудованої єретиками з «ордену Святого Івана». То був

нечестивий орден! Ці єретики зреклися істинного Закону Божого й поклонялися...

—... темній силі, — пробурмотіла я.

Сторож скоса позирнув на мене:

— Хто кого веде тут — ви мене чи я вас? Однак ви кажете правду. Вони здійснювали гріховні обряди й жертвоприношення... Страшно навіть подумати, що тут коїлось! Чутки хутко ширились, і врешті монастир захопили барони. Сімох найзапекліших єретиків утопили в колодязі. Інших спалили в самому замку. Вони загинули тут у тяжких муках!.. До речі, я приготував вам постіль у кімнаті для гостей на першому поверсі. Там поряд є й сучасна ванна.

— Дякую, — відповіла я.

— А той колодязь досі відкритий? — запитав Джордж.

— Ні. Він досі стоїть у дворі, але багато років тому, коли я був ще хлопцем, його закрили залізним віком і засипали піском.

Ми з Джорджем пильно оглядали будівлю. Я намагалася пригадати, в якому саме вікні стояла ота примарна постать із фотографії пана Ферфекса. Це було вельми непросто. Я виявила кілька придатних для цього вікон — і на першому, й на другому поверсі.

— Як ви гадаєте, чи могло це все розпочатися з ченців? — поцікавилася я. — Здається, що причиною тут саме вони...

— Це вже не моя справа, — відповів Берт Старкінс. — Може, й ченці, а може, й божевільний сер Руфус Кері, що 1328 року побудував на руїнах монастиря цей замок... О, ваш слабкий на сечовий міхур приятель повернувся!

Локвуд підскоком наблизився до нас:

— Пробачте. Я щось пропустив?

— Ми почали слухати розповідь про божевільного сера Руфуса Кері, — відповіла я.

Старкінс кивнув:

— Так. Його знали в околицях як Червоного Герцога — через його вогнисто-руде волосся й море пролітої ним крові. Кажуть, що він піддавав своїх ворогів тортурам у комірчині в глибині замку — там, де... — Він завагався. — Ні, при дівчині я далі не розповідатиму.

— Розповідайте, — запевнив Джордж. — Наша Люсі — нівроку міцний горішок. Бачила й не таке.

— Ще б пак, бачила, — усміхнулась я.

Старий кркнув:

— Ну, одне слово, він там улаштував нічні... забави. А потім виставляв черепи тих дівчат на головних сходах, а в очних ямках запалював свічки. — Старкінсові старечі очі вибалушилися зі страху. — Так тривало багато років, аж поки однієї буремної ночі одна його жертва вирвалась на волю — й перерізала серу Руфусу горло краєм іржавих кайданів. Відтоді привид Червоного Герцога блукає коридорами замку, а душі замордованих ним дівчат виють серед цих стін. Здається, ніби кричать самі сходи.

Ми з Локвудом і Джорджем перезирнулися.

— Так і з'явилися Сходи, що кричать? — запитав Локвуд.

Старий стенив плечима:

— Напевно.

— А ви коли-небудь чули цей крик? — підхопила я.

— Ніколи! Ніхто не зтягне *мене до замку* поночі!

— А взагалі хто-небудь чув? Може, хтось із ваших друзів?

— Друзів? — зморшки на чолі сторожа аж переплутались. — Це не моя справа — заводити *друзів*. Моя справа — доглядати замок. Ходімо, будь ласка, далі!

Старий пан Старкінс обвів нас довкола будівлі, вказуючи на кожну його зовнішню деталь. Із його слів виходило, що чи не всякий камінь та дерево в садку мали свою моторошну історію. Ченці та сер Руфус, виявляється, лише задали тон. Майже всі наступні власники замку були чи жорстокі, чи божевільні, чи ті й ті водночас. Ніхто з них не обходився без численних убивств, і так тривало роки і роки. Теоретично, привид кожного з них міг і досі жити в страхітливій атмосфері замку, проте сторож додавав до своєї розповіді стільки всіляких небилиць, що в них уже важко було повірити. Я побачила, як Локвуд ледве ховає на своєму лиці недовірливу посмішку, а Джордж без *упину* позіхає з нудьги. Я теж невдовзі облишила спроби запам'ятати всі ці історії — й заходила уважно оглядати будинок. Я помітила, що на першому поверсі майже не видно вхідних дверей — крім сучасного східного крила, де, власне, й жив пан Ферфекс. Його «ролс-ройс» стояв навпроти входу до цього крила; водій, убраний у сорочку з короткими рукавами — попри холодну погоду, — саме чистив капот.

Перед східним крилом простяглося сіре озеро в формі підкови. Далі видніли трояндові кущі й висока кругла вежа із залишками зубців.

Берт Старкінс показав на неї:

— Хочу ще звернути вашу увагу на цю вежу. Її прозивають «дурний сер Лайонел».

— Чудернацька вежа, — зауважив Локвуд.

— Не заважай, — прошепотів Джордж.

Старий кивнув:

— Саме з вершка цієї вежі 1863 року, приємного літнього вечора, кинулася леді Керолайн Трокмортон. Вона стояла отам між зубцями, на тлі криваво-червоного неба, а слуги марно намагались виманити її звідти чаєм і пирогом... Звичайно ж, марно. Вона ковзнула звідти так легко, ніби вийшла з омнібуса.

— Хоч її спіткав спокійний кінець, — зауважила я.

— Ви так гадаєте? Вона так верещала, поки падала з вежі...

На мить запала мовчанка. Вітер здійняв холодні брижі на озері. Джордж кахикнув:

— Гм-м... гарненький трояндовий садок.

— Так. Його насадили там, де вона впала.

— І озеро теж гарненьке...

— Там загинув старий сер Джон Кері. Вирішив скупатись уночі й потонув. Розповідали, що він доплив до середини — й пішов на дно під тягарем власних нестерпних спогадів...

— А це що за будинок? — Локвуд показав на маленьку хатину, оточену живоплотом.

— І його тіла так і не знайшли...

— Справді? Шкода. То що це за будинок?

— Він і зараз там — серед мулу, каміння й затонулого листя...

Пробачте, що ви сказали?

— Цей будиночок... У нього є якась моторошна історія?

Старий замислився:

— В цього будиночка? Жодної.

— Жодної?

— Так.

— Ви певні? Жодного злочину чи пристрасті? Нічогісінько?

Сторож розважливо поглянув на Локвуда:

— Пробачте, сер, це у вашому коледжі звикли так жартувати?

— Та що ви! — заперечив Локвуд. — До того ж, я не навчаюсь у жодному коледжі.

— Можливо, ви й не вірите всім цим історіям, — промовив старий. Повільно, наче колеса воза, що застряг у болоті, його очі обернулися спочатку до Джорджа, а потім до мене. — Можливо, й ніхто не вірить.

— Ні, ні! Ми віримо! — вигукнула я. — Віримо кожному вашому слову! Правда, Джордж?

— Так... майже кожному.

Берт Старкінс насупився:

— Скоро ви переконаєтесь у тому, що все це — правда. Будь-що привидів немає лише в цьому будинку, бо тут живу я. І я ретельно стежу, щоб тут не водилися Гості.

Навіть із такої далекої відстані ми почули, як бряжчить залізо під дахом хатини.

Більше старий не розповідав нічого. Він провів нас до останнього рогу, й ми знов опинилися біля парадного входу. Там виявилось, що наші торбини вже перенесено нагору, до дверей, а біля них стоїть високий зморений чоловік і привітально махає нам ціпком із залізною бамбулькою.

— Ласкаво прошу, пане Локвуде!

Джон Вільям Ферфекс зустрів нас на порозі, потис Локвудові руку й коротко кивнув нам із Джорджем. Мені здалося, що від нашої минулої зустрічі він став ще вищий і худорлявіший; темно-сірий костюм висів на його висохлому тілі, як порожній лантух.

— Ви саме вчасно, як і обіцяли! І ви переконаєтесь, що я теж дотримую своїх обіцянок. Десять хвилин тому я переказав на ваш банківський рахунок потрібну суму. Тепер, пане Локвуде, майбутнє вашої агенції забезпечене. Вітаю! Якщо ви підете зі мною до східного крила, де я мешкаю, то зможете зателефонувати до банку й переконатися, що все гаразд. Пане Кабінсе, панно Карлайл, — на вас у Довгій Галереї чекають теплий камін і вечеря. Ні, ні, облиште свої речі! Старкінс їх догляне.

Ведучи нас, він гучно розмовляв, а його ціпок стукотів об кам'яні плити підлоги. Локвуд вирушив із ним далі; Джордж затримався біля входу, витираючи підошви черевиків об килимок. Я теж загаялась — проте з іншої причини. Уперше — відтоді, як я була ще дівчиськом і Джейкобс послав мене всередину заклятого млина, — я порушила найголовніше правило агента: я злякалась і завагалась на порозі будинку з привидами.

Вестибюль замку виявився величезною квадратною кімнатою зі склепінчастою дерев'яною стелею й простими вибіленими стінами. Згідно з Джорджевими планами, це мав бути залишок монастиря; і справді, розміри й простота кімнати пасували радше церкві. Угорі, біля перетинів стародавніх балок, видніли крилаті статуї в довгому вбранні: час майже стер їхні обличчя. Стіни були завішані старовинними портретами лордів та леді.

Арки з усіх боків вестибюлю вели до інших кімнат. Навпроти мене була найбільша арка — висока, майже до самісінької стелі, — а за нею...

А за нею починалися сходи — широкі, кам'яні. За багато століть вони витерлись аж до блиску, ставши гладенькими, наче з мармуру. Обабіч сходів височіли кам'яні перила; останні сонячні промені, що пробивалися крізь шибку *круглого* віконця, фарбували їх у червоний колір.

Поглянувши на сходи, я залякла. Я дивилась на них — і *слухала*.

Поряд Джордж тупотів своїми здоровенними товстими ногами. Старкінс кречав і пихкотів, тягнучи першу з наших робочих торбин. Лакеї несли таці з чайними чашками, тістечками й ложечками. З сусідньої кімнати долинув Локвудів сміх.

Інакше кажучи, гомону довкола не бракувало. Однак, прислухавшись, я почула й дещо інше. *Тишу*. Глибоку тишу замку, яка огортала мене, напливаючи з коридорів та кімнат, із оцих величезних кам'яних сходів, з відкритих дверей і вікон, звідусіль. Цій тиші не було кінця. Замок правив їй лише за браму. Вона була *всюди*. І вона чекала нас — я це відчувала. Щось важке, мов скеля, височіло над нами, ладне будь-якої миті обвалитись нам на голови.

Джордж нарешті скінчив витирати черевики й вирушив навздогін за лакеями та їхніми тістечками. Старкінс порався з нашим багажем. Усі інші пішли.

Я озирнулася — на стежку, посипану рінню, на парк за моєю спиною. Промені надвечірнього сонця світлими плямами лягали на траву. Деревя вдалині вже поринали в темряву: скоро настане ніч, землю огорне темрява, й моторошна тиша в замку наростатиме...

Страх стиснув моє серце. Я розуміла, що *не хочу* йти туди. Ще є час повернутися додому.

— Нервуєтесь, панночко? — зауважив Берт Старкінс, тягнучи повз мене нову торбину. — Не соромтеся. Тридцять років тому оте бідолашне дівчатко з «Фітес» теж боялося. Якщо ви втечете, я на вас не нарікатиму. — Він з гірким співчуттям дивився на мене.

Його старечий голос перервав мої роздуми. Мій параліч минув. Я труснула головою, поволі переступила поріг, перетнула холодний вестибюль і увійшла до Довгої Галереї.

То була гарна кімната неймовірної довжини, з рядом високих вікон. Вона походила, напевно, з тих самих літ, що й вестибюль: такі самі білені стіни, дубова стеля, різьблені статуї в затінку, потемнілі портрети. У великому каміні палав вогонь; у дальності на стіні висів

вицвілий гобелен. На ньому я розібрала якусь міфологічну сцену: шістьох амурів, трьох пишнотілих напівголих жінок і ведмедя. Біля каміна стояв стіл, на якому лакеї розставляли чайний посуд.

Джордж уже взявся до тістечок, не зводячи водночас очей з гобелена.

— Смакота, — промовив він. — Скуштуй оце, з заварним кремом.

— Ні, не хочу. Мені треба поговорити з Локвудом.

— Скуштуй, скуштуй. Ось і він.

До кімнати увійшли Локвуд із Ферфексом. Локвудове обличчя було спокійне, проте очі палали завзяттям.

— Відчуваєш *атмосферу* цього замку? — почала я. — Ми...

— Тільки уявіть! — перервав мене Локвуд. — Вони обшукували наші торбини.

Ми з Джорджем витріщились на нього:

— Що?!

— Обшукали, поки ми гуляли тут зі Старкінсом. Ферфекс наказав своїм людям оглянути наші речі. Вони хотіли переконатися, що ми не привезли з собою Грецький Вогонь.

— Це неможливо! — Джордж аж присвиснув.

— Атож! Отак вони дотримують свого слова.

Тим часом Ферфекс біля чайного стола картав лакеїв. Він вимахував рукою й стукав ціпком по підлозі.

— Як ти дізнався про це? — запитала я.

— Він сам сказав мені — після того, як я зателефонував до банку. Просто й щиро. Треба ж, мовляв, захистити стародавню будівлю, *надзвичайно* дорогі меблі... ну, й таке інше. Та найголовніше, що він натякнув мені: це *його* будинок — і тут грають за *його* правилами. Або так, або ніяк.

— Це було зрозуміло від самого початку, — зауважив Джордж. — У тім і річ. Уся ця наша робота — безглузда. Він заборонив нам брати вогонь. Не дав часу на дослідження. І водночас запроторив до будинку, де — за його власними словами — привидів більше, ніж будь-де в цілій Британії...

— Це не тільки слова — підтвердила я. — Хіба ви цього не відчуваєте?

Я подивилась на приятелів. Локвуд коротко кивнув:

— Відчуваю.

— І ти досі вважаєш, що ми повинні...

— Пане Локвуде! — розлягся галересею гучний Ферфексів голос. — Ваш чай готовий! Ходіть до столу і розкажіть, як ви плануєте свою роботу на цей вечір.

* * *

Вечеря була чудова, чай — найкращого гатунку від «Братів Піткін», а тріскотіння вогню в каміні на деякий час розігнало мертвотну тишу. Поки ми їли, Ферфекс сидів збоку, оглядаючи нас своїми чорними очима з важкими повіками, і розповідав про замок. Він описав численні тутешні скарби — середньовічні стелі, колекцію севрської порцеляни, меблі часів королеви Анни, унікальні портрети доби Відродження у вестибюлі й на сходах. Він згадав і про великі льохи з вином, що містились просто в нас під ногами; і про аптекарські городи, які він сподівався найближчим часом відновити; і про затонулі в озері рештки монастирських споруд. Він не згадував лише про мету нашого нинішнього приїзду — доти, доки ми не допили чай. Лише тоді, відпустивши лакеїв, він перейшов до справи.

— Час настає, — розпочав він. — Ще до заходу сонця ми зі Старкінсом покинемо вас. Вам, безперечно, треба підготуватися до нічної роботи, тому скажу коротко. Як я вже розповідав вам, це крило замку найбільше потерпає від привидів. Це ви, напевно, вже відчули самі.

Він помовчав. Локвуд, що тим часом ганяв родзинку довгим пальцем по тарілці, лагідно всміхнувся:

— Ніч обіцяє видатися дуже цікавою, сер.

Ферфекс реготнув:

— Оце так витримка! Гарзд, тепер щодо правил. Коли смеркне, вас замкнуть тут, але парадний вхід залишиться відчиненим — на той випадок, якщо вам знадобиться покинути замок. До того ж на кожному поверсі є залізні двері, що ведуть до моїх кімнат у східному крилі. Їх теж замкнуть, та в разі надзвичайної потреби ви можете гучно постукати, й тоді до вас прийдуть на допомогу. Через активність привидів електрика в західному крилі не працює, але у вестибюлі ми поставимо телефон, що з'єднає вас із вартівнею Старкінса. Усі внутрішні двері в крилі будуть відімкнені, тож можете ходити собі, куди схочете. За одним винятком... — Він поплескав долонею по

кишені піджака. — Для цього винятку в мене тут є ключ, і ви скоро його одержите. Є ще якісь запитання?

— Було б добре, сер, якби ви показали нам місця, де привидів найбільше, — спокійно попросив Локвуд. — Якщо ви, звичайно, маєте час...

— Так. Так, авжеж... *Старкінсе!* — несподівано гучно гаркнув старий; з вестибюлю негайно з'явився сторож, заламуючи кощаві руки. — Візьми Бориса й Карла, нехай вони займуться телефоном. А я тим часом проведу пана Локвуда замком... Він хороший служник, — провадив Ферфекс, коли сторож подався геть, — тільки в біса боягузливий. Надвечір сюди його нічим не заманиш — навіть якщо сонце ще не зайшло. Можливо, тому він і залишився дотепер живий... Що ж, ходімо.

Він провів нас вестибюлем до арки. За нею виявилась квадратна кімната, застелена килимом, з рядами книжкових полиць по стінах; у дальшому її кінці видніли міцні металеві двері. Бридкі сучасні залізні стільці, оббиті шкірою, стояли біля кількох столиків для читання. Одну стіну майже суціль укривала велика колекція фотографій у рямцях — часом кольорових, та здебільшого чорно-білих. На найбільшому знімку, що висів на почесному місці, ми побачили серйозного молодика в камзолі й вузьких штанях, який дивився на запліснявілий череп.

Локвуд зацікавлено поглянув на фотографію:

— Пробачте, сер... Це ви?

Ферфекс кивнув:

— Так, це я. Замолоду я грав Гамлета. Взагалі я переграв багато шекспірівських ролей, але Принц Данський — мій улюбленець. «Бути чи не бути?» — герой на роздоріжжі між життям і смертю... Це бібліотека, де я проводжу більшу частину свого часу, коли приїжджаю сюди. Мої попередники не дуже знали на книжках, тому я привіз до замку власну книгозбірню. Звідси один крок до моїх кімнату правому крилі, а залізні меблі — виготовлені, до речі, на моїх власних заводах, — відганяють привидів.

— Як на мене, дуже затишна кімната, — зауважив Локвуд.

— Вам не варто тут затримуватись, — мовив Ферфекс, ведучи нас до вестибюлю, де Старкінс саме розміщував на столику, біля мальованої вази, чорний старомодний телефон. — Джерело,

безперечно, знаходиться в найстарішій частині замку. Десь у вестибюлі, Довгій Галереї чи, радше за все, нагорі... Агов, обережно! — гукнув він двом лакеям, що тягли телефонний дріт до столика. — Це ваза доби династії Хань! Знаєте, скільки вона *коштує!*?

Поки Ферфекс картав лакеїв, я подалася вестибюлем в інший бік і прислухалася своїм внутрішнім вухом, проте почула лише власне серце — воно несамовито билось у мовчазному чеканні. Попереду мене височіли великі кам'яні сходи, що вели нагору, в темряву. Перила були оздоблені зображеннями якихось химерних істот із рогами та лускою: кожна з них підтримувала пазурами невеличкий постамент.

— Ти щось чуєш? — пробурмотів Джордж, який вирушив слідом за мною.

— Ні. Схоже, що Джерело чимось накрите або завішене.

— Бачу, що вас зацікавили славетні Сходи, що кричать! — Ферфекс нарешті повернувся до нас. — На отих постаментах, що в пазурах різьблених драконів, Червоний Герцог виставляв черепа вбитих ним дівчат — якщо, звичайно, ці історії кажуть правду. Щоправда, цієї ночі ви самі зможете це виявити. Сподіваюся, що вам — заради вашого ж добра! — не доведеться почути крик цих сходів.

Він помалу рушив угору, стукаючи ціпком по кам'яних сходах. Ми мовчки подалися за ним, не звертаючи уваги одне на одного, силкуючись зосередити свої чуття на нашій меті. Я поклала руку на перила, ловлячи своїм розумом сліди потойбічної сили і увесь час прислуховуючись.

Ми проминули вікно — чотири мляві постаті в останніх промінцях надвечірнього сонця — і дісталися другого поверху. Тут темно-вишневий килим і оксамитові червоні шпалери поглинали всі звуки. Повітря заповонила дивна мішанина запахів — від свіжих тропічних квітів до гнилизни. Довгий широкий коридор — як я пам'ятала з Джорджевих планів — вів зі сходу на захід, уздовж усього будинку. Обабіч ішли ряди напівпрочинених дверей: за ними було видно темні старовинні меблі, картини, дзеркала у важких золотих рамах...

Ферфекс, проминаючи всі ці кімнати, прямував уперед — на захід. Нарешті коридор закінчився замкненими дверима.

Господар зупинився. Чи то від довгого підйому сходами, чи від задушливого повітря він помітно захекався.

— За цими дверима, — нарешті промовив він, — те саме місце, про яке я розповідав вам. Червона Кімната.

Замкнені міцні дерев'яні двері нічим не відрізнялись від решти дверей, які ми щойно проминули, — хіба що знаком: грубо видряпанним скісним хрестом на середній дошці. Одна лінія хреста була коротша за другу; видно було, що його видряпали гарячково, з люттю, глибоко продерши дошку.

Ферфекс міцніше сперся ціпком об підлогу:

— Пане Локвуде, зверніть на цю кімнату особливу увагу. Це небезпечне місце, тому двері сюди постійно замкнено. Як я вже казав, у мене є ключ від неї: зараз я передам його вам.

Старий ще довго мовчав язиком, порпаючись у кишнях. Нарешті він знайшов ключ — маленький, золотий, на темно-червоній стрічці. Локвуд спокійно взяв його.

— Я переконаний, що Джерело тут, — провадив Ферфекс. — А ви вже самі вирішуйте, чи вірити мені, чи ні. Вам не треба заходити сюди *негайно* — це я залишаю на ваш розсуд. Сподіваюсь, ви вже відчуваєте тут...

Не пам'ятаю, що він там казав іще. Я щосили намагалася приглушити ледь чутний, але наполегливий хор голосів, що несподівано обірвав тишу. Голоси лунали так близько, що це мені аж ніяк не подобалось. Я помітила, як зблідло Локвудове обличчя, а Джордж позеленів так, ніби його занудило, й підняв комір, немовби відчувши холод.

* * *

Унизу, у вестибюлі, телефон нарешті встановили біля вази. Його дріт тягся кудись до бібліотеки. Лакеї вже пішли. На тлі напівтемного прямокутника дверей стояв старий Берт Старкінс.

— Десять хвилин, сер! — вигукнув він.

— Пане Локвуде, вас це влаштовує? — поцікавився Ферфекс.

Локвуд кивнув:

— Цілком. Десяти хвилин нам вистачить.

Ми мовчки працювали під високим вузьким вікном у Довгій Галереї — розбирали наші торбини, діставали знаряддя, підтягали ремені й поправляли руків'я рапір. Кожен з нас мав свій особистий

комплект зброї — навіть із певним доповненням, замість каністри з Грецьким Вогнем.

На пояс собі я почепила рапіру, ліхтарик із запасом батарейок, три свічки з коробочкою сірників, п'ять маленьких срібних печаток (усі — різного розміру), три соляні бомби, дві каністри з лавандовою водою, термометр, записник і ручку. До того ж через плече я перекинула ремінь із двома рядами пластмасових посудинок: у кожній був фунт залізних стружок і півфунта солі. Через інше плече були перекинуті міцно скручені шестифутові залізні ланцюги. І, нарешті, в кишені моєї куртки лежав запас їжі— пляшечка енергетичного напою, бутерброди й шоколадка — про всяк випадок. Термос із міцним гарячим чаєм, найдовші ланцюги та найважчі срібні печатки ми поклали до окремої торбини.

На додачу до звичайного вбрання, на мені були теплі рукавички, жилет, легінси й вовняні шкарпетки. Поки не настав холод, я зібгала свій кашкет і запхала його до кишені. А на моїй шії досі ховалася срібляста скляночка з кольє.

Мої приятелі вбралися так само; Локвуд також заховав у нагрудну кишеню свої темні окуляри. Знаряддя висіло на нас справжнім тягарем: ми взяли з собою більше заліза, ніж зазвичай, бо від цього посправжньому залежало наше життя. Якщо ми розійдемося, то кожен з нас може оточити себе залізним колом. У торбинах ще залишались ланцюги завтовшки в два дюйми — для найдужчих Гостей, — проте ми вирішили поки що не діставати їх.

Приготування скінчилися. Сонце за вікном майже зайшло. Червоні язички полум'я в каміні поволі згасали. Темрява повзла Довгою Галереєю, закрадаючись до кожного закутка великих кам'яних сходів. Ну то й що? Так, день скінчився, надходить ніч, і всі Гості в замку прокидаються, але агенція «Локвуд і К°» — наготові. Ми працюємо разом, і нам нема чого боятися.

* * *

— От і все, — мовив Ферфекс, стоячи разом зі Старкінсом на дверях. — Я повернуся сюди вранці о дев'ятій, щоб вислухати ваш звіт. Чи є ще якісь запитання?

Він пильно дивився на нас. Ми стояли й чекали. Локвуд лагідно всміхався, поклавши руку на рапіру. Поруч із ним стояв Джордж — у

своїх незмінних окулярах, незграбніший, ніж будь-коли, бо його штани ледве трималися через вагу торбин із сіллю й залізом. А я... Цікаво, який я мала вигляд цієї останньої миті? Сподіваюсь, непоганий. А ще сподіваюсь, що я нічим не виказала свого страху.

— Чиє запитання? — повторив Ферфекс.

Ми втрюх стояли мовчки, чекаючи, коли він зачинить двері й піде собі.

— Тоді до побачення вранці! — Старий підняв на прощання руку.
— Успіхів вам усім!

Він коротко кивнув Бертові Старкінсу, обернувся й подався до сходів. Старкінс узявся замикати двері: вони жалібно зарипіли. На якусь мить ми побачили силует сторожа між половинками дверей, що скидався в сутінках на старе покручене дерево... Нарешті двері гучно лягнули. Я почула, як цей ляскіт прокотився відлунням від вестибюлю до галереї — й далі, по всіх запованих коридорах замку.

— Якби він забув тут ціпок і повернувся по нього, — зауважив Джордж, — пропала б така ефектна сцена! Правда?

Ніхто з нас не відповів йому. Відлуння вщухло, й мертвотна тиша замку знов оточила нас зусібіч, наче вода на дні колодязя.

— Передусім — найголовніше! — мовив Локвуд. — Зачекайте тут.

Тупаючи черевиками по кам'яних плитах, він хутко перетнув вестибюль, де на нього похмуро зирили портрети давніх господарів замку, — і підійшов до невеличких дверцят біля сходів. Тоді відчинив дверцята і майнув усередину. Запала тиша. Ми з Джорджем мовчки перезирнулися, Щось клацнуло, потім у туалеті зашуміла вода. Локвуд вийшов і неквапом подався до нас, несучи під пахвою великий пакунок.

— Отак буде краще, — зауважив він.

— Що це таке? — запитав Джордж.

Локвуд підняв пакунок:

— Найпотужніший Грецький Вогонь від Сетчела! Сім каністр! Почепіть їх собі до поясів, як завжди, — і вирушаймо.

Він зірвав захисну стрічку і розгорнув мокрий пластик. Звідти на його долоню випали дві блискучі срібні каністри.

— Локвуде, як тобі вдалося... — почав Джордж.

— Ти сховав ці каністри під одягом! — вигукнула я. — А потім — у туалеті, коли ми приїхали! Тоді, коли ми чекали тебе разом зі Старкінсом!

Локвудові зуби блиснули в сутінках.

— Твоя правда. Я припасував каністри до підбою свого пальта. Потім навмисне вдав, ніби мені закортіло до туалету, й сховав їх у бачку. Тримай, Люсі. Це тобі.

Я почепила каністри, як завжди, до свого пояса. Локвуд тим часом витяг ще дві й простяг їх Джорджеві.

— Я передбачав, що Ферфлекс захоче обшукати нас. Тому й не поклав вогонь у торбини, а сховав його в замку, геть від чужих очей, ще до обшуку. Проте, правду кажучи, я й не підозрював, що він зробить це *без нас*. Це ще раз доводить, що він за людина.

— Що ж це за людина? — перепитав Джордж, оглядаючи свої каністри.

— Страшна людина. Хіба це не помітно? Оці дві каністри — для мене...

Я приголомшено хитнула головою:

— Якщо Ферфекс дізнається...

— Не дізнається! — Локвуд вишкіривсь у своїй вовчій посмішці.
— Будь певна: мене ночами не мучитиме совість через те, що я обдурих його. Він зарано виклав нам свої правила. Це дало нам право підлаштувати їх до свого смаку.

— Я не згоден з тобою, Локвуде, — заперечив Джордж. — Робота в нас, звичайно, серйозна. Та якщо ми підпалимо ніжку якого-небудь стільця доби королеви Анни, то — прощавай, грошенята. Локвуд обдере нас незгірше за Гоупів.

— Гаразд, подасть він на нас позов, — кивнув Локвуд. — То й що? А цей Грецький Вогонь може врятувати нам життя. Пам'ятаєте, що сталось з останніми агентами, які провели тут ніч? Ніхто не знайде нас мертвими на підлозі. Тому я вчора купив ще дещо...

Він дістав з розірваного пакунка сьому каністру, трохи більшу за решту. На її боці так само стояла марка корпорації «Світанок», однак обгортка була не біла, а темно-червона. З одного кінця каністри стирчала довга трубка.

— Новий сорт Вогню, — пояснив Локвуд, чіпляючи каністру до свого пояса. — Хлопець із «Сетчела» розповідав, що агенти «Фітгес» і «Ротвела» користуються ним у найскрутніших випадках. Цей вогонь спричиняє надпотужну вибухову хвилю із срібла, заліза й магнію. Жоден привид не може протистояти їй — під її захистом ми будемо в безпеці. Та й коштує ця штучка нівроку! Так, а що нам тепер робити з цим мотлохом? — Він зібгав розірваний мокрий пакунок і запхав його до Ферфексової вази доби династії Хань. — Отак! А тепер — до роботи.

Ми обладнували свій штаб у бібліотеці. Вона містилась однаково близько й до парадного входу, й до переходу в безпечне крило; до того ж тут було чимало залізних меблів, що мало помітно згасити активність Гостей. Ми затягли сюди свої торбини й поставили на одному з столів електричний ліхтар. Локвуд увімкнув його на низьку потужність.

— Місце ми вже трохи оглянули, — сказав він. — Які є думки?

— Тут усюди повно потойбічної енергії, — зауважила я.

— А де її найбільше? — запитав Джордж.

— У коридорі біля Червоної Кімнати.

— Ти щось чула там, Люсі?

— У тому коридорі? Шепіт. Надто тихий, щоб розібрати слова, але голоси були... розлючені. В усіх інших місцях — тиша. Щоправда, здається мені, що вночі ця тиша припиниться... — Я ніяково всміхнулась. — Ні, ви не подумайте, що я лякаю вас.

Локвуд кивнув:

— Так і буде. Я цілком згоден з тобою. Я *всюди* відчуваю Смертні Вогні, але ніде не можу розгледіти їх як слід. Що в тебе, Джордж?

— Я не такий чутливий, як ви, але дещо все-таки *помітив*, — відповів Джордж, простягаючи нам свого термометра. — Коли ми були в бібліотеці з Ферфексом, температура була шістнадцять градусів. А зараз — тринадцять. Повітря швидко холодне.

— І це ще не кінець, — погодився Локвуд. — Гаразд, працюймо по порядку. Стежмо за температурою й своїми відчуттями. Спочатку — перший поверх і сходи, далі— підвал. Потім трохи перепочинемо й візьмемося до горішніх поверхів. Ніч довга, а будинок — великий. Тримаймося разом. Ніхто не відходить далеко — за будь-яких обставин. Закортить до туалету — підемо втрюх. Зрозуміло?

— Тільки чаю я сьогодні більше не питиму, — попередила я.

* * *

Відчуття мої були правдиві. Цей будинок гнітив нас, мов велетенський тягар. І до того ж тут скоро мали з'явитися привиди.

Завдяки залізним меблям у бібліотеці ми знайшли небагато слідів потойбічної енергії. Та навіть тут, вимкнувши ліхтар і стоячи в темряві, ми помічали невеличкі спалахи й нитки світла, що кружляли довкола нас. Вони були надто слабкі й не могли прибрати чіткої форми, проте залишали по собі помітні плазмові сліди. Дотримуючись традиційної методики «Посібника Фітес», Джордж виміряв температуру в кожному кутку і в центрі кімнати й записав свої спостереження на плані будівлі. Я стояла з рапірою наготові: ми з Локвудом застосували свої Таланти, щоб перевірити наші відчуття. Проте, на жаль, у нас майже нічого не вийшло. Тиша просто-таки закладала мені вуха. Локвуд помітив лише кілька давніх Смертних

Вогнів; до того ж, як на мене, його більше зацікавили театральні фотографії на стіні.

У вестибюлі температура тим часом упала до одинадцяти градусів. Спалахи плазми поволі дужчали, кружляючи довкола нас, неначе світлячки. З'явилися перші хмаринки світло-зеленого примарного туману — такі слабенькі, що нам доводилося напружувати очі, щоб розгледіти їх. Туман стелився над підлогою й потихеньку заповнював кімнату.

Несподівано я почула тихе тріскотіння, наче в зламаному радіоприймачі. Воно то вщухало, то гучнішало, мало не переростаючи в загрозливий шум, та щоразу пропадало знову. Невідомо з якої причини цей звук схилював мене. Якби я тільки могла його вимкнути!

Локвуд тим часом помітив у вестибюлі три надзвичайно яскраві Смертні Вогні.

— Як ти думаєш, вони нещодавні? — запитала я.

Він зняв окуляри й заховав їх у кишеню.

— Можливо. А може, це сліди якоїсь давньої моторошної події. Зараз сказати важко.

Дивно, що самі сходи майже ніяк не проявляли себе. Тутешня температура (Джордж виміряв її на кількох сходинках, а потім обчислив середнє значення) не відрізнялась від температури у вестибюлі. Жодних звуків, тим паче — крику, чути не було. Торкнувшись кам'яних перил, я не відчула нічого, крім неспокою, який — правду кажучи — переслідував тут мене всюди.

Кінець Довгої Галереї ховався в холодній темряві. Вогонь у каміні майже згас: один-єдиний його язичок ще тремтів серед попелу, проте розгорітись ніяк не міг. Джордж знову поглянув на термометр.

— Вісім градусів, — зауважив він. — Падає далі.

— Щось я трохи нездужаю, — зізналась я. — А ви?

Хлопці кивнули. Так, *почалося!* Знайомі прояви духів — здавити тобі серце так, щоб захотілося скрутитись клубочком і заплющити очі...

Тримаючи руки на рапірах, ми разом подалися до Червоної Кімнати.

Наш відчай зростав дужче й дужче, поки ми пробиралися повз чайний стіл і камін до гобелена в кінці галереї. Температура швидко падала. Примарний туман густішав і обнімав нам гомілки. Аж ось,

озирнувшись, ми вперше побачили справжніх привидів — три неясні постаті, що стояли посеред вестибюлю.

Як і всі привиди Першого Типу, вони бовваніли збоку, скраю ока. Чорно-сірі, з зернистого диму, вони часто мерехтіли і раз по раз розчинялись у повітрі. Двоє з них були заввишки з дітей, а третій — з дорослу людину: більше про них нічого не можна було сказати.

Намагаючись не звертати на них уваги, ми вирушили далі, до стіни з гобеленом. Тут було помітно холодніше. Локвуд підняв ріжок гобелена й зазирнув за нього.

— Мене це місце теж зацікавило, — зауважив Джордж. — Бачиш там що-небудь?

— Лише камінь. — Локвуд опустив гобелен. — Хоча тут нівроку холодно.

— Авжеж. Шість градусів. От-от упаде до п'яти. Гарзд, ходімо далі.

Коли ми закінчили оглядати перший поверх і подалися назад до сходів, усюди вже стелився лиховісний туман, було чути звуки й запахи, які поширював аж ніяк не Джордж. Ніде не було так холодно й тихо, як у Довгій Галереї, проте надприродна сила вже просочила ціле крило. Моторошний шум гучнішав. Один за одним з'являлися Смертні Вогні. Дедалі частіше з'являлися привиди. До нас вони не наближались, однак виринали чи там, звідки ми щойно пішли, чи там, куди ми саме збирались. Їх не можна було розгледіти до ладу, хоч серед них траплялись і дорослі, й діти. Усі вони, здавалося, належали до Першого Типу: кволі, мляві й трохи сумні.

— Це все дрібнота, — мовив Джордж, тримаючи над головою свічку, коли ми сходили до підвалу. — Тіні, Причасні, Серпанки... Зовнішні прояви справжніх, глибших привидів. Поки що ми не знайшли нічого подібного до Джерела — крім холодного місця біля гобелена. До речі, ви знаєте, яка кімната просто під ним?

Я промовчала. Нікому з нас не хотілося йти до Червоної Кімнати раніше, ніж через годину, хоч кожен розумів, що наше розслідування урешті приведе нас туди.

У підвалі панувала темрява. Протяг відразу загасив наші свічки, тому ми озброїлись електричними ліхтариками. Їхнє проміння тут-таки розбіглося по заплутаних коридорах, сірих кам'яних стінах, стародавніх колонах і вищерблених плитах на підлозі, де теж

клубочився примарний туман. У деяких нішах стояли потрощені бочки й порожні стійки, де колись зберігали вино; інші були завалені дровами й засновані павутинням. Не обійшлося, звичайно ж, і без щурів. Що глибше ми сходили, то більше ставало й павутиння, й туману. Температура падала далі.

Нарешті остання кімната закінчилася глухою кам'яною стіною.

— Те саме, що в галереї, — зауважив Джордж, розглядаючи план, над яким я тримала ліхтарик. Локвуд із рапірою стояв поруч. — Ми прямісінько під її дальнім кінцем — і знову натрапили на холодне місце. Тут так само п'ять градусів — найменший показник у підвалі. А погляньте, скільки тут павутиння... Ой!

Локвуд відштовхнув нас і рубонув рапірою по стіні. Кінчик врізався в камінь, звідки посипались жовті іскри.

— Хай йому дідько, не влучив! — вилаявся він. — Утік!

Я витягла свою рапіру. Джордж, навантажений рюкзаком і ланцюгами, втратив рівновагу і впав на підлогу. Ми з Локвудом шалено озиралися на всі боки. Мій ліхтарик описував дикі кола — тепер нас оточувало тільки сіре каміння.

— Локвуде! Що сталося? — запитала я.

Відгорнувши волосся з очей, він засапано відповів:

— Хіба ти не бачила?

— Ні.

— Він стояв навпроти тебе. Прудкий до біса!

— *Локвуде!..*

— Чоловік. Виплив з темряви біля стіни. Не весь — тільки рука й голова. Хотів схопити тебе, Люсі. Мабуть, чернець — у нього маківка була лиса. Голена. Тонзиліт, чи як це називається...

— Тонзура, — обізвався з підлоги Джордж.

— Нехай буде тонзура. Яка різниця! Мені не сподобалось його обличчя.

* * *

Ми повернулися нагору. Кілька хмаринок примарного туману проникли до бібліотеки, проте ліхтар горів яскраво, тримаючи привидів на відстані. Локвуд трохи додав світла, а ми поскидали наші ланцюги, щоб дати спинам перепочити, поклали на бібліотечні

столики каністри з вогнем і мовчки посідали. Було вже по десятій годині вечора.

Уже тривалий час срібляста склянка холодним тягарем тиснула мені на груди, тож я скористалася можливістю витягти її поверх пальта. Всередині кулон світився блакитним сяйвом — я вперше це побачила. Зрозуміло, що дух убитої дівчини був досі живий. Може, він відчув потойбічну силу, що панувала довкола, а може, тут була якась інша причина. Та й загалом про те, чому він повернувся через п'ятдесят років, можна було хіба що здогадуватись.

Джордж розглядав план замку, розстеливши його на колінах і раз по раз стукотячи олівцем по своїх зубах. Локвуд закінчив зі своїм печивом і вирушив з ліхтариком до книжкових полиць. У вестибюлі, перед дверима, з'явився самотній привид, замерехтів — і пропав.

— Є! — зненацька вигукнув Джордж.

Я злякано сховала склянку під пальто:

— Що?

— Джерело! Я знаю, де воно!

— Я думаю, ми всі вже здогадались про це, — зауважила я. — У Червоній Кімнаті. Пора вже туди навідатись. Зараз відпочинемо й підемо.

— Можливо, — відповів Джордж. — А можливо, й ні.

Він зняв окуляри, щоб потерти втомлені очі, а потім знову надяг їх. Дивна річ: без окулярів Джорджеві очі були маленькі й кволі, навіть безглузді, наче в спантеличеної вівці, що завернула до чужої кошари. Зате з-за окулярів вони дивились проникливо й твердо, наче в орла, що збирається зловити цю дурну вівцю собі на сніданок.

— Тут дещо дивує мене, — провадив Джордж. — Ось погляньте... — Він поклав обидва плани на стіл. — Ось давнє креслення руїн монастиря. Ось трапезна — нинішня Довга Галерея. Ось горішні кімнати — колишні чернечі спальні. Багатьох із них уже немає, проте одна збереглася дотепер — це та сама Червона Кімната.

— Локвуде! — оклинула я. — Ти слухаєш?

— М-м... так. — Локвуд саме стояв біля стіни з Ферфексовими фотографіями. Він узяв з полиці велику книгу й тепер ліниво гортав її.

— На середньовічному кресленні, — вів далі Джордж, — позначено проходи за Червоною Кімнатою й Довгою Галереєю, які

потім було замуровано. Вони вели до кількох кімнат на обох поверхах — може, до спалень, чи до комор, чи до каплиць для молитов. Можливо, що вони були і в підвалі — на плані їх немає... А якщо ви тепер поглянете на план дев'ятнадцятого століття, тут ці додаткові приміщення вже не позначені. Саме таким це крило замку збереглося донині — з великою кам'яною стіною й холодними місцями.

— Стіна дуже міцна, — зауважила я.

— Дуже товста, — уточнив Джордж. — У тім-то й річ. Вона помітно товща, ніж на давньому плані. Саме там, де раніше були проходи.

Хвиля збудження, мов електричний розряд, пробігла моїми грудьми й руками.

— Ти думаєш...

Джорджеві окуляри блиснули:

— Так. Думаю, що там є потаємні кімнати.

— Якщо решту кімнат було знищено, то проходи до них стали непотрібними, і їх просто могли замурувати стіною, — міркувала я. — Це цілком можливо! Як ти гадаєш, Локвуде?

Локвуд не відповідав. Озираючись, я побачила, що він зняв з полиці ще кілька томів — і тепер захоплено переглядає їх, стоячи до нас спиною й сьорбаючи чай із термоса, що ледве тримається на стосі книжок.

— Локвуде! Що ти, в біса, робиш?!

Він обернувся до мене. Його очі були відчужені — так само, як я помічала в нього вже кілька останніх днів. Здавалось, ніби він дивився кудись у далечінь.

— Пробач, Люсі. Що ти сказала?

— Я не казала, а кричала! Що ти там робиш? Джордж знайшов Джерело!

— Справді? Чудово... А я тут погортав Ферфексові альбоми. Він зберігає записи про всі ролі, які грав замолоду: програми, квитки, огляди й таке інше. Неймовірно! Колись він був непоганим актором.

Я вирячилась на Локвуда:

— Кого це цікавить? Виходить, тому ти й не допомагав нам шукати Джерело?!

— Ні, чому ж... Я теж шукав. Джерело близько, тільки для нас воно поки що недосяжне... — Його обличчя засяяло усмішкою. — Хоча —

твоя правда: зараз це не головне! — Він сів біля нас і по-дружньому лягнув Джорджа по спині. — Що ти там казав, Джордж? Потаємні кімнати за стіною?

— Так, кімнати або проходи. — Джордж поправив окуляри й хутко заговорив: — Пам'ятаєте Ферфексову розповідь про загибель команди «Фітес» тридцять років тому? Це мене відразу насторожило. Двох агентів знайшли мертвими в Червоній Кімнаті. А третій — хлопчик — зник. Привиди, як нам відомо, не їдять свої жертви. То куди ж він подівся?— Джордж постукав пальцем по кресленню. — Деся отут. За цією надзвичайно товстою стіною. Йому пощастило знайти потаємний вхід і увійти туди. А Гість — саме той Гість, що є головною причиною всього цього шарварку, — його спіймав. І хлопчик не повернувся назад. Його тіло — досі там, за стіною. І я ладен посперечатись натри найкращі шоколадні пончики від Арифа, що Джерело — теж за стіною.

Ми схилились над планом серед нашого маленького острівця світла, довкола якого вже хвилювалось море примарного туману. Локвуд задер голову, стулив пальці й замислився.

— Гаразд, — нарешті сказав він. — У мене теж є важливі відомості.

— Сподіваюсь, не про Ферфексові альбоми? — супилась я.

— Ні. Послухайте. Джордж, як і завжди, каже правду. Джерело напевно сховане в цій стіні. Щоб відшукати його, ми повинні знайти потаємний вхід: найвірогідніше, він — у Червоній Кімнаті. Історії про Кумб-Кері-Голл — здебільшого дурниці, Сходи, що кричать, — чистісінька вигадка, а от Червона Кімната — це вже дещо інше. Ми всі відчули її атмосферу ще за дверима. А всередині буде ще веселіше, — він пильно поглянув на нас. — І до того ж нам нема чого туди йти. Ферфекс казав це сам. Ми не повинні йти до тієї кімнати. Ми одержимо грубі гроші лише за те, що проведемо тут ніч, і цих грошей нам вистачить, щоб відшкодувати всі збитки на Шин-Роуд. Ферфекс уже переказав нам ці кошти — я зателефонував до банку відразу, як ми сюди приїхали. Якщо ми знайдемо і знищимо Джерело, то одержимо ще більше, та в цьому крайньої потреби немає. Компанія житиме й так.

— Та невже? — обізвався Джордж. — Хіба не тобі хотілось великих справ, Локвуде? Крім того, що це неприємно здивує Ферфекса, це знищить нашу репутацію!

Локвуд навіть не спробував це заперечити.

— Я вже казав, — спокійно відповів він, — що нам потрібен гучний успіх. Розкриття вбивства Енні Ворд наблизило нас до нього — завдяки Люсі. Але... цей успіх не гарантований. — Він зітхнув. — Ми ще не можемо зробити останнього кроку. Щодо пошуків тутешнього Джерела — це вже інша річ. Проте вкрай ризикована. В Червоній Кімнаті ховається щось надзвичайно потужне. — Локвуд усміхнувся, та цього разу його усмішка була не енергійно-завзята, якій ти беззастережно коришся, а лагідна й дружня. — Ви ж знаєте мене, — сказав він. — Гадаю, нам варто було б спробувати... Але я не можу піддати ваші життя такій загрозі. Тому — обирайте самі. Усе залежить від вас.

Ми з Джорджем презирнулися. Він чекав, що скажу я, а я — що скаже він. Примарне тріскотіння в моїй голові несподівано вщухло — немовби привид, що хазяйнував у домі, теж чекав на моє рішення.

До цього вечора я, напевно, повернула б назад. Уже багато разів, довіряючи своєму чуттю в критичних ситуаціях, я помилялась. Та відтоді, як ми переступили цей поріг і розпочали свої пошуки, моя впевненість поволі зросла. Ми працювали разом краще, ніж будь-коли раніше. Обережно, точно, впевнено. Я навіть повірила в те, що «Локвуд і К°» нарешті здобуде справжню славу. Тому здаватись просто так мені не хотілось. Я глибоко зітхнула.

— Я вважаю, що варто зазирнути туди, — сказала я. — Але перед тим *забезпечити* собі шлях до відступу. Якщо все піде погано, то нам треба буде покинути замок якомога швидше.

Локвуд кивнув:

— Звичайно. А ти як вважаєш, Джордж?

Джордж пирхнув:

— Дивовижна річ! Люсі нарешті сказала щось розумне. Я вважаю так само. А для забезпечення відступу, — він поплескав по каністрах на поясі, — ми можемо користуватися всіма доступними засобами.

— От і чудово, — спокійно підсумував Локвуд. — Забирайте торбини, й ходімо.

* * *

Ми прийняли рішення — проте не збиралися діяти нерозважливо. Піднімаючись нагору, ми оглядалися і прислуховувалися через кожні

кілька сходинок. Як і раніше, привиди не наближались до нас, зате примарний туман уже доходив нам до колін. Локвуд помітив Смертні Вогні в коридорі і біля дверей спальні. Що ж до моїх почуттів, то гнітюча тиша повернулася: вона знову стискала мої скроні. Повітря здавалося густим і в'язким. У коридорі було чути важкий, нестерпно-солодкий запах.

Шепоту поки що чути не було. Натомість, озирнувшись, я побачила в коридорі привидів, що купчилися в променях ліхтарів.

— Вони ніби чекають, — пробурмотіла я. — Чекають, коли ми увійдемо до кімнати.

— У кого м'ятні льодяники? — обізвався Джордж. — Тут ми напевно без них не обійдемося. Я це знаю.

Локвуд витяг з кишені ключ і вставив його в замкову щілину.

— Повертається легко, — зауважив він.

Замок гучно клацнув.

— Гаразд, готово. Ходімо. Зазирнімо туди, як радила Люсі, і все.

Джордж кивнув. Я силувано всміхнулася.

— Не бійтеся, — додав Локвуд. — Усе буде гаразд.

Далі він узявся за клямку й штовхнув двері. Ніч жаху розпочалася.

Завіси дверей навіть не рипнули. Та, правду кажучи, цього й не треба було.

З кімнати одразу війнуло сухим холодним повітрям, запахом пороху та порожнечі. Те саме відчуття, коли ти заходиш до будь-якої покинутої кімнати. Локвуд направив у темряву ліхтарик: його промінець висвітив голі дошки підлоги — темно-сірі, запліснявілі. Подекуди на підлозі видніли клапті старезного, кількасотлітнього килима.

Локвуд освітив ліхтариком протилежну стіну. Спочатку ми побачили білий плінтус, а потім — темно-зелені шпалери, майже почорнілі від бруду та часу. Подекуди вони повідривались і оголювали цеглу, з якої давно обсипався тиньк. Далі промінь піднявся до високої стелі з візерунчастою ліпниною. Посередині стелі висіла одна-єдина люстра, з завитків та ланцюгів якої звисало сіре м'яке павутиння.

Павуки... Певна прикмета!

Локвуд опустив ліхтарик униз. Просто під нашими ногами, на порозі кімнати закінчувався килим, яким було вистелено коридор. За ним було припасовано міцну залізну смуту. А далі — порох, гола підлога й моторошна самота Червоної Кімнати...

— Ви щось відчуваєте? — запитав Локвуд. Його голос пролунав якось дивно й похмуро.

Ніхто з нас не відчував нічого надзвичайного. Тоді Локвуд переступив через залізний бар'єр, а ми з Джорджем подалися за ним, несучи важкі торбини. Холодне повітря оточило нас. Наші черевики м'яко ступали по дошках.

Я чекала потужного прояву відразу, тільки-но ми сюди увійдемо, проте нічого не сталось — мені лише дужче стиснуло скроні. Примарний туман сюди ще не проник, однак до мене долинув тихий шурхіт. Поставивши на підлогу торбини, ми освітили кімнату ліхтариками.

Кімната виявилась широкою, прямокутною; вона простиралася на всю глибину крила. Протилежна стіна — торець будівлі — відповідала стіні, завішеній гобеленом, на нижньому поверсі. В стіні не було ні дверей, ні вікон, а шпалери клаптями облізли з неї, оголивши старе каміння.

Праворуч вікон так само не було; натомість у лівій стіні їх виявилось аж три — щоправда, два вікна було замуровано цеглою. На третьому вікні збереглася стара віконниця.

Жодних меблів чи обстанови, крім люстри, в кімнаті не було.

— Щось вона не дуже «червона», — зауважив Джордж. Мені, до речі, спало на думку те саме.

— Працюймо, — обірвав його Локвуд. — Люсі, допоможи мені зробити коло. А ти, Джордж, — на варті.

Тримаючи ліхтарики в зубах, ми з Локвудом дістали з торбин найважчі — дводюймові — ланцюги. Розклавши їх на підлозі, ми заходились надавати їм форми кола — зараз це був наш найголовніший захист від того, що чекало нас у цій кімнаті.

Джордж тим часом нахилився над своїм рюкзаком, розстебнув у ньому бічну кишеню й сунув туди руку.

— Десь тут у мене був ФД проти Гостей, — бурмотів він. — Зачекайте...

— ФД? — перепитала я.

— Фіксатор Дверей. Остання новинка від Сетчела. Дорогий нівроку, але він того вартий... Ага, ось він! — Джордж підняв над головою грубо випиляний дерев'яний трикутник.

Я вирячилась на нього:

— Простий шматок дерева?!

— Не простий, подружко. Це ФД! У нього залізна середина!

— Таке враження, що ти знайшов його в купі дров... Скільки ти заплатив за нього?

— Я вже не пам'ятаю. — Джордж міцно закріпив фіксатор біля дверей. — Називай його як собі хочеш, але він не дає зачинятись дверям, а це допоможе нам залишитись живими.

Тут, звичайно, він казав правду. Рік тому, полюючи за Шедвельським Полтергейстом, двоє з агенції «Грімбл» відстали від своїх колег, коли за ними зачинилися двері ванної кімнати. Це сталося дуже швидко, ніхто нічого не встиг зробити, й тих двох агентів забило

до смерті кахельними плитками, що знялися в повітря. Тільки-но прояв припинився, двері відчинились самі.

— Треба ще насипати тут солі, — додав Локвуд, закінчуючи роботу над колом. — Щоб було певніше... Гаразд, захист у нас якнайпотужніший. Яка тут температура?

— Шість градусів, — відповів Джордж.

— Непогано. Зараз ця кімната — чи не найспокійніше місце в усьому замку... Починаймо шукати потаємний хід. Він, здається, в торцевій стіні?

— Так, — підтвердив Джордж. — Шукаймо будь-які ознаки входу. Кнопки, важелі — все, що завгодно. І вистукуймо порожні місця за стіною.

— Гаразд. Ми з Люсі йдемо першими. А ти, Джордж, залишишся тут і прикриватимеш наші спини.

Ми з Локвудом вирушили в протилежний кінець кімнати. Наші кроки відлунювали в порожнечі, а ліхтарики висвітлювали якнайменші частинки простору, щоб не притуплювати інші наші чуття. Я зайшла з лівого боку — туди, де було єдине незамуроване вікно. Крізь брудну шибку я помітила вогники далекого села й кілька зірок у зимовому небі.

Вимкнувши ліхтарик, я заходилась обмацувати долонями стіну. Камінь був холодний і шорохуватий, подекуди з цілими шпалерами. Мацаючи то по боках, то вище, то нижче, я раз по раз зупинялась — і уважно слухала, та все було спокійно.

— Відчуваєте запах?— несподівано запитав Локвуд. У світлі ліхтарика було видно, як він супиться й морщить носа.

— Який запах?

— Щось кисло-солодке... точно сказати не можу. Запах ніби знайомий, але химерний...

— Ти кажеш так само, як Люсі, — зауважив Джордж. Він стояв позаду нас, у центрі кімнати.

Хвилини минали. Наші з Локвудом руки зіткнулися в пільмі, на самій середині стіни. Після короткої паузи наші пальці вирушили в зворотному напрямку, простукуючи кожну точку поверхні.

— Бачу кілька струменів плазми! — зненацька вигукнув Джордж.

— То нам зупинитися?

— Поки що ні.

Аж нарешті, майже в самісінькому кутку, мій стукіт став трохи лункіший, ніби всередині стіни була порожнеча.

— Тут щось є, — прошепотіла я. — Начебто порожнє місце. Якщо...

— А це що таке? — раптово промовив Джордж.

Ми всі почули, яку темряві щось м'яко, але рішуче стукнуло. Ми з Локвудом хутко озирнулися.

— Мерщій у коло, — наказав Джордж, — і вимкніть свої ліхтарики. Мого вистачить.

Він обережно освітлював своїм ліхтариком стелю, стіни й підлогу, поки ми поспішали назад до кола. Здавалося, що все було таке саме, як раніше.

Чи не таке? Щось поволі, підступно змінювалось в атмосфері замку.

Ми стояли спиною до спини в центрі кола, щільно тулячись одне до одного плечами.

— Зараз я вимкну ліхтарик, — попередив Джордж.

Так він і зробив. Ми опинилися в п'ятні серед порожньої кімнати.

— Люсі! — озвався Локвудів голос. — Ти щось чуєш?

— Той самий шепіт, — відповіла я. — Шепіт розлючених голосів.

— Звідки він лунає?

— Поки що не можу сказати. Ніби звідусіль.

— Гарзд. А ти що бачиш, Джордж?

— Спалахи та блискітки світла. Яскраві, але короткі. Точного місця назвати не можу.

Запала мовчанка.

— А що в тебе, Локвуде? — запитала я.

Він похмуро відповів:

— Зараз я бачу Смертні Вогні.

— Багато?

— Цілі дюжини, Люсі. Не знаю, як я раніше не помічав їх. Це справжня кімната смерті... — Він зітхнув. — Готуйте рапіри.

Троє плечей ворухнулись водночас. Пролунав потрійний брязкіт металу.

— Привид відчув наші клинки, — мовив Джордж. — Вогники забігали туди-сюди. А тепер знову заспокоюються.

— А що в тебе, Люсі?

— Шепіт ніби став гучніший і сердитіший, а тепер ущухає. Що нам робити?

— Знову цей запах! — мовив Локвуд. — Ой, як смердить! — Він аж скрикнув з огиди. — Невже ніхто з вас не чує його?

— Ні, Локвуде, — відповіла я. — Зосередься. Що нам зараз робити? Йти звідси геть?

— Гадаю, що так. Сюди наближається щось велике... О-о, які ці вогні яскраві! — Я почула, як він шукає захисні окуляри.

— Але ж Люсі знайшла потаємні двері! — втрутився Джордж. — Може, нам краще...

— Не двері, а тільки порожнечу за стіною, — заперечила я.

— Байдуже! — обірвав нас Локвуд. — Рушаймо звідси!

У темряві знову щось стукнуло — м'яко, але гучно, як і перед тим. Далі — ще раз, ще раз...

— Це — між нами й дверима, — зауважив Джордж.

— Здається, ні...

— Цить! — мовив Локвуд. — Просто слухайте!

Тук, тук, тук... Повільно й розмірено. Між кожними двома ударами моє серце тьохкало по п'ять разів. Неможливо було сказати, звідки лунає цей стукіт, що його видає, — проте він здавався мені знайомим. Мені пригадалася ванна кімната в нашому будинку на Портленд-Роу — ота, нижня, де я часом приймала душ, а на підлозі лежала Джорджева білизна — чекаючи, поки її потопчуть чийсь необачні ноги. Але який тут може бути зв'язок? Передчуття небезпеки? Та невдовзі я зрозуміла, в чому тут річ. Душ у ванній був старий і протікав: *тук, тук, тук...*

— Увімкни ліхтарик, Локвуде, — прошепотіла я. — Посвіти просто поперед себе.

Локвуд послухався без жодного слова. Напевно, він так само все зрозумів.

Ніжне кружальце золотистого світла лягло на підлогу. Посередині його я побачила щось чорне, неправильної форми, схоже радше на великого розчавленого павука з незліченними ногами. *Тук...* У павука виросла ще одна нога. *Тук...* Ще одна нога, довша й тонша, потяглася вбік... Із кожним ударом посередині чорної плями ніби щось ворушилося. Сама ж ця пляма була блискуча й ніби трохи червоняста.

Локвуд потихеньку підняв ліхтарик — саме в той момент, коли в повітрі пролетіла ще одна крапля. Він направив світло на стелю: тут,

серед тріщин і плісняви в тиньку, красувалася широка темна пляма. Її середина, густа і в'язка, наче патока, провисала й спадала на підлогу краплями.

— Тепер зрозуміло, звідки цей запах, — пробурмотів Локвуд.

— Кров... — тільки й промовила я.

— З технічної точки зору це плазма, — втрутився Джордж. — Привиди не мають...

— Мені байдуже до твоєї *технічної* точки зору, Джордж! — вигукнула я. — Це *схоже* на кров і *пахне*, як кров! Тому для мене це — кров!

Пляма на стелі ніби побільшала й перемістила свій центр ваги. Краплі почали спадати в другому місці, ближче до нас, і швидкість їхнього падіння збільшилась. Я увімкнула свій ліхтарик і подивилася на підлогу. Криваві павучі ніжки тоненькими струмочками підбиралися до наших ланцюгів.

— Не підпускайте їх до себе, — попередив Джордж. — Торкнутися плазми — все одно, що торкнутися привида.

— Ходімо звідси, — чітко наказав Локвуд. — Беріть торбини. Ні, ланцюги облиште — у нас є запасні. Готові! Тоді — мерщій! За мною!

Ми переступили залізний бар'єр і рушили до дверей, тримаючись якнайдалі від огидної маси, що аж випромінювала злобу. В кімнаті стало ще холодніше.

— Бувай! — вигукнув Джордж біля виходу.

Та двері виявились зачинені.

На мить усі ми залякли. Мене огорнула паніка, черево аж звело від страху. Локвуд позадкував і намацав клямку. Тоді шалено смикнув її:

— Замкнено. Не можу відчинити.

Джордж озвався кволим голосом:

— АФД?

Я дико вилаялась:

— До дідька лисого ці *назви*, Джордж, коли він не працює! *Ти* не убезпечив двері як слід!

— Я все зробив як треба...

— Краще б ти засунув туди свою ТН — Товстелезну Ногу!

— Замокни, Люсі!

— Замокніть *обоє*! — гаркнув Локвуд. — І допоможіть мені!

Ми разом щосили навалились на клямку. Та двері навіть не поворухнулись.

— Де ключ? — запитала я. — Локвуде, *ключ!* Що ти зробив з ним?

Він завагався:

— Залишив у замковій щілині.

— Чудово! — зіпнула я. — А вивіску для Гостей ви часом не повісили — «Ласкаво просимо»?!

— Кажу тобі, я все зробив *як треба!* — спересердя вигукнув Джордж. — І солі теж насипав! — Він люто копнув ногою білу *купку* на підлозі. — Бачиш? Привид не міг навіть *підійти* до дверей!

— Заспокойтесь, — прошепотів Локвуд, освітлюючи ліхтариком стелю, з якої потяглася вниз нова крапля крові — саме над тим місцем, де ми стояли. — Він чує наш страх. Ходімо краще назад у коло.

Ми облишили суперечку й вирушили назад до ланцюгів. Кілька струмочків крові вже з'єдналися у великі струмені; вона вже не спадала зі стелі краплями, а по-справжньому текла. Підлогою розпливлася велика темно-червона калюжа.

— Нас оточують, — зауважила я. — Цікаво, скільки тут плазми?

— *Дуже* багато, — пробурмотів Джордж. — Це не просто Другий Тип. Полтергейст володіє потужним телекінезом — він міг би зачинити й замкнути двері не відстані, але він себе так не виявляє. Можливо, це Перевертень. Але Перевертні не можуть замикати двері...

— Який я дурень! — озвався Локвуд. — *Справжнісінький бовдур!* Слід було здогадатися... Люсі, нам доведеться шукати потаємний вихід. Покажи, де ти знайшла в стіні порожнечу!

З калюжі крові на підлозі з'явилася кривава рука. Її пальці вхопилися за ланцюг, але відразу випустили його — і з сичанням зникли. Повітря так просякло запахом крові, що ми ледве дихали.

— Залишмося краще тут... — попросила я. — Тут він нас принаймні не дістане.

Джордж раптом скрикнув. Я побачила, як він сахнувся вбік, схилився над торбинами й мало не вийшов за межі залізного кола.

— Що за дідько?! — вилаявся Локвуд і направив ліхтарик на Джорджа. Той сидів на торбині, розстібаючи куртку. З його плеча курився димок.

— Угорі! — хрипко промовив він. — *Мерщій!*

Промінець ліхтарика ковзнув угору. Із запорошеної, вкритої павутинням люстри текла справжня темно-червона річка. Вона звивалась, набуваючи форми величезної прозорої руки, з якої внизу спадали нові краплі крові.

— Т-так... н-не можна, — прожебоніла я. — Ми ж у залізному колі...

— Назад! — Локвуд відштовхнув мене з середини кола, й туди негайно впала червона крапля. Ми всі стояли майже біля самісіньких ланцюгів. — Ми зробили завелике коло, — пояснив він. — Сила заліза не сягає центру. Там сила Гостя може подолати її.

— Треба звизити коло... — почав Джордж.

— Якщо ми звизимо коло, — обірвав його Локвуд, — нам не вистачить місця. Ще не настала північ, до світанку — сім годин, а прояви тільки почалися... Ні, нам треба вибиратися звідси! Ходімо до кутка, який знайшла Люсі. Вперед!

Тримаючи ліхтарики перед собою, ми переступили ланцюги з того боку, де ще не було кривавої калюжі, й тихенько подалися до лівого краю торцевої стіни. Та тільки-но ми рушили, як темні струмені зі стелі хутко потяглися за нами. Мені з переляку ще дужче звело черево; я вже ладна була закричати.

— Зачекайте! — мовила я. — Привид чує нас. Якщо ми підемо *разом*, він нас швидше спіймає!

Локвуд кивнув:

— Твоя правда. Гарзд. Ходімо, Джордж, спробуймо затримати його. А ти, Люсі, йди до стіни.

— Добре... А чому я?

— Ти ж дівчина, — відповів Локвуд. — Дівчата більш чутливі.

— Так, до емоцій, до людської поведінки, але ж не до потайних ходів у стінах!

— Ну, це майже одне й те саме. До того ж ми з Джорджем краще орудуємо рапірами.

Вимахуючи в повітрі ліхтариком і рапірою, він помчав углиб кімнати. Джордж таким самим чином кинувся в інший куток.

Мені не було часу розглядати, як хлопці відвертатимуть увагу привида. Я відставила вбік рапіру, пригасила ліхтарик до найменшої потужності і взяла його в зуби — аби хоч що-небудь бачити перед собою. Ліворуч від мене була віконна виїмка. За шибкою було холодне

нічне повітря, а до землі, до стежки, вкритої рінню, — тридцять футів. Хтозна — може, ще стрибати доведеться. Все ж таки кращий спосіб померти.

Моє обличчя заливав піт — незважаючи на холод. Руки тремтіли, коли я торкнулась ними стіни. Як і перед тим, я почала простукувати місце, де звук був лункіший.

Цього разу мені не пощастило. Глухий камінь — і квит.

Я перебралася в куток — і несподівано вирішила простукати суміжну стіну. Може, там є якийсь важіль чи двері... Я ставала навшпиньки й стукала так високо, як могла. Присідала навпочіпки, натискала й штовхала. Робила все, що могла, аж поки дісталася до віконної виїмки. Все було так само марно.

Озирнувшись, я побачила, що наша тактика спрацьовує: Джорджеві й Локвуду вдалося відтіснити Гостя в протилежний кінець кімнати, проганяючи страх переможними вигуками, свистом і образами на адресу привида. Проте калюжа в центрі стелі випускала нові потоки крові: довгі, моторошні, вони огинали люстру й підбиралися до хлопців.

Я з жахом побачила, що один з кров'яних струменів уже майже підібрався до моїх ніг. Рука, що стриміла з середньої калюжі, зникла, та замість неї з'явився темний, тонкий потік. Чорні бризки полетіли на підлогу: одна впала мені на черевик, засичала й закурилася білим димком. Я відскочила в куток, до підвіконня.

Погано! Я щомиті могла опинитися в пастці. Я обернулася до вікна, приготувалася стрибати... аж тут мої пальці торкнулися дерев'яної віконниці. Я поглянула на неї... і в цю відчайдушну мить мені сяйнула думка.

Я увімкнула ліхтарик на повну потужність і освітила віконницю. То була міцна дерев'яна панель, завтовшки й заввишки майже з виїмку. Ззаду панелі я помітила міцні чорні завіси, що з'єднували її з каменем. Якщо зрушити її з місця, вона затулить шибку.

І — ймовірно — відкриє щось інше...

Я вчепилась у віконницю, намагаючись посунути її. Мені хотілося зазирнути за неї. І ось я відчула, що панель зрушилась. Посвітила ліхтариком — щілина за віконницею була вже така широка, що я могла просунути туди пальці. Може, там і немає нічого, крім кам'яної стіни; може, це звичайнісінька віконниця. А може...

— Джордже! Локвуде! — озирнувшись, гукнула я до хлопців, через плече, біля якого вже струменіла кров. — Здається, я знайшла вихід! Допоможіть мені!

Не чекаючи їхньої допомоги, я далі тягла віконницю. Штовхала її. Впиралась у неї. Марно — далі вона не рухалась.

Хтось штовхнув мене в бік. То був Локвуд, що саме дістався до виїмки. Кров уже наступала з усіх країв кімнати. Локвуд тулився до стіни, ніби пробираючись гірським уступом. За ним мчав Джордж, тримаючи рапіру над головою. Кров лилася зі стелі на його клинок, сичала й курилася димом, стикаючись із залізом. Джордж підскочив до нас і подав без слів мені рапіру; вони з Локвудом удвох узялися за віконницю й потягли її.

Я обернулася й підняла над нашими головами рапіру.

Кривава пляма вже почала розпливатись верхами стін; тільки в нашому кутку ще залишився чистий трикутник. Криваві потоки текли по шторах із шумом, наче злива. Підлога була майже вся в крові. Криваві струмені спадали з люстри, кришталеві підвіски якої вже сяяли червоним. Тепер я зрозуміла, чому в цій кімнаті не було жодних меблів, чому вона стояла покинута стільки років. Зрозуміла, звідки походить її назва.

Нарешті Джордж із Локвудом скрикнули — і разом потягли віконницю, яка неохоче відсунулась. За нею, наче волосся мерця, переплутались нескінченні нитки павутиння. Промінь мого ліхтарика висвітлив у стіні вузьку арку.

Кров тим часом уже заструменіла по віконниці й по клинку рапіри, який я занесла над головою. Я відчула, як вона сичить, потрапляючи мені на *рукавиці*.

— Сюди! Сюди! — махнула я рукою хлопцям. Вони протиснулися в арку. Я вирушила за ними, задкуючи від вікна до стіни. Кров заливала віконницю, текла віконною виїмкою, підбиралася до моїх ніг.

На віконниці зсередини ми побачили стародавній мотузок, припасований до залізного кільця. Джордж із Локвудом потягли за нього. Віконниця помалу поїхала на місце. Аж тут крізь тріщину в ній хлюпнув струмінь крові — й потрапив на руку Джорджеві. Той вилаявся й хитнувся; я теж ледве втримала рівновагу. Локвуд востаннє смикнув за мотузок, і віконниця затулила арку. Ми опинились у

темряві, слухаючи, як шумлять потоки крові і як невідомий привид ви
плюс кує свою лють на стіни кімнати.

Зненацька моторошний шум ушух — так раптово, ніби хтось клацнув вимикачем чи витяг штепсель із гнізда. Ми були самі в темряві.

Несподівана тиша змусила мене опам'ятатись. Я сиділа серед грубо обтесаного каміння, засапавшись, закинувши голову й роззявивши рота. У вухах стугоніла кров — моя власна кров. Груди аж трусилися; кожен порух завдавав болю. Хоч довкола було темно, я знала, що хлопці поряд — тут-таки, у вузькому коридорі. Мені було чути їхнє дихання.

Ми лежали купою одне на одному. Повітря було холодне, пахло квасним, але нестерпний запах крові зник.

— Джордж, — простогнала я, — з тобою все гаразд?

— Ні. Хтось придавив мені сідницями ногу.

Я сердито посунулась.

— Я про *плазму*! Тебе ж зачепило!

— О, так... Дякую. Руку не зачепило, а от куртку, здається, попсувало серйозно...

— От і чудово. Ця твоя куртка просто огидна!.. У кого є ліхтарик? Свій я загубила...

— Я теж, — обізвався Локвуд.

— У мене. — Джордж клацнув кнопкою.

Веселішого видовища — ще й у промінні ліхтарика — ви, напевно, ніколи не бачили. Я просто-таки сиділа верхи на Джорджеві — очі в обох вирячені, волосся позлипалось від поту. Там, де плазма хлюпнула на Джорджів рукав, залишились зеленкувато-білі плями; вони курилися димком — як і рапіра біля моїх ніг. Поглянувши вниз, я побачила, що мої черевики й легінси так само поплямовані плазмою.

Локвудові, одначе, дісталось найменше від усіх — йому лише трохи зіпсувало пальто й підпалило самісінький кінчик чуба. Проте його обличчя не розчервонилось, як у Джорджа, а навпаки — зблідло. Ми з Джорджем стогнали й хрипіли, а він дихав спокійно та

розмірено. Ось він зняв свої окуляри: його темні очі зблиснули. Рот також був міцно стулений. Я бачила, що він загнав усі свої страхи кудись углиб, витіснивши їх твердістю й спокоєм. Тільки в його обличчі з'явилося щось нове, невідоме досі...

— Отже, — промовив він, — куди ми потрапили?

Локвуд посвітив назад, у бік дерев'яної віконниці. Ще кілька секунд тому сюди проникали широкі, мов пальці, потоки крові. Тепер панель була суха, запилюжена й без жодної плями — так, немовби нічого й не сталося. Якби ми повернулися до кімнати, то, безперечно, побачили б там зразкову чистоту. Та жодному з нас це не спало на думку.

Локвуд сів і заходився поправляти свої ланцюги.

— Усе не так погано, — зауважив він. — Ми загубили важкі ланцюги й робочі торбини. Але в нас є рапіри, залізо й срібні печатки. А найголовніше — ми знайшли те, що шукали.

Я поглянула на чисту, спокійну поверхню панелі:

— Чому ж привид не погнався за нами? Вони ж уміють пробиратися крізь стіни...

Локвуд стенив плечима:

— Часом буває так, що Гість прив'язаний до місця, де він спіткнув свою смерть. Отож, коли ми покинули кімнату, він залишився всередині й заспокоївся...

Я з сумнівом поглянула на нього:

— Ти в цьому впевнений?

— Ні.

— Ось вам відповідь, — утрутився Джордж і ворухнув ліхтариком. — Бачите кільце, за допомогою якого ми зачинили прохід? Воно залізне. А тут у віконницю настромлено залізного пруття. А цегла, якою викладено прохід, теж стародавня... Можливо, хтось захищав це місце саме від *цього* Гостя.

Він крутнув ліхтариком, показуючи нам місце, де ми опинились. То був вузький коридор, викладений старими довгастими цеглинами. По короткій відстані він завертав на захід, до тієї самої міцної стіни, позначеної на Джорджевих планах. *Тут* коридор повертав праворуч — і замість цегли вже виднілося міцне тесане каміння. Його майже суціль затягло павутинням, яке звисало зі стелі аж до підлоги, наче товсті сірі штори.

— Набридли вже ці павуки, — поскаржилась я.

— Тут їх ще не дуже багато, — відповів Локвуд, — бо тут повно заліза. Та коли ми звернемо за ріг, то опинимось у давній монастирській будівлі, а отже, наблизимось до Джерела. Там буде більше й павуків, і потужніших проявів. Відтепер, тільки-но щось з'явиться, відразу берімося за зброю.

Ми підхопились. Я повернула рапіру Джорджеві й витягла свою. Мій ліхтарик лежав на цегляній підлозі, але його лампочка розбилася. Локвуд десь загубив свого ліхтарика, а лампочка в Джорджевому потроху згасала.

— Побережи його, — порадив Локвуд, дістав свічки і розділив їх між нами. Їхні гнотики спалахнули високими гірчично-жовтими вогниками. — Чудовий індикатор для пошуку потойбічних сил. Стежте за ними, — додав він.

— Шкода, що в нас немає з собою клітки з котом, як у Тома Ротвела, — зауважив Джордж. — Коти — найчутливіші з усіх індикаторів.

— Не можу повірити, що Джерело не в Червоній Кімнаті, — сказала я. — Цей Гість був *такий* сильний!

— І дивний, — додав Джордж. — Поєднання Полтергейста з Перевертнем. Це щось новеньке.

— Аж ніяк. Це звичайнісінький Перевертень. — Локвуд витяг руку зі свічкою вперед, у напрямку повороту. — Він не володіє навіть телекінезом.

— Як тоді йому вдалося зачинити й замкнути двері? — заперечила я.

— Йому? — перепитав Локвуд. — Я так не думаю.

— Стривай! — мій похмурий погляд уперся йому в спину. — Ти думаєш, що це зробив інший привид? — Мені раптово сягнула думка. — Чи може... хтось *живий*? Навмисне замкнув нас? Тоді, виходить, це був...

— Ферфекс або Старкінс, — присвиснувши закінчив Джордж.

— Але ж вони не могли прийти сюди! — наполягала я. — Ще й уночі!

— *Старкінс* — ні... — відповів Локвуд. — Мерщій, мерщій! У нас повно роботи.

Я вирячилась на нього:

— То це *Ферфекс*? Але навіщо? Локвуде!..

Він підняв руку, подаючи мені знак мовчати. Він уже був біля повороту й саме нахилився, щоб пробратись повз павутиння. Коли він підняв свічку, десятки маленьких чорних павучків кинулись на всі боки, рятуючись від яскравого світла.

— Тут помітно холодніше, — зауважив він. — Відразу за місцем, де закінчується цегла. І ніби чути сморід, і відчуваєшся якимось гірше... Ану, Джордж, перевір температуру.

Джордж проштовхався повз мене і взявся за виміри. Я неохоче рушила за ним.

— Я розумію, що *Ферфекс* тобі не до вподоби, — мовила я, — але ж він не божевільний...

— Звичайно, не божевільний, — підтвердив Локвуд. — Є якась різниця, Джордж?

— Температура швидко падає. Від дев'яти до п'яти градусів.

Локвуд кивнув:

— І все це — тут, у коридорі. А коли увійдемо *всередину*, буде ще холодніше.

Він показав на арку попереду — чорну, схожу на чийсь роззявлений рот. Свічок виявилось замало, тому Джордж хутко увімкнув ліхтарик. Новий коридор виявився ширший і вищий за той, яким ми прийшли, й тягся далеко вглиб замку.

Щодо температури Локвуд мав цілковиту рацію. Відчувши холод, я надягла кашкет і міцно застібнула пальто. Хлопці зробили так само. Я трохи сердилась на Локвуда за його відмову поговорити про *Ферфекса* й Червону Кімнату, та він, як і раніше, зберігав спокій і не ділився з нами жодною своєю думкою. Він поведився так із того самого дня, коли *Ферфекс* уперше завітав до нас. А може, навіть раніше — відтоді, як нас пограбували, чи відтоді, як ми знайшли колье...

Я потяглася до шиї, щоб перевірити шнурок. Склянка холодила мені шкіру на грудях. Мені спало на думку: цікаво, чи засвітиться вона, якщо її зараз витягти?.. Проте тривожитись не варто — колье під надійним захистом. Зараз треба думати не про Енні Ворд.

Локвуд натяг рукавички. Джордж нап'яв на голову свою зелену шапку. Ми далі прямували коридором. Локвуд високо підняв свою свічку: павутиння аж танцювало в її слабкому світлі.

За кілька кроків Джордж гукнув, щоб ми зупинились. Він показав на стіну праворуч, де видніла масивна арка, викладена цеглою серед каміння.

— Первісний прохід до Червоної Кімнати, — пояснив він. — Його замурували під час перебудови замку. Зараз ми в одному з монастирських коридорів.

— Чудово, — відповів Локвуд. — Ану, погляньмо на карту. Ми тоді побачимо, де...

Зненацька він крутнув головою. Полум'я його свічки затремтіло й зблідло. Кожен з нас відчув наближення Гостя.

Ми чекали, тримаючи наготові рапіри й намацуючи знаряддя на поясах.

Спочатку не було нікого, аж тут... перед нами з п'ятьми виступив хлопчик, оточений сяйвом. Важко сказати, як далеко він був від нас, стояв на підлозі чи ширяв у повітрі. Світло, що виходило від нього, осявало лише його самого. Прислухавшись, я почула тихий плач, проте обличчя хлопчика залишалось спокійним і незворушним. Він дивився на нас порожніми, невидючими очима, як і всі привиди.

— Погляньте на його *одяг*... — прошепотів Локвуд.

Зовні хлопчина був не старший за мене — білявий, гладкий, повнощокій. Якби Джордж акуратніше зачісувався й ошатніше вдягався, цей підліток міг би зійти за його двоюрідного брата. На ньому були темні штани й довга, трохи навіть завелика сіра куртка. Щось у стилі його вбрання (хоч я й не дуже знаюсь на моді) підказувало мені, що йому принаймні кілька десятиліть. Проте хай там скільки років минуло, цю уніформу — які руків'я рапіри в італійському дусі — не можна було сплутати ні з чим...

— Боже милий! — зойкнула я. — Це ж хлопець із «Фіттес»! Той самий, який тут загинув!

Плач посилювався. Привид поволі розвернувся й поплив коридором геть.

Ми знову насторожились. Нічого — довкола темрява, тиша й солодкавий запах, що лоскотав мої ніздрі. Вогники свічок знову яскраво спалахнули. Ми трохи оговтались.

— Тут і *справді* не обійтись без м'ятних льодяників, — обізвався Джордж.

— Привид нічого не казав тобі, Люсі? — поцікавився Локвуд.

— Ні. Але намагався.

— Це вічна проблема привидів. Вони нічого не можуть пояснити до ладу. Можливо, він хотів застерегти нас?.. Проте нам усе одно треба йти далі. Іншого вибору в нас немає.

Ми рушили далі — дещо повільніше, ніж дотепер. Менш ніж через три метри — приблизно там, де ми бачили хлопця, — перед нами з'явилися сходи.

Сходи були кручені, вузькі й вели вниз. Коридор вів прямісінько до них, і вхід було викладено меншими за розміром каменями.

— Чотири градуси, — оголосив Джордж. Світло термометра відбивалось у скельцях його окулярів, а пара від морозного дихання здавалася зеленкуватою.

— Здається, нам треба йти вниз, — підсумував Локвуд. — Ці сходи є на середньовічному плані, Джордж?

— Не знаю... Напевно, є. Сходи між спальнями й трапезною. Перевірити?

— Ні. Нам усе одно треба вниз.

Ми ступили на сходи: перший — Локвуд, за ним — я, останній — Джордж. Місце виявилось не дуже затишне. Нас не полишало відчуття, що ми десь далеко від денного світла — і в часі, і в просторі. Незважаючи на холод, повітря стало задушливішим — стіни з обох боків немовби тиснули на нас. Нам доводилось нахилити голови, щоб не зачіпати павутиння, яке повсюди звисало зі стелі. Від диму зі свічок у мене сльозились очі, тож мені було видно лише наші спотворені тіні на тесаних каменях.

— Локвуде, не наступи на хлопця з «Фіттес», — попередив Джордж. — Він десь тут лежить.

Я невдоволено поглянула на нього:

— Навіщо ти це сказав?

— Мабуть, просто нервуюся...

Я зітхнула:

— Мабуть, і справді... я — теж.

Ми всі напружились: наші почуття були ладні зреагувати на якнайменший подразник. Довкола, однак, усе було тихо — ні звуків, ні Смертних Вогнів, ні плазми. Та це ні про що не свідчило. В Червоній Кімнаті все починалося так само.

Сходи привели нас до маленької квадратної комірчини із замуrowаними обабіч арками. Локвуд зупинився.

— Ми на першому поверсі, — сказав він. — Напевно, за отим дурнуватим гобеленом з ведмедем — пам'ятаєте?

— Так, пам'ятаю, — відповіла я. — Там було оте холодне місце.

— Еге ж, три з половиною градуси, — зауважив Джордж. — Найхолодніше місце в замку. Ми підходимо до нього.

— Ходімо ще повільніше. — Локвуд подав нам м'ятну жувальну гумку. Байдуже пережовуючи її, ми рушили сходами далі, до підвалу. Аж тут мені сяйнула думка.

— Ці сходи... — мовила я, — це не ті самі Сходи, що кричать?

Джордж позаду зареготав:

— Ні, не бійся. Це інші сходи.

— Ти певен? Легенда каже, що це головні сходи замку...

— Авжеж.

Ми обережно сходили вниз — крок за кроком, поворот за поворотом. Локвудова свічка замерехтіла, а потім знову яскраво засяяла.

— Насправді, — провадив Джордж, — це *не зовсім* так. У легенді згадані лише якісь «старі сходи». Проте кожен вважає, що це саме головні сходи — з їхніми різьбленими драконами, постаментами для черепів і таким іншим.

— Еге ж... це тільки *припущення*. Насправді ці «старі сходи» можуть бути де завгодно!

— Твоя правда.

— І до того ж там ми не бачили жодного прояву потойбічної сили!

— Так. Хоча *тут* ми їх теж не відчуваємо... Це просто легенда, — незвично твердо промовив Джордж.

Я нітрохи в цьому не сумнівалась. І для того, щоб остаточно заспокоїтися, зняла рукавичку й запхала її собі в кишеню. А потім — з чистісінької цікавості — торкнулася кам'яної стіни вздовж сходів.

На своє полегшення, я відчула тільки холод — глибокий, сухий, мертвотний, що ховався в цих каменях багато років. Він обпік мені шкіру, пронизав електричним струмом аж до кінчиків волосся. Відчуття було неприємне, проте звичайнісіньке. Холод собі й холод.

Я вже хотіла відпустити камінь, коли зненацька почула звуки.

Спочатку вони були тихі, проте швидко почали гучнішати. *Тупіт*. Тупіт чобіт і брязкіт металу. Відлуння чоловічих голосів, шелест убрання, ляскіт мечів. Голоси хутко оточили нас — і разом з нами вирушили вниз. Я відчула запах гарячої смоли, диму й поту, а ще — надзвичайно сильний дух страху. Хтось вигукнув щось незнайомою мовою. То був крик відчаю, благання порятунку. Потім до мене долинули брязкіт ланцюга, звук удару й болісний стогін.

Тупіт лунав і знизу, й згори. З кожним нашим кроком страх ставав дужчим і відчутнішим. Ось долинуло вже кілька благань про допомогу — дедалі гучніші, відчайдушніші, різкіші... Нарешті вони поглинули всі інші звуки — тупіт, брязкіт — і злилися в один-єдиний істеричний вереск, що виходив, здавалося, звідкілясь із глибин землі...

Я відпустила камінь.

Голоси вщухли. Я ковтнула димне повітря й стривожено торкнулася стіни. Дякувати Богові, все гаразд! Щоправда, на мить мені здалося, ніби моя тінь стала довшою, тонша й виразніша... Ні, це мені примарилось. І звуки справді зникли.

Я натягла рукавичку на занімілі пальці. Тиша...

Аж ні. Я досі чула далекий-далекий відгомін крику.

— Агов, хлопці... — мовила я.

Локвуд зупинився попереду мене.

— Ну, *звичайної* — вигукнув він. — Що я був за бовдур!

Ми з Джорджем вирічилися на нього:

— Що?! Про що це ти?

— Увесь цей час вона була поряд!

— Хто?!

— Відповідь! Відповідь на всі наші питання! Який же я бовдур!

Насупившись, я притулила свою долоню в рукавичці до вуха. Я слухала — слухала якнайуважніше...

— Локвуде, зачекай! — нарешті сказала я. — Ти не чуєш...

— Годі вже з мене! — відрубав Джордж. — Локвуде, ти вже кілька днів якось химерно поводишся. Поясни нам, що коїться! Це все через Ферфекса і його *замовлення*] Ти зтяг нас у цю небезпеку — ти повинен усе пояснити нам!

Локвуд кивнув:

— Гаразд, поясню. Тільки спочатку нам треба знайти Джерело. А потім...

— Ні! — наполягав Джордж. — Так не вийде. Поясни все зараз!
Крик тим часом знову гучнішав. Свічки замерхтіли. Тіні застрибали на стінах.

— Локвуде! — благала я. — *Прислухайся!*

— У нас тривожна ситуація, Джордже, — говорив тим часом Локвуд. — Нема часу на пояснення.

— А ти говори швидше й коротше!..

— *Замовкніть обидва!!!* — не витримала я.

Хлопці поглянули на мене. Мої пальці вп'ялися в скроні, зуби цокотіли. Моторошний звук уже лунав на всю потужність.

— Невже ви не чуєте?— прошепотіла я.— Не чуєте цей крик?

Локвуд зморщив чоло:

— Крик? Ні. Здається, ні...

— Повірте мені! Це *сходи!* Нам треба звідси тікати!

Ми на хвилину завагались, та Локвуд був надто хороший керівник, щоб не зважати на таке застереження. Він ухопив мене за руку:

— Гарзд. Вирушаймо в підвал. Можливо, крик там ущухне. Ти, Люсі, напевно, єдина, хто може...

Він не договорив. Його пальці стиснули мою долоню. Я відчула, як він хитнувся. Звук набрав нової сили — ніби зламав якусь перепону, що робила його нечутним для будь-чиїх вух, крім моїх.

Я озирнулася: Джордж теж заляк, вирячивши очі. Він щось говорив, та я його не чула. Крик лунав надто гучно.

— Вниз! — вигукнув Локвуд: принаймні, це я прочитала за його вустами. — *Вниз!* — Досі стискаючи мою руку, він потяг мене за собою. За мною тупотів Джордж, затискаючи долонями вуха. Ми опинились у вирі світла й темряви: полум'я свічок шалено підстрибувало, по стінах скакали наші перелякані тіні.

Довкола нас лунав крик — просто зсередини кам'яних сходів. Він боляче відлунював у вухах, але тривога, що долинала разом з ним, робила його справді нестерпним. Голова аж розколювалась, в очах усе мерехтіло. Це був голос смертельного страху, нескінченний, усюдисущий. Він обертався довкола нас, застромляв пазурі в нашу свідомість.

Униз, униз... Поворот за поворотом... Тіні на стінах були ніби не наші— темні, з гострими головами й тонкими руками, що сягали стелі. Униз... униз... Ми падали, підскакували, продиралися крізь завіси

павутиння. Поворот за поворотом... Тіні більшали, не відставали від нас ні на крок. Їхні примарні пальці тяглися до нас. Ці сходи, здавалося, ніколи не закінчаться, а крик розпеченим залізом пробивав наші голови — й мені хотілося тільки одного: щоб цей моторошний звук ущух...

Аж нарешті ми втрюх опинились у ще одній квадратній комірчині.

Не втримавшись на ногах, ми попадали на підлогу. Свічки вилетіли з пальців — і покотились по каменях. Наші голови йшли обертом, нас нудило, ми не могли підвестись — через цей нескінченний крик, що так і не припинився. Тіні збігли зі сходів і перекинулись на стіни комірчини: їхні силуети закружляли в якомусь пекельному танці. З їхніх зап'ястків звисали примарні мотузки.

— Ченці! — прошепотіла я. — Це ченці! Ті, що загинули тут!

Семеро ченців, як розповідала легенда. Сімох ченців за їхню ересь кинули в колодязь.

Я підняла голову, оглядаючи кам'яну підлогу. В полум'ї розкиданих свічок, що горіли далі, я побачила цей колодязь — широкий, круглий, обкладений каменями бездонний отвір у підлозі. А поряд...

Між нами й колодязем лежала *купка* кісток і ганчір'я, обплетена щільним шаром павутиння. В'язи кістяка було зламано під чудернацьким кутом. Одна рука — на ній був залишок рукава форменої куртки — вчепилася за край кам'яної цямрини, ніби прагнучи підтягтися й ковзнути вглиб, у темряву.

Хлопець із «Фітес» ішов тими самими сходами, що й ми, перш ніж крик убив його. Я уявляла, як він падав сюди, перекидаючись, аж поки зламав собі шию.

На його щастя, він помер одразу. А я вже просто божеволіла від цього крику. Я підхопилася, не спроможна ні думати, ні робити щось за цим жахом. Джордж із Локвудом, схоже, почувались так само.

У Локвуда з вуха цебеніла кров. Він, як п'яний, ухопив нас за коміри.

— Шукайте Джерело! — вигукнув він. — Воно *повинне* бути тут. У цій кімнаті!

Потім він пустив нас. Джордж обернувся до стіни, до однієї з примарних тіней. Аж тут із стіни висунулась огорнута світлом рука — кощава, довгопала, обросла світлими волосинками, з мотузком на зап'ястку, — й потяглася до нього. Локвуд негайно витяг із-за пояса

соляну бомбу й пожбував її в кам'яну стіну. Сіль спалахнула зеленим вогнем. Рука втяглася назад у каміння. Тінь на стіні люто відповзла вбік, наче змія.

Ми з Локвудом і Джорджем марно обшукували кімнату. Джерела ніде не було. Комірчина виявилась порожня — ні дверей, ні полиць, нічого, крім кам'яних стін, підлоги й глибокого, темного, похмурого колодязя.

Спалахнуло біле полум'я, вибухнули сіль і залізо. Джордж пожбував каністру з Грецьким Вогнем у тіні, що скупчились у кутку кімнати. Каністра брязнула об стіну; стіна здригнулася. Тіні на мить пропали, а потім застрибали знову.

Нас огорнув відчай. Ми почали останній бій. Залізні стружки, соляні бомби, каністри з вогнем — усе це ми кидали в стіни, щоб зупинити примарні тіні, вгамувати цей страхітливий крик! Каміні тріскалися, комірчину затягло димом, завіси павутиння горіли. Купки солі й залізних стружок палали й мерехтіли десятками кольорів. Проте тіні замордованих ченців і далі танцювали по стінах, а їхній крик лунав так само.

Нічого не виходить! Відчай аж пригнітив мене. Ми ніколи не знайдемо Джерело, наші пояси й каністри спорожніли, зброя та сила закінчуються... Це дивним чином заспокоїло мене. Проте Джордж і далі сліпо вимахував перед собою рапірою, не думаючи — влучить він у стіну чи ні. А Локвуд стояв біля самісінького колодязя — насупившись і завзято шукаючи виходу...

Бідолаха Локвуд! Виходу зараз *немає*. Наші Таланти безсилі, зброї немає...

Мої руки опустилися, голова похилилась. Так, ми *ніколи* не знайдемо Джерело. І цей крик ніколи, ніколи не вщухне.

Хіба що...

Я поглянула на колодязь.

Яка ж я дурепа! Ось як можна зупинити крик! Ось він, шлях від шуму до тиші, від болю до миру й спокою. А найголовніше — це так легко...

Джордж випустив рапіру, впав навколішки й закрив руками голову. На стіні над ним переможно застрибали тіні.

Я рушила до колодязя. Переді мною була лише цямрина — сходинка з сірого тесаного каменю, що вела до спокійної темряви...

Так. Це справді легко. І я знала про це від самого початку. Саме *це* обіцяв мені цей замок — ще відтоді, як я кілька годин тому стояла у вестибюлі. Саме сюди, я знала, мені й судилось прийти — через усі ці Перші Типи, примарні тумани, лиховісний шепіт, криваву кімнату й, нарешті, — кручені сходи... Саме цим усе й закінчиться. Саме тут, у цьому мовчазному місці, в самісінькому серці замку з привидами для мене настане вічна тиша... Все дуже просто. Ще два кроки — і крик ущухне. І я стану частинкою цієї тиші...

Я хутко зробила перший крок. Аж тут мої груди обпік раптовий біль — гострий, холодний. Я зупинилася, вчепившись у шнурок на шії. Кулон! Його сила нуртувала: я відчувала її навіть крізь посріблене скло. Енні Ворд в останню мить нагадала про себе! Нічого — вона зникне разом зі мною...

Чорне провалля чекало. Воно манило мене спокоєм... Я більше не вагалася. З полегшенням зробила ще один крок, вибралась на край цямрини...

І зависла над бездонним колодязем.

Зненацька щось ухопило мене й потягло назад, на безпечну кам'яну підлогу.

То був Локвуд. Його обличчя було зморене, волосся — скуйовджене, пальто — подерте і вкрите плямами. Комір сорочки заливала кров. Він схопив мене за стан і міцно притулив до себе.

— Ні! — вигукнув він просто мені у вухо. — Ні, Люсі! Це *хибний* шлях!

Відпустивши мене, він нахилив голову, стяг із себе ланцюг і кинув його на підлогу.

— Сірники! — наказав він. — Дай мені сірники. І свій ланцюг — теж! — Він гарячково шукав щось на поясі. — Мені треба якнайбільше заліза й срібла. Мерщій! Що ми за дурні! Джерело — це *колодязь*! Саме *звідти* й з'являються Гості!

Його рішучий голос пробився крізь примарний набридливий крик. Я скинула свій ланцюг, відстебнула від пояса срібні печатки, дістала з торбинки на поясі коробочку сірників від «Світанку», а Локвуд тим часом готував останню каністру з Грецьким Вогнем — велику, в темно-червоній обгортці. Ту саму, що спричиняє надпотужну вибухову хвилю, якій не здатен протистояти жоден привид...

Кишеньковим ножом Локвуд відкоркував каністру:

— Бери! Запально!

А наступної миті він уже оточував колодязь ланцюгами, намагаючись не звертати уваги на нестерпний крик. Сім тіней по стінах зупинились — ніби від раптової тривоги. Примарні руки потяглися зі стін, майже сягаючи нас; за ними з'явилися голови в каптурах.

Я тернула сірником і піднесла його до баклаги. Спалахнула невеличка іскорка.

Локвуд тим часом копнув ногою ланцюги з печатками: вони полетіли в колодязь. Далі він позадкував, узяв у мене каністру — й знову гукнув мені просто у вухо:

— Тікай, Люсі! Біжи до сходів!

Проте я не могла поворухнутись. Я відчувала, як мене досі тягне до колодязя. Моє тіло ніби влипло в смолу: бракувало сили навіть обернутися.

Гості вже вийшли із стін і зусібіч підступали до нас. Двоє з них наближались до Джорджа, що досі стояв навколішки на підлозі. Інші націлились на нас: їхні білі обличчя визирали з-під зітлілих каптурів. Щелепи повідвисали, гострі зуби блищали. А крик дедалі гучнішав.

Локвуд узяв каністру: гніт уже майже догорів. Він кинув її в колодязь: вогник на мить спалахнув серед півтьми — і згас.

Локвуд обернувся до мене. Я на мить побачила його бліде обличчя, його чорні очі, що зустрілися поглядом з моїми.

Тіні в каптурах кинулись на нас...

Зненацька крик ущух, тіні розвіялись, а через найменшу частку секунди все вибухнуло беззвучним спалахом світла.

Я раптово прокинулась від болю. Мої очі розплющились — і перед ними на мить постали мої сестри, Локвуд і Аннабел Ворд у своїй гарненькій літній сукенці, розписаній жовтогарячими квітами. Усі вони всміхались мені; я бачила їхні постаті ніби крізь легкий туман.

Перемагаючи страшенний головний біль, я сумно дивилась на них — аж поки вони розсипались на шматки й зникли, — і отямилась в іншому, темному й тихому місці.

Темряву, щоправда, розганяло слабке сріблясте сяйво. А тишу порушував дзвін у моїх вухах.

То був навіть не дзвін, а якесь тонесеньке комарине пищання. Почувши його, я неймовірно зраділа. Мої вуха здатні чути — отже, я ще жива! І я не на дні колодязя!

До того ж я виразно відчувала міцний запах пороху й диму, а на язиці — смак якихось хімікалій. Я лежала, притулившись щогою до кам'яної підлоги.

Я спробувала поворухнутись — тіло пронизало болем. Так само, як після падіння з вікна кабінету пана Гоупа: болів кожен м'яз. Мої волосся й шкіру вкривав чи то пил, чи то попіл. Я закашляла — біль від того тільки посилювався.

У центрі кімнати з колодязя піднімався стовп білого диму. Зсередини він моторошно сяяв сріблястим мерехтливим світлом. Цілу кімнату заповнили магнієві промені. У глибині колодязя досі щось ледве чутно шуміло: я відчувала, як цей шум відлунює від каміння.

З колодязної цямрини повипадала частина каменів; біля самісінької підлоги її оперезали тріщини. Деякі плити на підлозі зсунулися з своїх місць. Стіну так само було пошкоджено: два-три камені випали, інші покривилися, виставивши свої чіткі кути. Дрібні кам'яні крихти геть засипали підлогу й непритомні тіла, що лежали на ній...

Троє тіл, укритих білим пилом. Троє тіл, приглушених вибухом у колодязі. Жодне з них не ворухилося.

Одним з них був, звичайно ж, бідолаха-хлопець із агенції «Фітнес». Йому вже доводилось потрапляти в такі халепи.

А от Локвуд із Джорджем...

Обережно, тримаючись за стіну, я підвелася. Хоч як мені паморочилось у голові, все ж таки я почувалася краще, ніж тоді, коли мої вуха переповнював крик. У моїх думках утворилась ніби якась порожнеча — звичайна річ після нападу привидів. Наче кволість після тяжкої хвороби, коли ти вже одужуєш, але бракує ще сил піднятися з ліжка.

Поряд зі мною лежав Джордж — навznak, розкинувши руки й ноги, наче малюк, що впав із санчат на сніг. Окуляри відлетіли вбік, з однієї руки текла кров. Він тяжко дихав, то підіймаючи, то опускаючи свій випнутий живіт.

Я стала біля нього навколішки:

— Джордж!

Він закашляв і застогнав:

— Уже пізно... Облиш мене... Дай поспати...

Я труснула його за плечі й дала міцного ляпаса:

— Джордж, пора вставати! *Будь ласка*, Джордж! З тобою все гаразд?

Він розплющив одне око:

— О-ох... *Ця щока* — єдине, що в мене досі не боліло...

— Ось твої окуляри! — Я витягла окуляри з попелу й поклала йому на груди. Одне їхнє скельце тріснуло. — А тепер — вставай!

— А де Локвуд?

— Не знаю...

Локвуда я знайшла біля протилежної стіни. Він лежав на боці, а пальто за його спиною вивернулось, наче зламане крило. Він був нерухомий. Засипане попелом обличчя було бліде й холодне, наче в гіпсової статуї. Камінець із стіни потрапив йому в голову — серед волосся блищала кров. Я нахилилася до нього і обтрусилася йому з чола пил.

Він розплющив очі, подивився на мене бадьорим, свіжим поглядом. Я кахикнула:

— Привіт, Локвуде...

До нього ніби повернулася свідомість. Він спочатку спантеличився, а потім поволі впізнав мене:

— Це ти, Люсі... — Він поморгав, кашлянув, спробував сісти. — Люсі... Мені здалося, що ти... Та нічого, дурниці. З тобою все гаразд?

Я рвучко підхопилася:

— Так.

Джордж уважно дивився на мене крізь тріснуті окуляри:

— Я все бачу!

— Що ти бачиш? — не зрозуміла я. — Що сталося?

— Усе! Чому ти не зацідила *йому* ляпаса? І не труснула за плечі, як лантух? У тебе якісь подвійні стандарти в роботі!

— Не бійся, — відповіла я. — Він дістане свого ляпаса наступного разу.

Джордж пирхнув:

— Чудово... А мене ти тоді копнеш ногою?

— Мені *частенько* цього хочеться, Джордж!

* * *

Сріблястий стовп і далі піднімався з колодязя, тож у його світлі ми знову взялися до роботи. Ми перенесли вибух майже без ушкоджень — хіба що трохи зачепило Джорджа й Локвуда, та й голови в нас досі паморочились. Із зброї в нас залишились тільки рапіри — залізо й сіль закінчились. Щоправда, в Джорджа зберігся його залізний ланцюг; ми з Локвудом покидали свої ланцюги в колодязь.

Насамперед ми дістали залишки своїх бутербродів та енергетичних напоїв. Ми з Джорджем їли, вмостившись на брилі, вибитій із стіни, й тулячись одне до одного, щоб зігрітися. Локвуд стояв окремо, спокійно вглядаючись у дим.

— Нам слід було з самого початку знешкодити цей колодязь, — мовив Джордж. — Так нам доведеться й зробити, якщо цей крик не скаламутить доценту наші мізки. Джерело — *справді* там. Унизу — кістки ченців. Це місце їхньої смерті.

Я мовчки кивнула. Авжеж, вони загинули саме там — коли їх скрутили разом і спустили зі сходів. Вони чудово знали, що на них чекає. Жах їхнього передсмертного шляху вселився в це каміння...

— Тепер я розумію, що тут діється, — провадив Джордж. — Духи ченців такі давні, а їхня загибель — така страшна, що їхня аура поширилась на *увесь* замок і започаткувала появу нових Гостей. Саме

через те, що сталося в цій кімнаті, пізніші мешканці Кумб-Кері-Голлу божеволіли й коїли огидні речі.

— Еге ж, усі ці герцоги-вбивці та леді-самогубці, яких так любить Старкінс, — підхопила я, ковтаючи останній шматочок бутерброда. — Гадаєш, тепер ми з усім цим покінчимо?

— Сподіваюся. — Джордж поглянув на струмінь диму. — Цей вибух розкидав у колодязі цілу купу заліза, срібла та магнію. Можливо, нам пощастило й це все перемішалось з кістками. Тоді ми тихенько проберемося всередину — і знешкодимо колодязь. Сходи стануть безпечними. Й Червона Кімната, гадаю, — так само.

— Ти думаєш, що тамтешня кров теж пов'язана з ченцями? — запитала я.

— Я думаю, що тамтешня кров була їхнім *проявом*. Це ж Перевертні: вони в кожному місці прибирають нову подобу. Струмені крові в Червоній Кімнаті, крик і тіні на сходах... Тут вони набули більш-менш тілесної форми, але знехотя і з крайньої потреби — навряд чи ця подоба в них улюблена. Я кажу «в них», хоч насправді вони діють як одне ціле. Звідси й їхня надпотужна сила. Я про таке ще не чув — крім хіба того відомого випадку в Шербурнському замку...

— Можливо... А ти як думаєш, Локвуде? — поцікавилась я. — Ти такий спокійний...

Локвуд відповів не одразу — він пильно дивився на дим. Його стрункий силует темнів на сріблясто-сизому тлі, подерте пальто скидалось на пір'я птаха, що потрапив у бурю.

— Як я думаю? — нарешті перепитав він. — Думаю, що ми вже двічі за цю ніч мало не загинули.

Він обернувся до нас. Його обличчя було закривавлене, волосся скуйовдилось. Попіл, що сипався з його тіла, збився в невеличку хмарку.

— А ще я думаю, — провадив він, — що нам неабияк пощастило вижити. Думаю, що я приймав рішення надто мляво й недооцінив ворога. Це неприпустимі помилки — мені дуже шкода. Але тепер, — його голос знову став суворим, а зуби стиснулись, — ми з цим покінчимо.

Ми з Джорджем вирячилися на нього.

— Гаразд, — сказала я. — То, може, тепер ти скажеш нам...

— Важіль! — вигукнув Локвуд так раптово, що ми аж підскочили. Подерте пальто затріпотіло за його спиною. — Палицю, ломик — що завгодно! Мерщій! Нема часу на дурниці!

— У мене є ломик, — сказала я, обмацуючи пояс. — Але...

— Добре! Давай його сюди!

Він узяв у мене ломик, підбіг до пошкодженої стіни — й застромив його між двома каменями.

— Чого ви сидите? — бурчав він. — Пікнік собі влаштували? Нам треба звідси вибиратись!

— Локвуде! — Джордж підхопився. — Зачекай! Ми глибоко під землею. Звідки ти знаєш, що тут є вихід?

— Поглянь на дим! — Локвуд ломиком показав на струмисько диму, що зникав у стіні. — Якщо дим проник туди, то ми проникнемо й поготів!

То була правда. Ні я, ні Джордж не помітили, що дим у комірчині майже розвіявся; останні сірі струмені зникали в щілинах між каменями пошкодженої стіни.

— Різниця тиску! — вигукнув Локвуд. — Ці струмені диму проникають до якогось просторішого приміщення. Тут мусить бути підвал! Підвал — за цією стіною! Вибух уже виконав свою справу. Залишилося тільки пробити більший отвір. Уперед!

Його завзяття ніби розбудило нас. Забувши про втому, ми з Джорджем узялися за ніж та ломик і заходилися розсовувати камені. Локвуд працював збоку, часом виламуючи камені просто руками. Його очі палали, а губи стяглись у вузьку бліду лінію.

— Цієї ночі ми зіткнулися з двома проблемами, — бурмотів він крізь зуби. — Вони *нібито* пов'язані між собою, та насправді — цілковито різні. По-перше: полювання в Кумб-Кері-Голлі закінчено. Ченців вигнано, а решта привидів теж скоро забереться геть. Небезпека в замку добігає свого кінця. А друга проблема... — він поклав убік ломика й допоміг Джорджеві виламати зі стіни важку брилу, — друга проблема пов'язана з нашим приятелем, паном Джоном Вільямом Ферфексом. І до її вирішення ще далеко.

Зі стіни посипалися камені; я прибрала з дороги їхні уламки. Локвуд із Джорджем залізли до заглибини, далі орудуючи ножем та ломиком.

— То що ж таке з Ферфексом? — запитала я.

— Від самого початку було зрозуміло: тут щось не так, — відповів Локвуд. — Його пропозиція видавалася більш ніж дивною. Спокуслива, цікава, — але це тільки додавало питань. Чому він обрав саме нас, а не звернувся до «Фітес», «Ротвела» чи будь-якої з дюжини інших агенцій? Наша репутація досить-таки... е-е... зіпсована, проте це його навіть привабило.

— Він казав, що теж був колись невдахою, — пригадала я, відсовуючи вбік каменюку. — Йому подобалось наше завзяття, наша... ой, обережно, Джордж, — ноги! Пробач... — наша незалежність мислення...

Локвудові уста скривились:

— Авжеж, він саме так і говорив нам. Однак я дещо прочитав про його молоді літа й дізнався, що все своє багатство він успадкував від батька. До того ж, крім питання «чому саме ми?», мене тривожили ще три речі. Перша: чому саме зараз? Він купив цей замок багато років тому і дотепер не дуже переймався привидами. Друга: навіщо так поспішати? Він дав нам лише два дні на підготовку — сміх та й годі! І третя: чому він заборонив нам користуватись вогнем?

— Остання вимога — взагалі казна-що, — обізвався Джордж. — Жоден агент не погодиться полювати на Гостя найвищого класу без Грецького Вогню!

— Крім нас, — підкреслив Локвуд. — І Ферфекс про це знав. Він знав, як нам потрібні гроші. Тому він і заплатив шістдесят тисяч фунтів — тільки за те, щоб ми сюди приїхали. Як на мене, це якась нездорова щедрість. Тут мусив бути певний мотив — який саме, я хотів дізнатись. І задля цього — вже наступного дня! — навідався до села поблизу Кумб-Кері...

— Ми пробрили стіну! — вигукнув Джордж і витяг камінь, за яким причаївся маленький отвір. За ним виднілася темна порожнеча.

Локвуд кивнув:

— Добре. Відпочиньмо хвилинку. Котра година, Люсі?

— Третя година ночі.

— Ніч минає. Ми виберемося звідси ще вдосвіта... Отже, я вирушив до села, перебравшись роз'їзним крамарем.

— Що ж ти там продавав? — поцікавився Джордж.

— Твою колекцію коміксів, Джордж... Не бійся, вони всі на місці! Я заправив за них надто високу ціну. Зате це дозволило мені поговорити

з селянами.

— І як це добі вдалося? — запитала я.

Локвуд насупився:

— На жаль, сільська говірка мені не допомогла. Мене майже ніхто не розумів, а троє дядьків навіть прийняли за злочинця й ганялися за мною круг ставу біля млина... Та тільки-но я змінив свою вимову, як мені пощастило — і я дізнався деякі чутки про Ферфекса. Він частенько приїздив до замку однією зі своїх фірмових вантажівок. Привозив новий залізний крам і наймав селян розвантажувати його. Здебільшого то було звичайнісінькі хатні речі — залізні двері, ґрати на вікна... Та траплялися й більші речі — у велетенських дерев'яних ящиках. Через кілька днів він вивозив усе це назад. Селяни кажуть, що він випробовував нові залізні вироби на привидах Кумб-Кері-Голлу. Власне кажучи, — Локвуд відгорнув з чола пасмо волосся й знов заходився длубати стіну, — це не злочин: так роблять усі корпорації. Але й тут виникає питання. Якщо це місце ставало йому в такій пригоді, чому він раптом вирішив позбутися його? Чому запросив сюди нас?

— І чому він не розповів нам більше про небезпеки замку? — додала я. — Якщо він тут проводив експерименти, то мусив знати й про Червону Кімнату, а може — й про потаємні сходи...

— Отож!.. Треба відсунути вбік цю каменюку... Тоді навіть Джорджеві вдасться сюди протиснутись.

Джорджеву відповідь заглушив гуркіт каміння під ломиком. Кілька хвилин ми відсували вбік велику брилу, аж доки нарешті подужали її, — і знову зробили невеличку перерву.

— Отож, — вів далі Локвуд, — цей Ферфекс і його мотиви викликали в мене добрячу підозру. У Джорджевих матеріалах, які я встиг прочитати в потязі, мене багато що здивувало. Замолоду Ферфекс був страшенний шибайголова. Батько марно намагався залучити його до родинного бізнесу. Синкові більше до душі було веселе лондонське життя — пиятика, азартні ігри й спроби стати актором. Проте мені це все нічого не дало б, якби не відкриття, яке зробила Люсі...

Він зробив драматичну паузу.

— Яке ще відкриття? — запитав Джордж. Я зраділа, що він спитав про це, бо сама не розуміла, що Локвуд має на увазі.

— Вона показала мені *оце*. — Він випростався й пошукав у кишенях пальта. Повитягавши звідти обгортки від м'ятних льодяників, недогарки свічок та мотузки, він нарешті показав нам пожмаканий складений аркуш паперу.

То була копія фотографії з журналу, знайденого Джорджем в Архіві. На ній було видно групу багатії молоді — завсідників лондонських дорогих кав'ярень та казино п'ятдесят років тому. Посередині групи, що з'юрмилася біля фонтану, красувалась Енні Ворд. З іншої, окремої, фотографії на мене зирило вишкірене обличчя Г'юго Блейка.

— Придивіться до фонтану! — порадив Локвуд.

У білому світлі магнію важко було розгледіти деталі, тому Джордж присвітив ще й своїм ліхтариком. Позаду веселої групи стояла компанія молодиків у білих краватках і фраках. Вони оточили фонтан, прикрашений візерунками. Від них так і віяло здоров'ям і самовпевненістю... Один з молодиків, найвищий, стояв у затінку, окремо від інших. Він був кремезний, широкоплечий, із кучмою довгого темного волосся. Ми ніяк не могли до ладу розібрати рис його обличчя, однак найголовніше — довгий гачкуватий ніс, широкі насуплені брови, міцна квадратна щелепа — відразу впадало в око.

Ми з Джорджем мовчки втупились у фотографію.

Так, за багато років він розгубив і свої м'язи, й волосся, проте жодного сумніву не було.

— Ферфекс... — тільки й промовила я.

Джордж замислено, з жалем кивнув:

— Так я й думав.

Я поглянула на нього:

— *Що?! Не бреши. Ти й гадки про це не мав!*

Джордж подав фотографію Локвудові:

— Я хотів сказати: так я й думав, що з ним не все чисто.

— Коли я показала цю фотографію привидові Енні Ворд, — заходила я пояснювати, — вона збожеволіла з люті. — Я трохи помовчала: посріблена склянка на грудях знов обпекла мою шкіру холодом. — Але це не доводить...

— Твоя правда, — перервав мене Локвуд. — Це нічого не доводить — крім однієї суттєвої речі. Того, що Ферфекс бреше. Коли він приїздив до нас, то вдав, ніби вперше чує про Енні Ворд. Улаштував

виставу, начебто не пам'ятає такого імені. А насправді він *чудово* знав її. Замолоду вони навіть грали в одній акторській трупі.

— І не тільки! — Моє серце аж розривалося, голова паморочилась, ніби я повернулася назад, на кручені сходи, до примарних тіней. У моїй пам'яті аж кричало те, на що раніше я не звертала уваги. — Вона теж була актрисою! Як Ферфекс! Пам'ятаєте — в старій газеті було написано, що вона мусила облишити акторську кар'єру — через те, що...

— Через Г'юго Блейка, — знов обірвав мене Локвуд. — Вона потрапила під його вплив.

— Чи не пора вже ворушитись? — насподівано обізвався Джордж, простукуючи черговий камінь. — Ніч не триватиме вічно!

З ним важко було не погодитись. Ми мовчки пішли в останню атаку на стіну. Вона забрала наші останні сили: два ломики й ніж дико вгризались в уперту каменяку, перш ніж вона подалася — й нарешті впала на підлогу. Перед нами була велика діра.

Локвуд підійшов до неї й зазирнув усередину:

— Нічого не видно... Це, мабуть, той самий підвал, де я раніше бачив привид ченця. Чудово... Зараз ми зійдемо нагору — й вирушимо звідси геть. Дай-но мені ліхтарика, Джордж. Я піду перший.

Тримаючи ліхтарик у зубах, він проліз у діру, крутнувся, пацнув ногами — й зник.

Запала тиша.

Ми з Джорджем мовчки чекали.

Блимнуло непевне світло, а потім долинув Локвудів шепіт:

— Пробачте. Я впустив ліхтарик. Усе гаразд — це той самий підвал. Лізьте до мене! Люсі — перша.

Це не забрало в мене багато часу. Тільки-но мої руки й голова опинилися по той бік стіни, як Локвуд витяг мене до підвалу.

— Пильнуй, поки я тягтиму Джорджа, — прошепотів він. — Ніч уже минає — решта Гостей, напевно, вгамувались, проте все може бути.

Я стояла на варті з ліхтариком і рапірою, поки Локвуд витягав Джорджа. У п'ятні мені мало що було видно: чорні тіні, що перетинали підвал, і арку, за якою темніли бочки з вином. Ані сліду примарного туману не залишилось — можливо, після того, як ми атакували колодязь, сказати щось напевно я тут не могла.

Одначе привиди мене вже не тривожили. Я думала лише про біляву дівчину з фотографії й чоловіка біля фонтану. Ця думка не давала мені спокою.

— Усі готові? — прошепотів Локвуд, витягши нарешті Джорджа. — Мерщій вибираймося із замку і прокрадаймося парком — до зруйнованої вартівні біля дороги. Якщо ми будемо там до світанку, то...

— Спочатку дещо скажи мені, — перервала я. — Ти гадаєш, що пограбування теж влаштував Ферфекс?

— Звичайно. А коли йому це не вдалося, він скористався другим своїм планом — і затяг нас сюди.

— То йому потрібен кулон?

— Так, кулон. І все те, що він доводить.

— Що ж він доводить, пане Локвуде? — зненацька пролунав бас.

Брязнув метал. Під аркою стояли дві постаті — ніби чоловічі, але з величезними спотвореними головами. В одного був револьвер, у другого — ліхтар, що світив прямисінько нам в очі. Його потужний промінь засліплював нас, завдавав нам різкого болю.

— Стійте на місці! — наказав той самий голос. Наші руки негайно потяглися до рапір. — Фехтування на сьогодні досить. Киньте зброю на підлогу, інакше ми вас застрелимо.

— Робіть, що він каже, — мовив Локвуд, кидаючи рапіру на підлогу. Джордж зробив те саме. Я скорилась останньою — я пильно вглядалась у темряву, в напрямку, звідки лунав голос.

— Швидше, панно Карлайл! — командував голос. — Хочете дістати кулю в груди?

— Люсі... — Локвуд стиснув моє плече.

Я випустила рапіру. Локвуд люб'язно підняв руку.

— Люсі, Джордж, — сказав він, — дозвольте відрекомендувати вам нашого замовника й господаря, пана Джона Вільяма Ферфекса. Власника компанії «Залізо Ферфекса», відомого підприємця, колишнього актора — і, звичайно ж, убивцю Енні Ворд.

На Ферфексі досі були та сама біла сорочка й сірі штани, проте в усьому іншому старий помітно змінився. Замість піджака на ньому була кольчуга з дрібних залізних ланок, яка щільно облягала йому груди й спадала вниз блискучим каскадом. Рукою в залізній рукавиці він спирався, як і раніше, на ціпок із бульдожачою головою — тільки тепер бамбульку було припасовано не до дерев'яної палиці, а до тонкого, довгого клинка рапіри. Проте найхімернішим з усього його вбрання був шолом на голові: залізна шапочка на маківці з захисним обручем, що захищав його карк, і випуклими шкіряними окулярами під заборолом. За лінзами окулярів не було видно очей. У цілому пан Ферфекс скидався на якусь демонічну жабу, водночас моторошну й кумедну.

Він підняв ліхтар над клубами диму, що пробирався крізь стіну. А потім вишкірив свої срібні коронки.

— Ви чудовий партнер, пане Локвуде! Я щиро захоплений вами. Ви дедалі більше вражаєте мене! Шкода, що ми не зустрілись за інших обставин. Я міг би запропонувати вам постійну роботу.

Не знаю, як Локвудові це вдавалось, однак, незважаючи на цівку револьвера, наділену йому в груди, на подерте пальто, криваві рани, плями магнію, солі, плазми й попелу на одязі, на клапті павутиння у волоссі й подряпини на руках і обличчі, він *досі* мав пристойний і незворушний вигляд.

— Ви дуже ласкаві, — відповів він. — То, може, познайомите нас із своїм другом? — Він поглянув на чоловіка з револьвером. — Ми його ще не знаємо.

Чолов'яга з револьвером був не такий довготелесий, як Ферфекс, але нівроку кремезний і широкоплечий. Його обличчя — як я помітила — було молоде й чисто виголене. На ньому також були «жаб'ячий» шолом і кольчуга, а за поясом — рапіра.

Ферфекс сухо реготнув:

— Це Персі Гріб, мій шофер і особистий помічник. Раніше працював в агенції «Гомблтон», аж поки їх поглинула компанія «Фіттес». Дуже здібний молодик і чудовий фехтувальник. До речі, насправді ви вже знайомі. Якось уночі Персі ненадовго завітав до вас.

— Еге ж, — погодився Локвуд. — Той самий грабіжник у масці... До речі, як ваша рана? Зі шлунком усе гаразд?

— Дурниці, — відповів Гріб.

— Невеличка подряпина — на додачу до всієї шкоди, якої ви нам завдали, пане Локвуде. Погляньте на цю стіну! — Ферфекс показав на купу каміння й пробиту діру, з якої струменів магнієвий дим. — Я справді вражений! Я ж *вимагав*: ніякого вогню в моєму будинку!

— Пробачте, — мовив Локвуд. — З іншого боку, ми виявили й знищили Джерело. Ви повинні заплатити нам за це відразу після того, як буде відчинено банк.

Старий знову реготнув:

— Мені до вподоби ваш оптимізм, пане Локвуде. Та ще більше мене вражає ваша живучість. Я справді гадав, що Жах Червоної Кімнати вже вбив вас. Я бачив, як ви зайшли туди, потім замкнув двері... А ви, як шашелі, прогризли собі вихід у зовсім іншій частині замку! Справді дивовижно. Зрозуміло, що ви знайшли дорогу з Кімнати, — хоч це вельми непросто, — але відшукати Джерело... До речі, хто там був? Червоний Герцог? Це моє улюблене припущення.

— Ні. Ченці. Ми знайшли колодязь із їхніми рештками.

— Справді? Колодязь? Просто в замку? — Окуляри старого блиснули в світлі ліхтарика, голос став більш замисленим. — Як цікаво... Ви мусите негайно все мені показати.

Збоку від мене сердито засовався Джордж:

— Навіщо ти розповів про цей колодязь, Локвуде?

Локвуд усміхнувся:

— Нічого. Пан Ферфекс — людина ділова. Насамперед він хоче про все розпитати нас... Правда, пане Ферфексе?

З-під шолома не пролунало ні слова. Ферфексів помічник стояв нерухомо, націляючись револьвером комусь із нас у живіт.

— Так, — нарешті відповів твердий, рішучий голос старого. — І ми це зможемо зробити в зручнішому місці. Я втомився й хочу посидіти. Грібе, проведи наших друзів до бібліотеки. Якщо хлопці пручатимуться, застрелиш дівча.

Локвуд сказав щось у відповідь, проте я його не розчула. Попри увесь свій страх, я аж кипіла гнівом. Ферфекс вважає, ніби я — найслабша ланка в команді! Мені погрожували, щоб змусити інших до послуху!.. Проте я з байдужим обличчям промовчала — і ми вирушили повз старого нагору.

* * *

У бібліотеці було увімкнено електричне світло. Після стільки годин темряви воно здалося нам надзвичайно яскравим: ми спотикались об стільці, бо затуляли собі обличчя долонями. Гріб порухом руки запросив нас сісти, а сам став біля книжкових полиць, згорнувши на грудях руки. Револьвер спочивав на його міцному біцепсі. Ми чекали.

Аж ось по підлозі повільно застукотів ціпок і увійшов Ферфекс. Під блискучим обручем шолома було добре видно його великий гачкуватий ніс, що робив старого схожим на хижого птаха. Він без вагань сів у шкіряне крісло біля стіни з фотографіями — і, полегшено зітхнувши, поринув у м'яке сидіння. Краї його кольчуги тихо брязнули.

— *Нарешті* — промовив він. — Нарешті ми вибралися з цього клятого підвалу. Ми просиділи там кілька годин після вибуху. Гаразд, Грібе, можеш скинути з себе це залізо. *Тут* привиди нам не страшні.

Ферфекс нахилив голову, зняв шолом, а потім — окуляри, які залишили довкола його очей червоні сліди. Самі ж чорні очі стривожено свердлили нас поглядом, а зморшки ще більше поорали обличчя.

Здавалося, що з фотографії на Ферфекса дивилася його власна безжурна юність: ось він — актор, молодий і гарний, у камзолі, вузьких штанях і з сережками у вухах, замислено оглядає гіпсовий череп. А під фотографією тепер сидів він сам — згорблений і зморений, стомлено кашляючи в своєму кріслі. Дивно було спостерігати, як літа змінили його, як швидко вони змарнували його силу й висотали життєві соки!

Гріб також скинув шолом. У нього виявилась малесенька голова — замала для такого кремезного тіла, — й через те він скидався на дерев'яну скраклю. Його волосся було коротко, по-військовому, підстрижене, а уста — тонкі й жорстокі.

Ферфекс поклав окуляри й шолом на стос книжок, які Локвуд переглядав кілька годин тому, й задоволено оглянув кімнату.

— Я люблю цю бібліотеку, — почав він. — Це — мій кордон. Кордон між світом живих і мертвих. Ми часто випробовуємо тут найновіші вироби моєї фірми. Все це залізо надійно захищає, та в мене є ще й обладунок, який дозволяє мені вільно гуляти глибинами замку...

Джордж засовався:

— Ото ще обладунок! Скидається радше на жіночу сукню.

Ферфекс примружив очі:

— Ви хочете *образити* мене, пане Кабінсе? Це, по-вашому, розумно?

— Ну, коли ви погрожували нам револьвером у подібні старого дурня в металевій спідниці, то більше нагадували рок-фаната, — відповів Джордж. — Невідомо, що з цього гірше.

— Хотілося б це побачити, — неприємно зареготав Ферфекс. — Але ви помиляєтесь. Цю «сукню» зроблено з удосконаленої сталі: до заліза, яке відганяє привидів, додано алюміній, який робить обладунок легшим. Легший у русі й міцніший у захисті! Шолом — теж подібний витвір мистецтва. Ви знаєте, пане Локвуде, що найвразливіше місце кожного агента — карк? Цей обруч відводить від нього будь-яку небезпеку... Хочете такий шолом?

Локвуд стенов плечима:

— Він, звичайно... унікальний...

— Знову помилка! Він новий, незвичайний, але не унікальний. «Залізо Ферфекса» — не єдина компанія, що працює над такими новинками. Скажімо, ці окуляри... Але ми, здається, відійшли від теми.

Ферфекс уместився глибше в кріслі й кілька секунд мовчав. Здавалося, ніби він зважає свої дальші слова.

— Там, у підвалі, — нарешті поволі заговорив він, — ви згадали про якийсь кулон, який щось *доводить*. Мені, звичайно, цікаво, що ж він має «доводити». А ще, — старий усміхнувся, — мені цікаво, де цей кулон? І як його знайти?

— *Тут* ми навряд чи допоможемо вам, — відповів Джордж. — Хоч заганяйте нас у колодязь.

Його бліде скривавлене лице аж палало впертою непокорою. Такий самий вираз обличчя, сподіваюся, був у мене, хоч я намагалася взагалі не дивитись на Ферфекса.

Проте Локвуд поводився так, ніби це — звичайнісінька розмова з сусідом про погоду.

— Усе гаразд, Джордж, — сказав він. — Я можу викласти цьому чоловікові всі докази. Цим ми йому лише покажемо, яке безнадійне його становище. — Він підібгав ноги й безжурно посунувся на стільці. — Гаразд, Ферфексе. Ви зрозуміли, що ми знайшли кулон на мертвому тілі Аннабел Ворд. Ми дізналися, що це — подарунок її вбивці.

Ферфекс підняв руку:

— Зачекайте! Як вам це вдалося?

— Завдяки Люсі та її Талантові, — пояснив Локвуд. — Торкнувшись кулона, вона відчула потужні емоційні сліди, що пов'язували смерть Енні Ворд із її невідомим залицяльником.

Величезна голова старого обернулася. Чорні очі кілька секунд оглядали мене.

— Так, так, ця надзвичайно чутлива панна Карлайл... Проте все це дурниці. Ніякий це не доказ.

— Згоден, — відповів Локвуд. — Тому я й прагнув зрозуміти зміст напису, який ми знайшли на кулоні. Зовні було написано: «*Tormentum ment laetitia mea*». Щось на зразок: «Моя мука — моя радість». Це мало що сказало нам — хіба те, що хлопець, який подарував кулон, був джигун і себелюбець. Це риси багатьох убивць — еге ж, Ферфексе? Тому нам було потрібно щось більше.

В бібліотеці запала мовчанка. Старий сидів нерухомо, поклавши висохлі руки на поруччя свого шкіряного крісла. Голова його трохи нахилилася вперед — як вираз пильної уваги.

— Далі, — провадив Локвуд, — ми взяли за напис, який знайшли всередині. Він, якщо я не помиляюся, був такий: *A Φ B; Γ. II. 2. 115*. Три літери — А, В, Г — і таємничий набір цифр. Спочатку ми зосередились на літерах — і це, правду кажучи, привело нас до серйозної помилки. До переконання, що літери «А» і «В» означають Аннабел Ворд, а «Г» — ім'я її залицяльника. Газети багато писали про її стосунки з Г'юго Блейком, тож саме він цілком певно міг бути її вбивцею. Він був останній, хто бачив її живою, й саме його підозрювали в убивстві п'ятдесят років тому. Так само, до речі, як і зараз: його знову заарештували.

Та врешті, — провадив Локвуд, — я переконався, що Блейк тут ні до чого. Цю ідею підказало мені уважне вивчення напису. Хіба не

дивно, що ініціали Аннабел Ворд відтворюють її ім'я й прізвище, а її залицяльника — Г'юго Блейка — лише ім'я? А що означають цифри: П. 2. 115? Якийсь код? Чи дата? Прошу у вас пробачення за те, що я був таким бовдуром.

Він позирнув на годинник, а потім усміхнувся Ферфексові:

— Усе зробила Люсі, Ферфексе. Вона знайшла фотографію, де ви стоїте в товаристві молодих людей, серед яких і Енні Ворд. Тоді я зрозумів, що ви запросили нас сюди аж ніяк не боротися з привидами. У потязі я прочитав про вашу акторську молодість — і пригадав, що Енні Ворд так само була актрисою. Ось і зв'язок між вами. А також я зауважив, що ви грали на сцені під своїм другим ім'ям — Вільям Ферфекс. Це й дало мені нове тлумачення літер «А Ф В». Не «Аннабел Ворд», а «Аннабел і Вільям».

Старий, як і раніше, не поворухнувся — лише трохи нахилив голову. Тепер його очі ховалися в глибокій тіні.

— Значення цифр я не міг розшифрувати аж дотепер, — провадив Локвуд. — Ми були надто заклопотані Сходами, що Кричать, тож мені бракувало часу. Проте я здогадався, що цей напис — «Г. П. 2. 115» — стосувався п'єси, в якій ви грали разом з Енні Ворд. Я ладен закластися, що це — якась сентиментальна цитата з цієї п'єси, яка доводить, що між вами існували *дуже* тісні стосунки. — Він поглянув на фотографію, що прикрашала стіну. — Я припустив, що «Г.» означає «Гамлет» — це ваша найулюбленіша п'єса. Проте це не може підтвердити ніхто, крім вас. — Локвуд усміхнувся й згорнув руки на колінах. — Ну, що ви на це скажете, Ферфексе? Настав момент для пояснень!

Ферфекс і тепер не поворухнувся. Може, він заснув? Це було цілком можливо — його могла приспати довга Локвудова промова. Тим часом чоловік із револьвером нетерпляче засовався біля книжкових полиць.

— Пів на п'яту, сер, — обізвався він.

З крісла заскреготів старечий голос:

— Так, так... Ще одне запитання, пане Локвуде. Ви знайшли напис... Чому ж ви одразу не показали кулон поліції?

Локвуд помовчав кілька секунд.

— Мабуть, із гордощів, — нарешті відповів він. — Мені хотілося розшифрувати цей напис самому. Я хотів здобути славу агенції

«Локвуд і К°». То була моя помилка.

— Зрозуміло. — Ферфекс підняв голову. Якщо досі він здавався просто старим, то тепер набув якогось мертвотного вигляду: запалі блискучі очі, сіра шкіра обтягує кістки. — Гордощі завдають людям страшної шкоди. Для вас і ваших колег вони означатимуть смерть. А для мене — велике каяття. — Він зітхнув. — Що ж, ваші докази переконливі, а інтуїція — чудова. Ці останні цифри справді стосуються «Гамлета», де ми з Енні грали багато років тому. Там ми й познайомились. Я був Принцем Данським, а вона — Офелією. Напис означає: «Дія II, сцена 2, рядки 115 — 118». Ось вони:

*«Не вір, що зорі є вогні,
Що сонце зійде зрання;
Не вір у правду без брехні,
А вір в моє кохання...»*^[1]

Старий заговк і втупивсь у п'тьму.

— Це з послання Гамлета до Офелії, — нарешті пояснив він. — Гамлет пише їй про своє кохання — сильніше й певніше за будь-яке явище всесвіту. У п'есі, звичайно, вона втопилась, а його отруїли, проте суть залишилась. Між ними була *пристрасть...* як між Енні та мною.

— Проте це не завадило вам убити її, — втрутилась я, вперше заговоривши до Ферфекса.

Старий блиснув на мене своїми очима-камінцями:

— Ви ще дитина, панно Карлайл. Ви не розумієтесь на таких речах.

— Ви помиляєтесь, — презирливо відповіла я. — Я *достеменно* знаю все, що відчувала Енні Ворд. Я сама відчула це, коли торкнулась кулона.

— Чудово, — відповів Ферфекс. — Я завжди вважав, що такий Талант, як у вас, завдає *більшого* клопоту, ніж треба. Відчувати смертельний біль інших людей? Для мене, правду кажучи, це занадто.

— Я відчувала не те, як вона *помирала* — швидко заперечила я. — Мені передалися її почуття, коли вона носила це кольє. Я знаю все про її стосунки з вами.

Спогади про це ще не покинули мене. Я досі відчувала й істерію дівчини, і її дикі ревнощі, горе, лють, і, нарешті — кінець...

— Який дурний Талант! — відповів Ферфекс. — Однак тоді ви повинні знати й те, якою темною, непростою особою була Енні Ворд. Вона мала легковажну, підступну вдачу — й водночас була дивовижною красунею. Ми обоє грали в аматорських виставах — і це дозволяло нам бути разом, бо свої стосунки ми приховували від усіх. Енні не мала шляхетного походження — її батько, здається, був кравець, — тож мої батьки позбавили б мене спадщини, якби дізнались про наші взаємини. До того ж Енні завжди хотіла слави. Я опирався — це неминуче розлучило б нас. Тоді вона покинула мене, — він огидно вишкірив свої зуби, — й почала зустрічатися з цим дурнуватим жевжиком Г'юго Блейком. Він був мерзотник, і Енні чудово це знала. Тож незабаром вона повернулася до мене.

Він хитнув головою й заговорив гучніше:

— Шкода про це казати, але Енні була вітрогонка. Її тягло до людей, яких я терпіти не міг, на зразок цього Блейка, хоч я й заборонив їй зустрічатися з ним. Ми постійно сперечались і сварились — дедалі гірше. Одного вечора я таємно приїхав до неї. Енні не було вдома, тож я мусив зачекати на неї. Уявіть мій гнів, коли я побачив, як її привозить додому цей мерзотник Г'юго Блейк! Тільки-но Енні увійшла, я накинувся на неї з докорами. Між нами стався шалений скандал, і врешті, в нестямі, я ударив її. Вона впала на підлогу, як підкошена. Одним ударом я зламав їй шию.

Я здригнулась. Усе було правильно: передсмертний біль і жах. Я теж відчула їх.

— Уявіть себе на моєму місці, пане Локвуде, — провадив Ферфекс. — Я — спадкоємець найбільшої промислової фірми в Англії, стою навколішки перед трупом убитої мною дівчини. Що я міг зробити? Якби я викликав поліцію, на мене б чекала катастрофа — в'язниця й, можливо, шибениця. Миттєве шаленство зруйнувало б два життя! Залишити труп так, як є, теж було неможливо: хтось із сусідів міг бачити, як я заходив до будинку... Тому я прийняв інше рішення — сховати тіло й приховати злочин. Я витратив майже добу на те, щоб зробити для моєї любої Енні імprovізовану могилу. Ця доба не дає мені спокою вже півстоліття... Я розламав стіну, приніс матеріал, щоб замаскувати отвір, — і все це намагався робити непомітно. Щосекунди

я боявся, що мене побачать! Щосекунди! Я працював, а біля мене лежало мертве тіло...

Старий заплющив очі й глибоко зітхнув.

— Так, я зробив це — й відтоді ці спогади мучать мене. Але поспіхом — ось вона, гірка іронія долі! — я забув про кулон. Я й не думав про нього — він просто вислизнув з моєї пам'яті. Лише кілька тижнів потому я згадав про нього й зрозумів, що колись він може... завдати мені певного клопоту. Так і сталося. Прочитавши вашу статтю в газеті, я здогадався, що ви знайшли кулон і працюєте над розгадкою його таємниці. Мої обережні розпитування з'ясували, що в поліції про це не знають нічого. Це дало мені надію. Я звернув увагу на вас. Спочатку я спробував викрасти кулон. Коли ж Грібові не пощастило, довелося вигадати радикальніший спосіб змусити вас замовчати. — Він знову зітхнув; повітря зі свистом просочилось між його срібними зубами. — Проте з вами не впорались навіть привиди Кумб-Кері-Голлу, тож довелося закінчувати роботу самому. І перш ніж я завершу її, в мене залишилось останнє запитання. Що ви зробили з моїм кулоном?

Ми мовчали. Своїм внутрішнім вухом я почула, що в замку порожньо. Привиди зникли. Ми залишились наодинці із звичайними смертними ворогами — вбивцею та його лакузою з револьвером.

— Я чекаю відповіді, — промовив Ферфекс. Він був цілком спокійний. Перспектива вбити нас нітрохи не хвилювала його.

Локвуд, однак, поведився так само незворушно — якщо не сказати більше.

— Дякую вам за розповідь, — мовив він. — Вона дуже повчальна й корисна — і до того ж допомогла нам цікаво провести цей час. Я, здається, забув сказати, що ми недовго будемо тут самі. Відразу перед тим, як ми прибули сюди, я передав з нашим шофером листа інспекторові Барнсові з ДЕПРІК. У листі — докладні відомості про вас, які можуть його зацікавити, й прохання приїхати сюди на світанку.

Ми з Джорджем вирячилися на нього. Я пригадала конверт, шофера таксі, гроші в його руці...

— Він скоро приїде, — провадив Локвуд, умостившись на стільці. — Інакше кажучи, Ферфексе, ваша гра закінчена. Тож ми можемо відпочити. Може, Гріб принесе нам по чашці чаю?

На обличчя старого жаль було глянути: страх і недовіра котилися ним, мов хвилі. На мить він аж занімів.

— Ви брешете, — нарешті промовив він. — А якщо й ні, то яка різниця? Хай там хто приїде, ви тоді вже зустрінете свій сумний кінець, б'ючись із Гостями в колодязі. Одного за одним, ми кинемо вас туди. Я тим часом збожеволюю зі страху, тож Барнс нічого не доведе. Однак ви не сказали мені останнього: *де кулон?*

Ніхто йому не відповів.

— Персі! — покликав Ферфекс. — Убий дівча!

— Стійте! — Локвуд із Джорджем підхопилися зі стільців.

— Гаразд! — вигукнула я. — Заспокойтесь! Я все скажу вам.

Усі обернулися до мене. Ферфекс подався вперед:

— Чудово. Я так і *думав*, що ви скоритесь. Ну... де ж ви сховали його, панночко? В якій кімнаті?

— Люсі... — почав Локвуд.

— Він узагалі не на Портленд-Роу, — відповіла я. — Він у мене.

Говорячи це, я бачила, як змінювалось обличчя старого. Бачила, як його очі примружились від задоволення, як його рот скривився в потайній усмішці. Цей вираз обличчя ніби відкрив потріскане, брудне вікно до його справжньої, глибинної вдачі — до того, що ховалося під бундючною машкарою промислового магната й звело нанівець усі його слова про каяття. Я багато що побачила в Кумб-Кері-Голлі цієї ночі, але ця квота посмішка на старечих лютих вустах була найстрашнішим з видовищ. То був вираз самозакоханого вбивці, що не відчував ані найменшого докору сумління. За багато років цей убивця знищив, напевно, чимало людських життів.

— Покажіть мені його, — мовив він.

— Звичайно.

Скоса я побачила, як Локвуд пильно дивиться на мене, відчайдушно намагаючись привернути мою увагу. Я вдала, ніби не помічаю цього. Іншого вибору не було. Я знала, що я зараз робитиму.

Я зняла шнурок із шиї і взяла склянку в руку. Беручи її, я помітила, що кулон ніби спалахнув блідим сяйвом, проте в бібліотеці так яскраво світили лампи, що я могла й помилитись. Міцно тримаючи склянку, я розкоркувала її.

— О, це ж посріблене скло! — несподівано обізвався Гріб. — Навіщо ви сховали туди кулон?

Тим часом я витрусила кільце собі на долоню. Джордж тихо зойкнув. Ферфекс щось промовив, але я не чула його. Я слухала інший

звук — тихий, далекий, що невблаганно наближався.

Кулон був такий холодний, що обпікав мені морозом шкіру.

— Ось, — мовила я. — Беріть.

Сказавши це, я простягла старому руку й відвернулась.

На стіні, на фотокартці, молодий Ферфекс у камзолі й вузьких штанях замислено оглядав запліснявілий череп. А тут, у бібліотеці, старий німецький Ферфекс вирячився на осяйний кулон у моїй руці.

Хвиля повітря вдарила мені в обличчя, розкуйовдивши волосся. Ніжки стільців поїхали по підлозі, столи захиталися. Ззаду під стіною щось гупнуло — всі книжки, напевно, разом попадали з полиць. Персі Гріб, який марно намагався зробити щось із своїм револьвером, не встояв на ногах, тяжко вдарився об полицю й гепнувся на підлогу. Локвудів стілець обернувся до Джорджевого. Хлопці аж прикипіли до своїх місць під ударом хвилі, що линула з моєї руки.

Всі лампочки в бібліотеці згасли.

Проте в кімнаті не було темно: вона повнилася світлом від дівчини-привида. На ній була та сама літня сукня з жовтогарячими квітами. Дівчина стояла між мною й Ферфексом, і потойбічне світло лилося з неї, наче вода: воно змивало стільці й килими, билосся яскравими хвилями об столи.

— Я змерзла, — почувли ми її голос. — *Дуже змерзла!*

У моїй голові пролунав той самий звук, який я чула на Шин-Роуд у ніч, коли розпочалася вся ця пригода: ніби хтось стукає нігтем по тиньку чи забиває цвяшок у дерево. Тепер цей звук був ритмічний, мов серцебиття. Він лунав серед мертвої тиші. На якусь мить очі дівчини-привида зустрілися з моїм поглядом, а потім утупились у старого, що сидів у кріслі.

Ферфекс відчував, що привид тут, але не бачив його до ладу. Аж раптом його пальці зашаруділи по столу: він намацав окуляри й хутко надяг їх. Поглянув, спохмурнів — і заляк.

Дівчина-привид пливла просто до нього. Світло струменіло з її волосся.

Окуляри впали Ферфексові в руку, залишивши довгий косий слід на перенісці. Очі старого вирячилися від неймовірного жаху. Наче вихований добродій, що вітає гостю, він поволі підвівся з крісла.

Дівчина широко розкрила обійми.

Ферфекс спробував поворухнутись. Та привид уже міцно спіймав його. Руки старого обвисли й безпорадно тремтіли.

Тим часом Локвуд, якому пощастило швидко звільнитися з-під впливу привида, тяг Джорджа далі, за стільці, до безпечного місця.

Промені потойбічного світла, наче велетенські пальці, тяглися до Ферфекса зусібіч. Нарешті дівчина підступила до нього. Плазма торкнулася залізного обладунку, засичала і взялася бульбашками. Постать дівчини заколивалась, але встояла. Вона поглянула старому в очі: той розкрив рота, ніби схотівши щось сказати... Дівчина пригорнула його до себе — й стиснула в крижаних обіймах.

Ферфекс моторошно скрикнув...

Аж раптом потойбічне світло згасло.

В кімнаті було темно. Я опустила руку: кулон випав і розбився на шматки.

— Джордж! Мерщій лови Гріба! — вигукнув Локвуд. Кремезний шофер тим часом намагався вибратись із кімнати, натикаючись на меблі. Локвуд ухопив кочергу з каміна й вирушив за ним. Джордж теж кинувся навздогін, жбурнувши в Гріба подушкою. Гріб ухилився; за мить його силует з'явився вже у дверях. Ось він обернувся — гримнув постріл, і між нами темряву розітнула куля.

Локвуд із Джорджем зупинились на мить біля арки й помчали далі. Пролунав ще один постріл, далі — крик, і я, незважаючи на біль у руці, теж вискочила в коридор. На мій подив, Ферфексів шофер лежав там на підлозі з Локвудовою кочергою поверх шиї. Парадні двері були відчинені, а до замку вдирався натовп суворих агентів на чолі з інспектором Барнсом.

Частина п'ята

І насамкінець

25

Не знаю вже, що Локвуд написав тоді інспекторові Барнсу, але цей лист досяг сподіваного ефекту. Шофер таксі увечері передав конверт до Скотленд-Ярду, а опівночі Барнс, узявши з собою двох офіцерів ДЕПРІК і команду агентів, вирушив до Беркширу. Відразу після третьої години вони вже були в Кумб-Кері, а о четвертій — біля садиби. Лише певні труднощі при воротях (Берт Старкінс, прийнявши їх за привидів з капустиної грядки, почав стріляти по них із вікна залізними стружками) призвели до того, що вони опинились у замку аж о п'ятій годині. Та навіть у такому разі вони прибули на дві години раніше, ніж очікував Локвуд, і саме вчасно, щоб не дати втекти Персі Грібові.

Проте для мене, правду кажучи, було б краще, якби вони з'явилися ще раніше.

Чи був то дотик привида, чи ні, але остання поява Енні Ворд завдала мені серйозної шкоди. Холод пронизував мої кістки, а праву долоню, в якій я стискала кулон, обпекло морозом. До того ж після всіх цих безсонних нічних годин у замку я ледве трималася на ногах. Тому я ледве пригадую увесь той шарварок, що знявся в садибі після появи ДЕПРІК.

Однак саме з цієї миті все повернуло на краще, Медики з «Фітес» укололи мені адреналін, перев'язали поранену руку, а люб'язний офіцер ДЕПРІК зробив мені чашечку гарячого чаю. І навіть Барнс — між наказами, які він вигукував туди й сюди, — підійшов до моєї канапи, поплескав мене по плечу й поцікавився, чи добре я почуваюсь. Почувалась я непогано, та не дуже палала бажанням брати участь у всьому цьому переполосі.

Щоправда, події стрімко розвивались і без моєї участі. Насамперед поліція заарештувала Персі Гріба. Він не бачив, як зустрів свій огидний кінець Ферфекс, однак *відчув*, що сталося щось моторошне. Саме цей страх і зробив його балакучішим. Щойно отямившись, він заходився розповідати про все, що знав.

Далі команда агентів, озброєних до зубів рапірами, Грецьким Вогнем і соляними бомбами, повільно розійшлася замком, освітлюючи кожну кімнату надпотужними ліхтарями. Я не дарма кажу *«повільно»*. Серед команди здебільшого були агенти «Фітес» і по кілька осіб з «Тенді» та «Грімбл». Із кожним своїм кроком вони якнайпильніше придивлялись і дослухались до всього, що траплялося дорогою: над

ними тяжіла похмура репутація Кумб-Кері-Голлу. Їхні дорослі керівники тим часом стояли біля дверей. Локвуд із Джорджем посміхалися, спостерігаючи, як вони боязкувато віддають своїм агентам накази й підскакують від кожного звуку чи тіні.

Першу тривалу зупинку вони зробили, зрозуміло, в бібліотеці: саме тут було знайдено тіло Ферфекса. Він лежав ниць на килимку в центрі кімнати, з виряченими очима й простертими, наче в благанні, руками. Йому навіть не спробували вколоти адреналін — було вже запізно. Ферфекс зазнав дотику привида Першого Ступеня, від чого набряк, посинів і заляк назавжди. І кімнату, й уламки кулона переповнювала негативна енергія. Привида Енні Ворд, дух якої возз'єднався зі своїм убивцею, ніде не знайшли — він покинув цей світ.

Потім — за Барнсовим наказом — агенти вирушили до східного крила, щоб розпитати там слуг, а також узялися до субстанцій у західному крилі. Локвуд із Джорджем спостерігали за їхніми діями біля дверей Червоної Кімнати, які виявилися замкнені. Ключ, як і припускав Локвуд, був у Ферфекса в кишені. Відімкнувши нарешті кімнату, команда агентів навшпиньки зайшла всередину: там було порожньо, тихо й холодно.

На превелику Джорджеву втіху, серед агентів «Фітес», якими командував Барнс, був і наш давній знайомий Квілл Кіпс із помічниками — байдужою білявкою та русявим хлопчиною. Джордж охоче давав поради Барнсові і радо спостерігав, як інспектор віддає після цього Кіпсові накази.

— За потаємним коридором ви знайдете славнозвісні сходи, — казав Джордж. — *Гадаю*, що ми очистили їх від тіней, які кричать, хоч Кіпсові не завадило б піти й перевірити. А внизу — той самий колодязь, куди було скинуто ченців. Може, його команда загляне й туди? Ні? Щось їм бракує завзяття — мабуть, надто страшно... Тоді тут є ще Сірій Серпанок у туалеті — з ним, сподіваюсь, вони впораються.

Насправді жодної небезпеки в замку вже не було. Перші сонячні промені зазирнули у вікна Довгої Галереї — і розлили своє тепле золоте сяйво по підлозі.

* * *

Інспектор Барнс, за своїм звичаєм, сердився на нас — навіть тоді, коли вітав нас із вдало закінченою роботою. Його вуса їжачились, коли

він стояв у бібліотеці й докоряв Локвудові за те, що той так довго не відкривав секрет кулона.

— Правду кажучи, я мушу покарати вас за приховування інформації! — бурчав він. — І за викрадення доказів з місця злочину — теж! А ще ви необачно піддали себе й цих двох дурнів смертельній небезпеці — приплентались сюди, сподіваючись на милість убивці!

— Імовірного вбивці, — виправив його Локвуд. — На той час я ще повністю не розшифрував напис на кулоні.

Барнс вирячив очі. Його вуса витяглись у довгу смугу:

— *Імовірного* вбивці? Незбагненно! Сподіваюсь, ви поділилися цим припущенням з паном Кабінсом чи панною Карлайл?

Про це я й сама, правду кажучи, хотіла поговорити з Локвудом.

Він глибоко зітхнув, зрозумівши, що рано чи пізно все доведеться пояснити — і Барнсові, і нам з Джорджем.

— Я не мав вибору, — почав він. — Я *мусив* прийняти Ферфексову пропозицію. Це був єдиний спосіб заробити грошей, щоб сплатити наші борги. І я цілком покладався на здібності своєї команди — навіть за такої небезпеки. Люсі й Джордж — найкращі оперативники в Лондоні, як ви самі це бачите з наслідків нашої роботи. Ми знешкодили головне Джерело в замку, вижили в сутичці з рішучим і безжалісним ворогом. І при цьому обійшлися без дорослих керівників, пане Барнсе. — На Локвудовому обличчі заграла його найсліпучіша усмішка.

— Годі шкіритися! — скривився Барнс. — Уже ранок, а я ще не снідав... О, Кіпсе!

Квілл Кіпс аж зігнувся під тягарем трьох величезних пластикових ящиків. У двох лежали Ферфексові театральні записники, що мали слугувати доказами, а в третьому — акуратно складена кольчуга й два химерні залізні шоломи.

— А де друга кольчуга? — запитав Барнс.

— Досі на трупі, — відповів Кіпс.

— Її треба негайно зняти, доки він не набряк ще дужче. Чуєш?

— І не воловодься! — підхопив Джордж. — Тупу-тупу ніжками!

— Я дещо пригадав, — провадив Барнс, коли насуплений Кіпс пішов. — Ці шоломи... вони належали Ферфексові?

— Так, пане Барнсе, — простодушно відповів Локвуд. — Мені самому дивно, звідки він узяв їх.

— Що ж, дивуйтеся собі далі, бо я їх вилучаю. Тепер це справа ДЕПРІК. — Інспектор повагався й пригладив вуса. — Ферфекс... казав що-небудь про це чудернацьке місце? Про те, чим він *сам* тут займався? — несподівано запитав він.

Локвуд хитнув головою:

— Він був надто заклопотаний тим, щоб убити нас, пане Барнсе.

— І ніхто не може дорікати йому за це. — Барнс знову скривився.
— До речі, на одному з шоломів бракує захисних окулярів. Ви не знаєте, де вони?

— Ні, сер. Може, їх там і не було.

— Може, й не було...

Нагородивши нас останнім недовірливим поглядом, Барнс пішов улаштувати наш від'їзд із замку. Ми сиділи на місцях, немовби прикипівши до бібліотечних стільців. Ніхто з нас не говорив ні слова. Нам принесли ще чаю. А за вікном денне світло вже заливало поля.

* * *

Через кілька тижнів до Кумб-Кері-Голлу прибули фахівці з зачистки. Вони виявили, що активність надприродних сил у замку помітно зменшилась. Передусім — відповідно до нашого звіту — вони взялися за колодязь. Там, на самісінькому дні, вони знайшли старі кістки сімох дорослих чоловіків, перемішані з частками срібла та заліза. Кістки підняли нагору й знищили: після того, як Локвуд і передбачав, усе пішло якнайкраще. Кілька менших Джерел було виявлено під плитами підлоги у вестибюлі і в стародавніх скринях в одній із спалень. Проте після того, як було знищено кістки ченців, більшість дрібних Перших Типів зникли самі собою.

Локвуд хотів, щоб ми теж узяли участь в остаточній зачистці замку, однак проти цього заперечили нові власники Голлу — Ферфексові небіж і небога, що успадкували його фірму. Замок їм не сподобався, й вони незабаром продали його. Через рік після того там відкрили приватну школу.

Ні дружини, ні дітей Ферфекс не мав. Напевно, Аннабел Ворд *справді* була його єдиним коханням.

Щодо решток кулона, то Барнсові помічники знову сховали їх до посрібленої склянки. Що сталося з духом дівчини-привида — чи залишився він у цих рештках, чи зник назавжди (на що я, правду

кажучи, сподіваюся), — я достеменно сказати не можу, бо більше ніколи його не бачила.

Тіло загиблого хлопчини — агента «Фіттес» — забрали з потаємної кімнати його сучасні колеги. Дещо пізніше Локвуд одержав лист від Пенелопи Фіттес — голови агенції й прямої спадкоємиці легендарної Маріси Фіттес. Пані Пенелопа вітала нас з успіхом і дякувала за те, що ми знайшли тіло друга її дитинства. Його звали Сем Мак-Карті, й на момент загибелі він мав дванадцять років.

Жах Кумб-Кері!

КРИВАВІ СТРАХІТТЯ «ЧЕРВОНОЇ КІМНАТИ»!

ТАЄМНИЦЮ СХОДІВ, ЩО КРИЧАТЬ, РОЗКРИТО!

Ексклюзивне інтерв'ю з Ентоні Дж. Локвудом

Уже кілька днів поширюються різні чутки про останні події в Кумб-Кері-Голлі та раптову смерть власника цієї садиби, відомого підприємця пана Джона Вільяма Ферфекса. В цьому номері «Таймса» ми раді запропонувати вам справжню дивовижну історію тієї ночі, яку нам розповів один з головних учасників тих подій — Ентоні Локвуд, вельмишановний голова агенції «Локвуд і К°».

В ексклюзивній бесіді з нашим репортером пан Локвуд змалював моторошне скупчення привидів Другого Типу, яке його команда відкрила

в замку, а також згадав про секретний прохід, що привів їх до сумнозвісного «колодязя смерті» в самісінькому серці будівлі.

Він також пояснив обставини трагічної загибелі пана Ферфекса, який помер від серцевого нападу, що став наслідком дотику привида. «Він увійшов до західного крила замку, нехтуючи нашими порадами, — зауважив пан Локвуд. — Він був сміливою людиною й хотів на власні очі побачити Гостей, хоч це й небезпечно для недосвідченої особи».

Пан Локвуд також поділився

з нами новими відкриттями в справі вбивства Аннабел Ворд. «Знайдено нові докази, — запевнив він, — які доводять, що підозрюваний у цьому злочині пан Г'юго Блейк не має жодного стосунку до вбивства. Особа справжнього вбивці залишається загадкою, й нам щиро жаль, що передчасні звинувачення зав-

дали шкоди репутації чесної людини. Ми завжди раді прислужитися справі закону».

Повна версія інтерв'ю Е. Дж. Локвуда: читайте на с. 4–5.

Джон Ферфекс — некролог і спогади: читайте на с. 56.

Найуспішніші сучасні психологічні розсліди: читайте на с. 83.

Жах Кумб-Кері!

КРИВАВІ СТРАХІТТЯ «ЧЕРВОНОЇ КІМНАТИ»!

ТАЄМНИЦЮ СХОДІВ, ЩО КРИЧАТЬ, РОЗКРИТО! Ексклюзивне інтерв'ю з Ентоні Дж. Локвудом.

Уже кілька днів поширюються різні чутки про останні події в Кумб-Кері-Голлі та раптову смерть власника цієї садиби, відомого підприємця пана Джона Вільяма Ферфекса. В цьому номері «Таймса» ми раді запропонувати вам справжню дивовижну історію тієї ночі, яку нам розповів один з головних учасників тих подій — Ентоні Локвуд, вельмишановний голова агенції «Локвуд і К°».

В ексклюзивній бесіді з нашим репортером пан Локвуд змалював моторошне скупчення привидів Другого Типу, яке його команда відкрила в замку, а також згадав про секретний прохід, що привів їх до сумнозвісного «колодязя смерті» в самісінькому серці будівлі.

Він також пояснив обставини трагічної загибелі пана Ферфекса, який помер від серцевого нападу, що став наслідком дотику привида. «Він увійшов до західного крила замку, нехтуючи нашими порадами, — зауважив пан Локвуд. — Він був сміливою людиною й хотів на власні очі побачити Гостей, хоч це й небезпечно для недосвідченої особи».

Пан Локвуд також поділився з нами новими відкриттями в справі вбивства Аннабел Ворд. «Знайдено нові докази, — запевнив він, — які доводять, що підозрюваний у цьому злочині пан Г'юго Блейк не має

жодного стосунку до вбивства. Особа справжнього вбивці залишається загадкою, й нам щиро жаль, що передчасні звинувачення завдали шкоди репутації чесної людини. Ми завжди раді прислужитися справі закону».

Повна версія інтерв'ю Е. Дж. Локвуда: читайте на с. 4-5. Джон Ферфекс — некролог і спогади: читайте на с. 56. Найуспішніші сучасні психологічні розсліди: читайте на с. 83.

Через тиждень після нашого повернення до Лондона, коли ми відпочили як слід і цілком оговтались від пережитого в замку, в будинку 35 на Портленд-Роу відбулася вечірка. Вечірка була не дуже людна — в ній брали участь лише ми втрьох, — але це не збентежило агенцію «Локвуд і К°». Джордж замовив у крамниці на розі пончики найрізноманітніших сортів. Я накупила паперових гірлянд і розвісила їх у кухні. А Локвуд повернувся з походу до Найтсбриджа з двома торбинами, повними всіляких смаколиків: ковбасних рулетиків і желе, пиріжків і тістечок, пляшок кока-коли й імбирного пива^[2]. Смаколики просто загромадили нашу кухню. Здавалося, що ми потрапили до казкового світу.

— За Кумб-Кері-Голл! — виголосив Локвуд, піднімаючи склянку з кока-колою. — За успіх, який він приніс нам! До речі, сьогодні в нас нове замовлення.

— Добре, — відповів Джордж. — Сподіваюсь, це не та сама леді з котом?

— Ні. Це жіночий коледж у Челсі. У ванній їхнього жіночого гуртожитку бачили безногого чоловіка із закривавленими кульгями.

— Звучить заманливо, — мовила я, беручи ковбасний рулетик.

— Мені теж так здається, — підтакнув Локвуд, запихаючись величезним шматком пирога. — Останнє інтерв'ю в «Таймсі» додало нам роботи. І принаймні повернуло добру репутацію.

Джордж кивнув:

— Це тому, що ми не спалили Кумб-Кері-Голл доценту. Хоча, правду кажучи, *вбили* клієнта. Це навіть краще за пожежу.

Локвуд знову наповнив наші склянки. Ми заходились їсти мовчки.

— Тільки шкода, — нарешті озвалась я, — що Барнс змусив тебе збрехати про Ферфекса. Старий заслужив, щоб люди дізнались про нього правду.

— Мені це теж не до вподоби, — погодився Локвуд. — Та що вдієш — зачеплено інтереси однієї з найвпливовіших родин і однієї з найважливіших компаній Англії. Якщо стане відомо, що голова цієї компанії був убивцею й негідником, то від її авторитету нічогосінько не залишиться. А з цим — особливо тепер, коли Проблема завдає дедалі більшого клопоту, — ДЕПРІК аж ніяк не погодиться.

Я поклала вбік виделку:

— Виходить, усе було даремно? Ніякої справедливості? І ніхто ніколи не дізнається правду ні про Ферфекса, ні про Енні Ворд...

— Завдяки тобі, Люсі, — перервав мене Локвуд, — привид Енні Ворд домігся свого. Справедливість перемогла — якнайбільшою мірою. Енні Ворд нарешті поквиталася з убивцею, Ферфекса покарано... Так, Барнс переконав нас приховати правду, зате дозволив розповісти репортерам «Таймса» всі інші подробиці пригоди. Тепер ми уславились на цілу країну!

І всі від цього тільки виграли!

— Крім Ферфекса, — додав Джордж.

— Еге ж, звичайно. Крім Ферфекса.

— Цікаво, що іще приховує ДЕПРІК, — зауважила я. — Ви помітили, як швидко вони прибули, як блискавично забрали всі речі — начебто докази? Здається, їх більше цікавили Ферфексові кольчуга й шолом, ніж його злочини. Шолом узагалі був якийсь химерний... Хотілося б роздивитись на нього ближче.

Локвуд сумно всміхнувся:

— Не пощастило. Зараз він лежить десь у підземеллях Скотленд-Ярду. Більше ти ніколи не побачиш цього мотлоху.

— Добре, що я поцупив оті окуляри, — обізвався Джордж і зняв зі спинки стільця окуляри з товстими лінзами. — Вони й справді химерні. Навіщо вони потрібні? В них усе розпливається перед очима... А тут якась незрозуміла марка. Що ти скажеш про це, Люсі?

Він передав окуляри мені. Вони були важчі, ніж мені здавалося, й холодні. Придивившись пильніше, я побачила невеличку емблему на внутрішньому боці лівої лінзи.

— Схоже ніби на арфу, — сказала я. — Таку, як у стародавніх греків. Ось викривлений корпус, а ось три струни...

— Будь-що це не Ферфексова марка, — перервав мене Джордж і поклав окуляри на стіл, між порціями желе. — Треба буде зробити з

ними кілька експериментів.

— Скільки хочеш, Джордж, — відповів Локвуд, і ми знову підняли наші склянки.

— У нас майже закінчилось імбирне пиво! — несподівано сказав Джордж. — І пончиків теж залишилось мало. Цю місію дозвольте виконати мені! — Він підхопився, відчинив двері в підвал і подався туди.

Ми з Локвудом zostалися сам на сам. Дивились одне на одного — й трохи збентежено всміхались, як за давніх днів.

— Послухай-но, Люсі, — мовив Локвуд. — Я хочу дещо спитати в тебе.

— Будь ласка, питай.

— Коли ми прийшли до бібліотеки — і Гріб хотів застрелити тебе... Ти тоді навмисне витягла кольє й звільнила привида?

— Звичайно.

— Твоя рішучість урятувала нам життя. Чудова робота! Але цікаво... — Якусь хвилину він мовчки дивився на стіл, заставлений бутербродами. — Звідки ти знала, що привид заодно не нападе на нас?

— Я цього не знала... Ферфекс усе одно збирався нас убити, тож я вирішила ризикнути.

— Виходить, нам тоді ще раз пощастило... — Він завагався. — До речі, дівчина-привид розмовляла з тобою?

— Ні.

— Вона не *просила* тебе дістати кулон із склянки?

— Ні.

— А тоді, на Шин-Роуд, вона не просила тебе забрати кулон з її тіла?

— Ні! — відповіла я йому з фірмовою посмішкою від Люсі Карлайл. — Локвуде... ти що, натякаєш, ніби цей привид контролював мене?

— Аж ніяк. Просто часом я не дуже розумію тебе... Там, у бібліотеці, коли ти дістала кольє, на твоєму обличчі не було й тіні страху!

Я зітхнула. Це теж непокоїло мене.

— Послухай-но, — сказала я. — Неважко було здогадатися, що привид передусім націлиться на Ферфекса. Гадаю, що всі ми могли це передбачити. Але твоя правда: я була певна, що нас він не займатиме.

Так, привид не *розмовляв* зі мною. Я просто відчувала його наміри. Це ще один бік мого Таланту. Я не тільки переживаю минулі почуття привидів; часом я відчуваю їхній *теперішній* настрій...

Локвуд насупився:

— Кілька разів я вже помічав це за тобою. Хоча б з отим привидом у садку, під вербою. Ти казала, що він тужить за близькою людиною... Може, ти його чула?

— Ні, він нічого не казав. Я просто відчувала це, хоч могла й помилитись. Часом важко буває визначити, коли вірити цим відчуттям, а коли — ні. — Я взяла зі стола трюфельну цукерку, покрутила її в пальцях і поклала назад. Мені зненацька сяйнула думка. — Річ у тім, Локвуде, що я *не завжди* чиню правильно. У мене трапляються серйозні помилки. Я ніколи не розповідала тобі про свою останню справу — перед тим, як я приїхала до Лондона. Я тоді відчула, що привид сильніший, ніж здається, але не довірилася своєму чуттю, а мій керівник не схотів мене й слухати... То був Перевертень, і він пошив нас усіх у дурні. Однак я *майже* здогадалась про це. Якби я послухалася свого чуття, то встигла б усіх порятувати... — Я втупилась у скатертину. — Проте я цього *не зробила*, й через це загинули люди.

— Здається, тут більше винен твій керівник, ніж ти, — заперечив Локвуд. — Послухай мене, Люсі: ти довірилася своєму чуттю в Кумб-Кері, й це допомогло нам вижити. — Він усміхнувся мені. — Я довіряю й твоєму Таланту, й твоїм рішенням. Я пишаюся, що ти в моїй команді! Не переймайся минулим. Залишмо минуле привидам. Ми всі раніше коїли щось таке, за чим шкодували. Тому нам слід прямувати вперед! Правда, Джордж?!

Джордж відчинив двері носакон черевика. В руках він ніс ящики з імбирним пивом.

— Усі задоволені? — спитав він. — А чому це ви не їсте? Стільки їжі пропадає марно!.. Хай йому дідько — я забув пончики!

Я вмить підхопилася:

— Не турбуйся. Я сама принесу їх.

* * *

У підвалі було прохолодно — тому ми й зберігали там харчі. Після теплої кухні мене аж пронизало холодом. Я ступала залізними сходами, дослухаючись до голосів хлопців, що лунали згори. Розмова з

Локвудом утішила мене, та я була рада уникнути її продовження. Мені не хотілося розповідати ні про своє минуле, ні про зв'язок із привидами. Ні, я йому не збрехала... Я справді не виконувала жодних наказів дівчини-привида — принаймні *свідомо*. А несвідомо? Правду кажучи, це було важко пояснити... Цей вечір не підходив для таких міркувань. Ми відпочивали й веселилися.

Пончики лежали в найхолоднішому місці нашої секретної комори. Я взяла тацю з полиці — для цього мені навіть не знадобилося світло. Аж тут я перечепилась об велику коробку з чипсами «Смак креветки», яку Джордж поклав прямисінько посередині кімнати. Втративши рівновагу, я налетіла на полицю, копнувши ногою спочатку щось тверде, а потім — щось м'яке.

Пончик! Звичайно ж, я наступила на пончик! Я обтрусилася зі спідниці цукрову пудру й заходилася шукати на підлозі тацю.

— *Люсі...*

Я залякла. Двері поволі зачинились. У кімнаті було темно — тільки мерехтіли якісь жовті вогники.

— *Люсі...*

Тихий голос шепотів мені просто у вухо. Зблизька — з відстані витягнутої руки... А в мене — ні рапіри, ні робочого пояса! Нічим захиститись...

Я наосліп простягла руку до дверей, шукаючи клямки.

— *Я спостерігав за тобою...*

Я намацала клямку й потягла за неї. Жовті вогники в темряві засяяли яскравіше. Навпроти мене, над полицею з пончиками, стояла склянка, накрита носовичком.

— *Так...* — шепотів голос. — *Це я... Поглянь на мене...*

Я стягла носовичок і позадкувала. Сьогодні плазма в склянці була світло-зелена. Моторошне обличчя набуло сформованого людського вигляду, майже затуливши собою череп на дні склянки. Ніс привида був довгий, в очних ямках горіли ті самі жовті вогники, рот вишкірився в недобрій посмішці.

— *Я завжди кликав тебе...* — провадив привид.

Я вирячилася на нього.

— *Отак, моя маленька... Обніми мене. Нам є про що поговорити...*

— І не сподівайся,— відрубала я, уважно оглянувши склянку. Я зачепила її, коли падала, проте скло було ціле. Що ж тоді змінилося?

— *Не роби цього...* — обличчя привида скривилося з болу. — *Ти не така, якусь Ти знаєш це...*

Я нахилилася, щоб роздивитися пластмасову кришку на склянці. Так і є — вона зсунулась, і зі склянки тягся жовтавий промінь світла.

— *Ти не така черства, як Локвуд. І не така огидна, як Кабінс,* — говорив привид. — *О, якої ганьби він часом завдає мені! Одного разу — ти не повіриш!* — *він занурив мене у ванну і...*

Я взяла склянку в руки. Рот привида скривився ще дужче:

— *Ні, зачекай! Не роби цього! Я багато що можу розповісти тобі. Багато важливого. Ось, наприклад... Смерть іде!* — Рот широко вишкірився. — *Що ти на це скажеш?*

— Бувай, — відповіла я, поклавши долоню на кришку.

— *Ні, не до тебе!* — кричав привид. — *Смерть іде до всіх вас... Чому? Бо все колись закінчується. Смерть переходить у життя, а життя — в смерть... І не намагайся її зупинити, Люсі! Ти не здатна повернути назад плин часу...*

Може, це була й помилка, але я рішуче крутнула кришку.

Голос ущух. Я дивилась на обличчя в склянці: рот ворухився далі, обличчя здригалось, наче в лихоманці. Плазма шалено вирувала й бралася бульбашками.

Ні! Сьогодні в нас святковий вечір! І жодному дурному привидові в склянці його не зіпсувати!

Я поставила склянку на полицю, накрила її носовичком, відчинила двері і вийшла з комори. Перетнувши підвал, я помалу вирушила нагору крученими сходами.

З півдороги я почула, як Локвуд регоче на повен голос, а Джордж щось говорить — мабуть, розповідає якийсь анекдот:

—... а тоді я дивлюсь — аж він голий! Тільки уяви — провести цілу вічність без штанів!

Локвуд знову засміявся. Засміявся *по-справжньому*. І навіть задер голову — я в цьому була впевнена.

Мені раптом так захотілося бути разом зі своїми приятелями й теж сміятися з Джорджевих жартів! Я прискорила ходу. Несучи тацю з трохи приплюснутими пончиками, я поспішала з підвальної темряви до теплої, світлої кімнати.

Словник

СЛОВНИК

Агенція — заклад, що працює над виявленням та знищенням *привидів*. Нині в Лондоні існує більше десятка агенцій. Дві найбільші з них («Фітес» і «Ротвел») мають сотні працівників, а найменша («Локвуд і К°») — лише трьох. Здебільшого агенціями керують дорослі, однак їхньою головною силою є підлітки з потужними психічними *Талантами*.

Амулет — предмет із *срібла* або *заліза*, що відганяє *привидів*. Маленькі амулети люди часто носять як прикраси; більшими амулетами, так само декоративними, оздоблюють будинки.

Аура — сяйво, яке оточує *прояви* багатьох *привидів*. Здебільшого аура світла, і її можна побачити скоса. Найпотужніші аури відомі під назвою «потойбічне світло». Окремі привиди випромінюють чорну ауру, темнішу за довколишню нічну пітьму.

Біль — неприємне відчуття, що часто супроводжує *прояв привида*. В окремих випадках біль є таким сильним, що призводить до небезпечного заціпеніння.

Вода. З давніх часів відомо, що *привиди* не люблять перетинати потоки води. У сучасній Британії це покладено в основу *захисту* від привидів: так, у центрі Лондона облаштовано мережу штучних каналів та рівчаків, які захищають основні торговельні райони. Деякі власники приватних садиб також викопують перед дверима своїх будинків канали, які наповнюються дощовою водою.

Гість — те саме, що й *привид*.

Грецький Вогонь — запалювальна суміш із магнію, заліза, солі та порошу. Зберігається в невеликій металевій каністрі з запалювальним пристроєм. Важлива зброя працівників *агенцій* у боротьбі з агресивними *привидами*.

ДЕПРІК — Департамент Психологічних Розслідувань і Контролю. Урядова організація, що має на меті вирішення Проблеми. ДЕПРІК вивчає природу *привидів*, знищує їхні найнебезпечніші види, а також контролює діяльність *агенцій*.

Джерело — річ або місце, крізь яке *привид* проникає в світ.

Дотик — здібність відчувати психічне відлуння об'єктів, тісно пов'язаних із чиеюсь смертю або появою привидів. Таке відлуння може набувати форми зорового, слухового або іншого чуттєвого враження. Один з основних трьох типів психічного *Таланту*.

Дотик привида — ефект від тілесного контакту з *привидом*, найнебезпечніша зброя агресивного привида. Розпочавшись із відчуття гострого нестерпного холоду, дотик привида швидко призводить до крижаного заніміння всього тіла. Життєво важливі органи один за одним припиняють діяти; тіло синіє й набрякає. Без термінової медичної допомоги дотик привида зазвичай має смертельний наслідок.

Другий Тип — найнебезпечніший з відомих різновидів *привидів*. Сильніший за *Перший Тип* і має ознаки певного інтелекту. Привиди цього типу можуть завдавати людям серйозної шкоди. Найвідоміші серед них — *Спектр* і *Примара*, а також *Перевертень*, *Полтергейст* і *Самітник*.

Ектоплазма (плазма) — Дивна субстанція, з якої утворюються *привиди*. У концентрованому стані дуже небезпечна для життя.

Залізо — давній і важливий засіб захисту від привидів усіх типів. Звичайні люди захищають свої житла за допомогою залізних прикрас, а також носять залізні амулети. Співробітники *агенцій* завжди мають із

собою залізні рапіри та ланцюги, використовуючи їх як для атаки, так і для захисту.

Захисний ліхтар — потужна електрична лампа, світло якої відлякує *привидів*. Найчастіше захисні ліхтарі періодично вмикаються й вимикаються протягом ночі.

Захист (від привидів). Три основні засоби захисту від *привидів* (відповідно до їхньої ефективності) — *срібло*, *залізо* й *сіль*. Певний захист надають також *лаванда*, яскраве світло й протічна вода.

Зір — здатність бачити *прояви та* інші примарні явища (наприклад, *Смертні Вогні*). Один з основних трьох типів психічного *Таланту*.

Комендантська година. З появою Проблеми британський уряд запровадив комендантську годину в багатьох населених регіонах країни. Під час комендантської години, яка триває від заходу до сходу сонця, звичайні громадяни повинні залишатися вдома, під своїм домашнім захистом. У багатьох містах про початок і кінець комендантської години сповіщають удари дзвона.

Лаванда. Вважається, що різкий солодкий запах цієї рослини лякає духів. Як наслідок, багато людей носять на одязі висушені гілочки лаванди — або підпалюють їх, щоб відлякати *привида* димом. Працівники *агенцій* використовують склянки з лавандовою водою як зброю проти найслабших *привидів Першого Типу*.

Нічна варта — команди підлітків, що працюють у великих компаніях та місцевих урядових установах, охороняючи заводи, фабрики, контори та людні місця після заходу сонця. Їм заборонено носити *рапіри*, тому вони мають на озброєнні списи з залізним вістрям, якими відганяють *привидів*.

Перевертень — рідкісний і небезпечний *привид* Другого Типу, який має достатню силу, щоб змінювати свій *прояв*.

Перший Тип — найслабший, найпоширеніший і найменш небезпечний різновид *привидів*. Часто обмежується усталеною, повторюваною формою поведінки. Найвідоміші серед привидів цього типу — *Тінь*, *Причаєний*, *Сірий Серпанок*, а також *Холодна Діва* й *Туман-Реготун*.

Печатка — предмет із *срібла* або *заліза*, призначений для знешкодження *Джерела* й запобігання втечі *привида*.

Плазма — те саме, що *ектоплазма*.

«*Посібник Фіттес*» — відомий посібник для мисливців за привидами. Написаний Марісою Фіттес, засновницею першої британської агенції.

Полтергейст — сильний і руйнівний привид Другого Типу. Видає потужні імпульси надприродної енергії й таким чином може пересувати важкі предмети в повітрі. Не утворює прояву.

Посріблене скло — особливе скло з частинками срібла, з якого виготовляють склянки для привидів.

Потойбічне світло — потужний різновид аури, надприродне світло, яке випромінюють окремі прояви привидів.

Привид — дух померлої особи. Привиди були відомі впродовж усієї історії людства, однак останнім часом — з невідомих причин — помітно активізувались. Мають багато різновидів, які фахівці поділяють на три типи — *Перший Тип*, *Другий Тип*, *Третій Тип*. Привид завжди з'являється біля свого Джерела, що найчастіше є місцем його смерті. Привиди набирають силу в темряві — особливо між дванадцятою та другою годиною ночі. Здебільшого вони не займають живих людей (або просто не цікавляться ними), проте часом трапляються привиди, небезпечні для людського життя.

Примара — різновид привида Другого Типу. Має легку, ніжну й прозору форму. Може бути майже невидимим — за винятком окремих рис обличчя, що світяться. Незважаючи на ці властивості, він не менш агресивний, ніж інші привиди Другого Типу, а через свою часткову невидимість — навіть небезпечніший.

Примарний туман — слабкий блідо-зелений туман, що часом супроводжує прояв. Утворюється, радше за все, з ектоплазми. Холодний і неприємний на дотик, однак цілком безпечний.

Причаєний — різновид привида Першого Типу. З'являється переважно в темному місці, майже не ворухиться, ніколи не наближається до людей, однак поширює сильне відчуття тривоги і страху.

Проблема — масова поява привидів, що вразила сучасну Британію.

Прояв — форма, якої набуває привид. Найчастіше прояви повторюють зовнішність померлих осіб або їхніх речей. Бувають і цілком незвичайні прояви — наприклад, відомий Лаймгаузський привид з'являвся в подібні зеленої кобри, а сумнозвісний дух із Бел-

стрит — у подоби ганчір'яної ляльки. Незалежно від їхньої сили, привиди не можуть міняти свій прояв (за винятком *Перевертнів*).

Рапіра — офіційна зброя співробітників усіх *агенцій*. Має клинок із заліза й часто оздоблена *сріблом*.

Самітник — рідкісний різновид *привида Другого Типу*, що часто з'являється в небезпечних місцях, переважно надворі. Часто прибирає подобу дитини, яка стоїть біля озера чи урвища. Ніколи не підходить близько до людей, однак випромінює надзвичайний *страх*, що може приголомшити будь-кого, хто перебуває поблизу. Жертви Самітників часто кидаються в провалля або воду, марно намагаючись покінчити з цим страхом.

Сіль — найчастіше використовуваний *захист* проти *привидів Першого Типу*. Сіль менш ефективна, однак дешевша за *срібло* й *залізо*, і через те популярна в багатьох домашніх господарствах.

Сірий Серпанок — слабкий *привид Першого Типу*, що не має достатньої сили для нормального *прояву* і з'являється в подоби клубів сірого туману. Його *ектоплазма* така розсіяна, що він не спричиняє *дотику привида*, тож людина може вільно проходити крізь нього. Його появу супроводжують *холод*, *сморід* і певний *неспокій*.

Склянка для привидів — особлива посудина з *посрібленого скла* для зберігання активного Джерела.

Слух — один з основних трьох типів психічного *Таланту*. Дозволяє чути голоси мертвих, відлуння давніх подій та інші надприродні звуки, пов'язані з *привидами*.

Смертний Вогонь — енергетичний слід, що залишається на місці, де сталася смерть. Що жорстокішою була смерть, то яскравішим є вогонь. Сильні вогні можуть зберігатися багато років.

Сморід — неприємний запах, що звичайно супроводжує *прояв привида*. Найчастіше з'являється разом з *болем*, *страхом* та *холодом*.

Соляна бомба — невелика пластмасова куля, наповнена *сіллю*. Розриваючись на місці, вистрілює *сіллю* в усіх напрямках. Використовується для протидії слабким *привидам*. Менш ефективна, ніж знаряддя зі *срібла* й *заліза*.

Спектр — найпоширеніший різновид *привида Другого Типу*. Завжди має чіткий *прояв* — ніби особа, яку він відтворює, жива або тільки-но померла. Менш легкий і ніжний за *Примару*, однак подібний до неї за своєю поведінкою. Часто з'являється, щоб довершити справу,

розпочату за життя, — скажімо, відкрити таємницю або виправити помилку. Деякі Спектри дуже агресивні й жадають контакту з людьми. Таких привидів слід позбуватися будь-якою ціною.

Срібло — важливий засіб захисту проти *привидів*. Звичайні люди часто носять срібні *амулет*, співробітники *агенцій* оздоблюють сріблом свої *рапіри*, а також виготовляють із нього *печатки*.

Страх — відчуття раптової тривоги, що супроводжує *прояв привида*. Часто з'являється разом із *холодом*, *смородом* та *болем*.

Талант — здібність бачити, чути або відчувати якимось іншим чином присутність *привида*. Багато дітей (хоч і не всі) народжуються з певним рівнем Таланту, який занепадає з віком (хоч і зберігається в поодиноких дорослих). Діти з добре розвинутим Талантом вступають до *нічної варт*, з високо розвинутим — працюють в *агенціях*. Три найголовніші різновиди Таланту — *дотик*, *зір* і *слух*.

Тінь — найпоширеніша форма *привида Першого Типу*. Як і *Спектри*, Тіні мають чіткий *прояв*, однак нагадують *Примар* своєю легкістю (проте не такі небезпечно хитрі). Зазвичай Тіні не зважають на присутність людей і мають усталену схему поведінки. Відтворюють почуття жалю і втрати, зрідка — гніву або чогось іще сильнішого. Завжди прибирають людську подобу.

Точка зникнення — місце, де *привид* зникає наприкінці свого *прояву*. Часто слугує підказкою в пошуках Джерела.

Третій Тип — надзвичайно рідкісний різновид *привидів*. Уперше описаний Марісою Фітес, і відомості про нього досі вкрай суперечливі. За деякими даними, привиди цього різновиду здатні повноцінно спілкуватися з людьми.

Туман-Реготун — слабкий різновид *привида Першого Типу*. Відомий своїм безупинним хихотінням, яке завжди лунає ніби з-за спини людини.

Фантом — те саме, що *привид*.

Холод — різке падіння температури, що свідчить про близьке місцезнаходження *привида*. Один з чотирьох головних індикаторів *прояву* (разом з *болем*, *смородом* та *страхом*). Холод може поширюватись досить далеко, або концентруватись у так званих «холодних місцях».

Холодна Діва — сірий туманний *привид Першого Типу* у вигляді жінки в старомодній сукні, що з'являється на далекій відстані від

людини. Холодні Діви часто випромінюють сильне почуття смутку та *болю*, проте нечасто підходять близько до живих людей.

АГЕНЦІЯ «ЛОКВУД&К°»: КНИГА І

Привиди повертаються, щоб помститися живим!
Після заходу сонця вулиці міст заповнили злі духи...
Ви боїтеся смертельного доторку привида? Коли кількість
нападів духів щодня зростає, агенції психологічних
розслідувань стають популярними як ніколи. Найменша,
найкрихітша — та водночас і найкраща з них — агенція
«Локвуд і К°»! Познайомтеся із завзятим і трохи
дивакуватим Ентоні Локвудом, а також із його вірним
помічником — книголюбом Джорджем Кабінсом та їхньою
новою колегою, відважною Люсі Карлайл! Разом вони
застосовуватимуть свої незвичайні таланти для порятунку
вашого — і, звичайно ж, свого — життя!

Із відгуків:
«Страуд — геній!» (Рік Ріордан)

АГЕНЦІЯ «ЛОКВУД & К°»: КНИГА І

Привиди повертаються, щоб помститися живим!

Після заходу сонця вулиці міст заповнили злі духи... Ви боїтеся смертельного доторку привида? Коли кількість нападів духів щодня зростає, агенції психологічних розслідувань стають популярними як ніколи. Найменша, найкрихітша — та водночас і найкраща з них — агенція «Локвуд і К°»! Познайомтеся із завзятим і трохи дивакуватим

Ентоні Локвудом, а також із його вірним помічником — книголюбом Джорджем Кабінсом та їхньою новою колегою, відважною Люсі Карлайл! Разом вони застосовуватимуть свої незвичайні таланти для порятунку вашого — і, звичайно ж, свого — життя!

Із відгуків:

«*Страуд — геній!*» (Рік Ріордан)

Примітки

1

Переклад Леоніда Гребінки.

2

Імбирне пиво — англійський безалкогольний газований напій, подібний до квасу.